

ДЖАКЛИН ЦИЛСЪН

ЦЕЛУВКАТА

ДЖАКЛИН УИЛСЪН ЦЕЛУВКАТА

Превод: Мирела Стефанова

chitanka.info

Силви и Карл са приятели, откак се помнят. Те винаги играят заедно, гостуват си постоянно вкъщи, разхождат се, мечтаят и градят заедно един вълшебен стъклен свят... На шега се наричат един друг „гаджета“, Силви дори е убедена, че някой ден ще се оженят. Но когато порастват и стават тийнейджъри, нещата неусетно се променят. При една игра на бутилка се пада Карл да целуне Силви, но... той неочаквано отказва. Силви осъзнава, че планове ѝ за бъдещето може да не се осъществят, но дали ще познае какви са истинските причини, които стоят зад тази промяна?

„Целувката“ е жив, увлекателен и деликатен разказ за първата любов, първите наранени чувства, за израстването, за осъзнаването на своята личност и какво означава да си различен.

1

Мразех обедите. Тогава Карл ми липсваше особено много.

В средното училище бяхме заедно през цялото време. Щом удареше звънецът, хуквахме навън, за десетина минути омитахме обяда и после ни оставаше цял час само за нас. Скатавахме се в някое от любимите ни специални места. Когато времето беше слънчево се изтягахме край пясъчника на игрището, или сядахме на стената до навеса за велосипеди, и клатехме крака. През зимата повечето време се мотаехме в библиотеката. Всъщност нямаше значение къде бяхме, стига да сме заедно.

Някои дни не разговаряхме много; просто си четяхме книгите, кискахме се и от време на време коментирахме. Понякога рисувахме заедно или играехме на различни глупави игри. Но в повечето дни измисляхме нови епизоди на Стъклен свят. Разигравахме ги, въпреки че в училище не се получаваеше толкова добре, колкото в Стъклената хижа. И без това останалите ни смятаха за странни. Ако минеха наблизко, докато се кълнем в безкрайна любов като крал Карло и кралица Силвиана, сигурно щяха да изпадат от смях. Мърморехме репликите си под носа и правехме почти незабележими жестове, но магията се активираше и ние се потапахме в блестящата атмосфера на Стъкления свят.

Звънецът за следобедните часове винаги ни стряскаше и разбиваше кристалните ни корони и стъклените ни ботуши. Тръгвахме по миришещите на пица коридори, обути в протритите си маратонки, с мечтата винаги да останем в Стъкления свят.

Аз все още продължавам да водя в голямата тетрадка ръкописните Хроники на Стъкления свят, а Карл от време на време добавя по някоя бележка или илюстрация, но напоследък не ни се случва често да разиграваме ситуациите. Карл винаги е затрупан с отегчителни домашни. Понякога не идва с дни в Стъклената хижа и аз трябва да ходя да го търся.

Дори тогава невинаги се получава. Той ме следва през градината и сяда до мен в хижата, но или през цялото време мълчи и не дава нови идеи, или просто се държи глупаво и омазва всичко, произнасяйки репликите си със смешен глас. Обикновено успявам да го накарам да играе както трябва, но се налага да вложа доста усилия.

— Може би не трябва да преследваш Карл и да го караш да играе с теб — каза мама.

— Но той ми е най-добрият приятел! Винаги сме играли заедно — отвърнах аз.

— О, Силви — рече мама и въздъхна. Напоследък често въздиша, докато разговаря с мен. — Твърде си голяма за тези тайни измислени игри. Това не е нормално. За бога, вече си на тринайсет. Кога ще започнеш да се държиш като тийнейджърка?

— Нищо не разбираш ти — отвърнах надменно аз.

— Това не са игри за малки деца. Ние пишем поредица от книги. Само почакай и ще видиш някой ден като ги издадем и двамата с Карл станем милионери, с всичките му хонорари, права за издаване в чужбина и договори за филмирането им.

— Ами добре, тогава може би ще ни платиш ипотеката — каза мама и отново въздъхна. — За кого се мислиш, а? За Дж. К. Роулинг ли? Както и да е, на Карл май вече не му е интересно да играе — извинявай, да пише разни работи. И двамата пораснахте. Може би е време да си намерите нови приятели. Има ли някой в училище, с когото да се сприятелиш?

— Имам си тонове приятели — излъгах аз. — Люси, например. Тя ми е приятелка.

Това си беше чистата истина. Двете с Люси се бяхме сприятелили в онзи тревожен първи ден в гимназията „Милстед“. Познавах я от началното и основното училище, но тогава не изпитвах нужда да си търся най-добра приятелка сред момичетата, защото си имах Карл.

Сега вече ми беше трудно да си търся приятели. Почти всички идваха от предишното ми училище, затова просто продължиха да се движат със старите си приятели и малки групички. В нашия клас имаше няколко нови момичета, но те бързо се сприятелиха помежду си. В другия клас учеше Миранда Холбайн, но аз пък далеч не ѝ бях в категорията.

Изпитах страхотно облекчение, когато Люси започна да се държи приятелски и ме попита дали искам да сядам с нея. Тя беше весело момиче с много розови бузки, сякаш непрекъснато се смущаваше от нещо. Пееше в хора и винаги беше много добра. Беше подстригана на сасон и винаги ходеше облечена със снежнобяла училищна риза, никога не подвиваше нагоре дългата си до коленете пола и носеше лъснати кафяви обувки с връзки. Изглеждаше почти също толкова детски, колкото и аз. Затова започнахме да сядаме заедно в почти всеки час, а в междучасията си делихме шоколадчета и чипс. Разговаряхме за обичайните неща като телевизионни сериали (тя харесваше всичко, което беше свързано с болници, и искаше като порасне да стане медицинска сестра) и поп звезди (тя примираше по членовете на няколко момчешки групи, знаеше наизуст зодиите им, любимата им храна и всяка песен, стигнала до номер едно в класациите, по ред).

Люси ставаше за училищно приятелче. Естествено, никога нямаше да я смятам за *най-добра* приятелка. Тя живееше съвсем близо до училище, затова се прибираше вкъщи за обяд. Аз живеях твърде далеч. А пък и мама беше твърде заета с работата си и нямаше време да се прибира и да ми приготвя яйца и пържени картопки, като майката на Люси. Така че през всяко обедно междучасие оставах без компания. В училище не ни позволяваха да си носим телефоните, но аз изпращах мислено есемеси на Карл: *Липсваш ми. Обади се. Да се видим довечера в СХ?*

Двамата се преструвахме, че между нас има такава хармония, че чак си четяхме мислите. Може би нашите мозъчни вълни не се връзваха с новите технологии. Нищо не прозвъня в главата на Карл. Дори и да се беше опитал да ми изпрати подобно съобщение, аз не го получих, колкото и да се напругах в очакване.

Не спирах да го подпитвам какво прави през обедното междучасие в гимназията за надарени деца „Кингсмиър“, но той обикновено беше твърде лаконичен. Обядвал. Четял.

— О, стига, Карл. Разкажи ми всичко — казах му аз. — Обстойно. С подробности.

— Добре. Искаш да ти опиша с подробности как посещавам момчешката тоалетна?

— Стига ме дразни. Знаеш какво имам предвид. С кого разговаряш? Какво правиш? За какво си мислиш?

— Може би искаш да ме следваш с включена уебкамера? — рече Карл. После внезапно се ухили и превключи на режим телевизионен репортер: — *Ето го и нашият нищо неподозиращ заподозрян Карл Джонсън. Нека го проследим. Ха! Какво прави сега? Вдига пръста си. Дали ни е забелязал? Ще направи ли възражение? Не, почесва се по носа. Сега ще ви покажем тази пъпка в близък план.*

— Бляк!

— О, близката приятелка на Карл, Силви, прави съдържателен коментар. *Нека се фокусираме върху малката Силви. Усмихни се на камерата, скъпа* — рече той и приближи събраните си в квадратче пръсти към лицето ми.

Изплезих му се.

— Браво, браво, само така! Сега превключваме на любимия ни канал „На живо“. Госпожица Силви Уест винаги е страдала от синдрома Остър език, но изтъкнатият специалист по уши, нос, гърло господин Карл Джонсън възнамерява да я оперира. Сестра, ножиците, ако обичате!

— Да, ето ви ножиците — отвърнах аз, мърдайки показалеца и средния си пръст като ножици. — Но междувременно превключихме на канала „Загадки и мистерии“ и аз играя страховитото момиче, докарано до лудост от шантавия си най-добър приятел, когото е решило да надупчи до смърт!

Престорих се, че промушвам в гърдите Карл с моите пръсти ножици, а той изпищя, залитна и се свлече в краката ми, преструвайки се, че умира. Направи го адски добре; направо ми се стори, че виждам локвата алена кръв.

Наведох се над него. Той лежеше напълно неподвижен, с полуотворени очи, които се взираха в нищото.

— Карл? Карл! — казах аз, разтърсвайки го леко за рамото.

Той не помръдна. Пулсът ми се ускори. Наведох се още повече, докато дългата ми коса не погъделичка бузата му. Той дори не потрепна. Ослушах се. Като че ли не дишаше.

— Престани, Карл, плашиш ме! — казах аз.

Той внезапно се изправи до седнало положение и главите ни се удариха. Изпищях.

— О, радвам се, че успях да те уплаша, защото вече превключихме на канала „Ужаси“ и аз съм призрак, който се върна да

те преследва. Страхувай се, Силви Уест, защото ще те спипам!

Ръцете му се вкопчиха в гърлото ми и аз започнах да се боря с него. Дребна съм и слабичка, но ако поискам, мога да се бия като дива котка. Започнахме да се борим, но после Карл започна да ме гъделичка по врата. Разсмях се и също започнах да го гъделичкам. Дватамата лежахме дълго време по гръб, без да спираме да се хилим. След това Карл се пресегна и улови ръката ми в специалното ни приятелско стисване, което си бяхме измислили още седемгодишни. Стиснах здраво ръката му и вече знаех, че ще си останем най-добри приятели завинаги. Повече от най-добри приятели. Когато бяхме малки си играехме на сватба, Карл ми правеше пръстени от обвивки на бонбони. Може би някой ден щеше да ми подари истински.

Как изобщо можеше да става дума за сравнение между скучните ни разговорчета с Люси и страхотната забава в общуването ми с Карл?

По обяд наоколо не се навъртаха много момичета. Разбирах се почти с всички, но не исках да им се натрапвам. Един ден, докато седях в библиотеката, Миранда Холбайн се появи със спокойна походка и ми помахаше с пръсти. Толкова се изненадах, че за всеки случай се огледах, убедена, че тя маха на някой зад мен.

— На теб махам, глупаче! — каза Миранда.

Размърдах пръсти в отговор, после набързо си събрах учебниците и хукнах към вратата. Не исках да дразня Миранда. Училището беше започнало само преди няколко седмици, а тя вече си беше създала сериозна репутация. Достатъчно беше видът ти да не ѝ хареса, и набързо те правеше на мат и маскара.

Аз не харесвах външния си вид. Бях толкова дребничка, че хората не можеха да повярват, че съм в гимназията. Изглеждах най-малка от момичетата в класа. Всички ме наричаха Фъстъчето. Не се дразнех особено. Смятаха ме за талисман на класа — много мило, но не го приемах на сериозно.

Всички бяха очаровани от Миранда. Тя изглеждаше много по-голяма от мен, много по-голяма от всички ни. Дори в зелената си училищна униформа приличаше на поне шестнайсетгодишна. Имаше ярка оранжево-червена коса, която очевидно боядисваше, макар това да беше против училищните правила. Жизнерадостно лъжеше госпожица Майкълс и се кълнеше, че всяко поразително кичурче е напълно естествено. Косата ѝ се завиваше покрай заострената

брадичка, но тя често я заплиташе в малки плитчици, които връзваше с мънички панделки и мъниста.

Когато класната ѝ ръководителка се оплака от показността им, Миранда се появи в училище със зелени мъниста и панделки, в тон с униформата ни. Това беше абсурдно, но госпожица Майкълс я остави да ѝ се размине!

Миранда сякаш бе родена, за да нарушава всяко съществуващо правило. Тя бе момичето, на което всички искаха да приличат, но всъщност не беше наистина *красива* и дори не беше супер слаба. Като че ли не ѝ пречеше да е малко по-закръглена. Всъщност като че ли беше довольна от себе си, заставаше често с ръце на хълбоците и парадираше с фигурата си. Момичетата от класа ѝ твърдяха, че като излиза изпод душовите, никога не бърза да се увива с кърпата си. Явно просто си стояла там смело, чисто гола, без да се интересува кой я зяпа.

Миранда беше умна и можеше да бъде първа в класа, ако си направеше труда да учи повече, но тя предпочиташе да безделничи и забравяше да си пише домашните. Знаеше много неща и можеше да разговаря с учителите за рисуване, опера или архитектура, но никой не я наричаше зубрачка. Дори не я подиграваха заради префърцунения ѝ акцент, макар да говореше с дълбок, плътен глас, който обикновено биха имитирали грубо. Със сигурност помагаше това, че ругаеше много, като невинаги се криеше от учителите. Разказваше удивителни истории за нещата, които е правила с гаджетата си. Почти винаги беше обградена от пискащи момичета, които не спираха да ахкат: „О, Миранда!“.

През това обедно междучасие отидох в момичешката тоалетна и видях група момичета, които гледаха ококорено Миранда. Тя се беше настанила върху един от умивалниците и поклащаше краката си, обути в ботуши със заострени носове и множество катарамии.

Намираше се по средата на изключително живописно описание на нещата, които бе вършила с гаджето си предишната нощ. Спрях се и силно се изчервих. Останалите момичета се разкискаха и смушкаха Миранда, която продължаваше да говори.

— Млъкни, Миранда. Фъстъчето влезе.

— Здравсти, Фъстъче — каза Миранда и пак ми махна с ръка. Ноктите на ръцете ѝ бяха изгризани, но тя ги беше лакирала в черно и

на всяка китка бе изрисувала изящни черни рози. След това продължи с подробното описание.

— Миранда! Престани! Фъстъчето цялата пламти.

Миранда се усмихна.

— Може би е време да научи за нещата от живота — рече тя. — Нали, Фъстъче? Да те просветя ли?

— *Познавам* нещата от живота, благодаря — отвърнах аз.

Вече адски ми се ходеше до тоалетната, но не исках да влизам в кабинката, докато всички слухтяха отвън.

— Аха, може би имаш някакво повърхностно познание за основните *неща*, но се съмнявам, че можеш да ги приложиш на практика — рече Миранда.

— Стига се заяжда с Фъстъчето, Миранда!

— Като че ли Фъстъчето изобщо някога ще си има гадже — каза Миранда, завъртайки очи.

— Всъщност си имам гадже — отвърнах аз. — Не трябва да си правиш изводи за мен, когато изобщо не ме познаваш.

Момичетата се напрегнаха развълнувано. Хората обикновено не се репчат на Миранда. Самата аз се изненадах от себе си.

Миранда като че ли не се разсърди.

— *Искам* да знам всичко за теб — рече тя. — И за твоето гадже. Разкажи ми за него.

— Казва се Карл — отвърнах аз.

— И? — попита тя. — Хайде, Фъстъче. Как изглежда?

— Много е хубав. Всички го казват, не само аз. Светлата му коса е страхотна, много руса и права. Когато стигне до раменете му се подвива. Има кафяви очи и прекрасна кожа, много чиста — никога не му излизат пъпки. Не е много висок, но е доста по-висок от мен, естествено. Не е много придирчив към дрехите си и въпреки това изглежда точно както трябва, спокоен и самоуверен.

— Леле! — рече Миранда. Като че ли ме поднасяше, но едновременно с това изглеждаше наистина заинтригувана. — А как изглежда? Установила съм, че всички добре изглеждащи момчета са или ужасно суетни, или са абсолютно скучни.

— О, Карл изобщо не е такъв. Винаги е адски забавен и много го бива в измислянето на разни неща. Страшно е умен, далеч по-умен от

мен. Знае почти всичко. Не спира да говори за нещата, които наистина го интересуват, но никога не е скупен.

— И от колко време познаваш това момче чудо? — попита Миранда. — И дали *наистина* го познаваш? Ти четеш много. Може пък точно сега да си измисляш тази история.

— Да бе, като че ли някое такова момче ще излиза точно с Фъстъчето! — каза Алисън, едно от новите момичета.

— *Наистина* го познава — рече Пати Прайс. — Бяхме в един клас в средното училище.

— Значи е на нашата възраст — установи Миранда. — Просто малко момче. *Никога* не излизам с момчета на моята възраст, толкова са глупави и незрели.

— Карл не е глупав — казах аз.

— Не е, той е супер умен — рече Пати. — Сега учи в гимназията „Кингсмиър“, нали, Фъстъче? Получава специална стипендия. И в изкуството много го бива. Нарисува една цяла стена на старото училище — сцена от Венеция с онези стъклари, които правят скулптури с издухване — и тя изглеждаше като направена от истински художник.

— Звучи ми интересно — отвърна Миранда. — Искам да се запознаем. Хей, Фъстъче, доведи го у дома довечера.

Зяпнах я — сигурно се шегуваше! Останалите момичета изглеждаха също толкова изумени.

— Да, бе, да — казах аз.

— Не, сериозно. Ще си направим купон, много ще е готино — каза Миранда.

— О, може ли и аз да дойда, Миранда?

— А аз?

— И аз идвам!

— Хей, хей, каня Фъстъчето, не вас. Силви и нейния приятел Карл. — Миранда протегна обувия си в остронос ботуш крак и леко ме побутна. — Ще дойдеш ли, Силви?

Никой в училище не ме наричаше Силви, с изключение на учителите. Бях толкова изненадана, че не знаех какво да кажа.

Трябваше да откажа, естествено. Самата мисъл двамата с Карл да отидем на някое от партитата на Миранда беше абсурдна. Но пък на момиче като нея няма как да кажеш просто „Не, благодаря“.

— Ами много мило от твоя страна — промърморих аз, подготвяйки се да започна с извиненията.

Но Миранда не ми даде възможност за това.

— Страхотно — рече тя и скочи от умивалника на земята. — Ще се видим около осем. Адресът ми е Ларк Драйв, номер деветдесет и четири.

Преди да успея да кажа нещо, тя въртна плисираната си пола и изчезна. Останалите хукнаха след нея, като не спираха да я молят да покани и тях.

Останах в тоалетната с разтуптяно сърце, чудейки се какво, за бога, да правя сега.

2

— Миранда Холбайн ме покани тази вечер на купон у тях — казах аз на Люси, когато започнаха следобедните часове.

— Да, бе, как ли пък не! — отвърна ми тя, повдигна средния си пръст от кит-ката, който ядеше, и ми го показа. — Знам, че не е хубаво да се говори зад гърба на хората, но тая Миранда наистина не мога да я понасям. Такава е фукла!

— Знам. Но наистина ме покани. Поиска да заведе и Карл.

— Но тя не го познава! Не познава дори теб, Фъстъче.

— Така е. Нищо не разбирам.

— Голям ли ще е купонът? Мислиш ли, че ще покани и мен? — попита Люси с надежда в гласа.

— Мислех, че не можеш да я понасяш.

— Не мога. И никога няма да ме видиш на някой от нейните купони. Честно, какви неща стават там!

— Какви?

— Ами едно момиче от десети клас я познава. През лятото братовчедка ѝ ходила на купон у Миранда и *очевидно*... — Люси започна да ми шепне в ухото.

— Глупости — отвърнах смутено аз. — Измисляш си. Никой не прави такива неща, не и в реалния живот.

— Как може да си сигурна. Толкова си невинна, Фъстъче — каза Люси.

Прииска ми се да я ударя, нищо че ми е приятелка. Можех да се примиря, когато Миранда и приятелчетата ѝ ми говореха покровителствено, но нямаше да го търпя от *Люси*. Майка ѝ и баща ѝ я наричаха Люси Медальончето, тя имаше три плюшени мечета, Били, Боби и Барни, и все още обичаше да гледа старите филмчета на Дисни.

— Ами ако отида на купона у Миранда, вече няма да съм толкова невинна — казах ѝ аз.

— Значи наистина смяташ да отидеш, така ли?

— Разбира се — отвърнах, макар да нямах никакво намерение да ходя.

— А Карл ще ходи ли?

— Аха — казах ѝ, изумена, че от устата ми още не са започнали да изскачат жаби, след като ѝ наговорих толкова лъжи.

— Но ти винаги си казвала, че Карл е адски антисоциален тип — рече Люси.

Това също си беше лъжа донякъде. Когато с нея се сприятелихме, исках да покажа на Карл, че макар да се чувствах самотна и непълна без него, пак успявам да си намеря приятели. Освен това исках да покажа на Люси, че с него все още сме много близки. Предполагам, че просто исках да се изфукам. Бях достатъчно луда, че да ги поканя и двамата на чай вкъщи един уикенд. Беше ужасно.

Люси се появи, облечена в ужасно глупава рокля на волани и обувки на високи токчета. Като че ли ѝ бяха твърде големи. Може би ги беше откъснала от майка си. Носеше силен грим, но явно беше забравила за него, защото не спираше да си търка очите; беше ги омазала целите и приличаше на панда. Разговаряше с Карл с глупаво престорена самоувереност и всеки път, когато той кажеше нещо, дори да беше „може ли да ми подадеш курабийките?“, тя се кискаше. Направо се *подмокри* от толкова много кискане. Искеше ми се да умра.

Карл се изстреля към дома си веднага, щом допи чая си. Спря се само за миг, колкото да каже довиждане. Не исках Люси да се обиди, затова го набедих, че минава през етап на изключителна срамежливост и не се чувства добре в компания.

Карл не можеше да повярва, че се разбирам толкова добре с Люси. Дълго време наричаше с името ѝ всичко, което му се струваше твърде сладникаво, глупаво или безвкусно.

„О, мили боже, спри това предаване, много е люсино“, или „Защо си облякла тази пола, не ти ли се струва твърде люсина?“, или „Това червило не ти стои добре, Силви, прави те твърде люсиподобна“.

Не беше честно. Аз също не харесвах кой знае колко Люси, но имах нужда от *някой* до мен в училище.

— Не вярвам, че Карл ще се съгласи да отиде на купон с толкова много непознати — казваше в този момент Люси.

— Сигурно си права — отвърнах аз.

Към къщи вървах като замаяна. Бях сигурна, че *всъщност* няма да отида на купона у Миранда. Искях Карл да каже „не“ и после да използвам отказа му като извинение.

Когато стигнах до долепените ни къщи, тръгнах по тротоарчето към дома на Карл, вместо към дома. Почуках на вратата и братът на Карл, Джейк, я отвори. Когато ме видя, той просто изсумтя, обърна ми гръб и тръгна към стълбището, оставяйки вратата отворена, за да мога да вляза.

Той беше на шестнайсет и учеше в единайсети клас в моето училище. Не беше толкова умен, колкото брат си, затова не се стремеше към някаква стипендия. Изобщо не приличаше на Карл. Имаше тъмна, мръсна коса и толкова тъмни очи, че зениците му почти не си личаха. Винаги бе изглеждал твърде дребен за възрастта си, но сега изведнъж се бе превърнал в дългунест тип, висок поне метър и осемдесет. Беше достатъчно умен, но рядко сядаше да се занимава с домашните си. Единственото, на което отделяше много време, бе свиренето на китара.

Зачудих се какво би казала Миранда за Джейк. Той беше точно лъжичка за нейната уста, нейната бира, или както там се казва. Тя сигурно също щеше да му хареса, макар да беше едва в девети клас. Имах усещането, че Миранда вече беше известна в цялото училище.

— Миранда Холбайн покани двама ни с Карл на купон у тях довечера! — извиках аз след него.

Джейк се спря на най-горното стъпало.

— Яко! — отвърна ми той, опитвайки се да звучи не чак толкова впечатлен. После ме погледна. — Поканила е Карл? — Джейк поклати глава. — Той няма да отиде.

— Знам — казах му. — Къде е той? Пише си домашните в стаята?

— Както може да се очаква от малък зубър като него — отвърна Джейк, отваряйки вратата на Карл. — О! Няма го. Колелото му беше отзад, значи е някъде наоколо.

— Не се притеснявай, ще го потърся — казах аз.

Изпълваше ме задоволство. От години Джейк не ми беше казал повече от две поредни думи. Достатъчно бе да спомена името на Миранда Холбайн и отношението му изведнъж се беше променило.

Тръгнах да търся Карл. Първо проверих във всекидневната, която беше огледално копие на нашата, но ми харесваше повече. Харесвах аления кадифен диван на Джонсънови, ярките бродирани покривки и големите декоративни възглавници, огромните червени, сини и лилави картини по стените.

Майката на Карл беше художник аматьор и къщата ѝ беше нещо като галерия. Тя винаги бе подкрепяла развитието на артистичните заложи на Карл и Джейк, като малки ги окуражаваше да рисуват с пастели по стените в кухнята. Там имаше и някои мои драсканици. На едната стена бях нарисувала някаква щура сватба — аз бях с бяла булчинска рокля, а Карл носеше бял костюм, така че и двамата изглеждахме като реклама на прах за пране. Следваше дълга пъстроцветна редица от гости: мама и татко, Джейк, бях добавила и много деца от училище, котката ми Флоси и зайката Лили Клепналите уши (и двете отдавна бяха починали) както и кучето на Джейк, Дивака (който беше толкова див, че един ден избяга и повече не се върна). Всички бяха закичени с големи розови карамфили, дори котката и кучето, а зайката имаше два, по един на всяко ухо.

Майката на Карл, Джулс, миеше марули в умивалника.

— Здравсти, Силви, скъпа — каза тя.

— Здравсти, Джулс.

Тя не ми позволяваше да ѝ викам леля Джулия, камо ли госпожа Джонсън. За всички беше просто Джулс, дори за дечицата в детската градина, където работеше почасово. Очевидно днес се бяха занимавали с рисуване с пръсти. Целите ѝ панталони на големи цветя бяха обсипани с малки червени и жълти пръстови отпечатыци.

— Мисля, че Карл е долу, в хижата — каза ми тя.

— О, страхотно.

— Силви? — Джулс замълча, изтръсквайки марулята. — Карл добре ли е?

— В какъв смисъл добре?

— Не знам. — Тя махна с два пръста един гол охлюв от марулята. — Гадост! Във всякакъв смисъл. Просто ми изглежда някак... тих. Нали не сте се карали?

— Никога не се караме — отвърнах аз.

Всъщност се карахме, но аз обикновено се отказвах бързо, защото не можех да понеса Карл да се държи грубо с мен.

— Значи може би има нещо в училище — каза Джулс. — Не спирам да се чудя дали беше добра идея да го местим там.

— Не, не беше!

— О, скъпа. Знам, че сигурно ти е било много трудно. И за двама ви. Но нали знаеш какъв ми е умник, а училището за надарени деца вкарва много момчета в Оксбридж. Той се справя добре с материала, убедена съм в това, макар че имаше доста за наваксване. Може би просто е уморен. Но не съм съвсем сигурна. Просто когато си е вкъщи ми изглежда малко разсеян, сякаш непрекъснато мисли за нещо.

— Винаги си е бил малко заваян — отвърнах смутено аз.

Чувствах се поласкана, че ме разпитва за Карл, сякаш бях някой, който притежава ключа към всичките му тайни, но знаех, че никак няма да му е приятно да разбере, че го обсъждам с майка му.

— Вие двамата продължавате ли да работите по онази ваша книга? — попита Джулс.

— О, да — отвърнах аз, макар да не бяхме измислили нищо ново от септември, когато тръгнах на училище, а Карл се прехвърли в „Кингсмиър“. Опитах се да работя върху книгата сама, но без Карл не беше същото. Бях написала само две страници, след което реших, че са много глупави и сантиментални, и директно ги откъснах от тетрадката.

— Тогава кога ще можем да я прочетем? — попита Джулс.

— О, боже! Това си е нещо доста лично — отвърнах ѝ аз.

Тя изписка, откривайки един наистина голям плужек. Хвърли марулята в умивалника и пусна студената вода да я плакне.

— Знам, че трябва да купувам органични зеленчуци, но, бога ми, мразя тия лигави неща!

— И Карл ги мрази. Мрази всичко пълзящо.

Аз бях главният ловец на паяци в Стъклената хижа. Карл искаше да е будист и да не убива нищо, но нямаше нищо против холокоста в света на насекомите.

— На мен го кажи — рече Джулс. — Последния път, когато ядохме салата, той намери някакво дребно буболече в чинията си и леко изписка, вероятно защото се сепна, но Джейк и Мик бяха безмилостни. Горкото момче, цяла седмица му се подиграваха, че е бъзльо.

Мик беше съпругът на Джулс. Той бе широкоплещест мъж с малко бирено коремче. С разръфаните си тениски и торбести дънки

приличаше на бачкатор, но всъщност беше преподавател по политически науки в университета. Държеше се винаги мило с мен, но и обичаше да ме дразни. Наричаше ме Мълчаливата Силви, защото в негово присъствие едва успявах да обеля по няколко думи, а когато си връзвах косата, той не пропускаше да ме дръпне за опашките всеки път, когато минаваше край мен, и казваше „Динг-донг!“.

Карл каза, че понякога не може да търпи баща си.

Аз му отвърнах, че е късметлия да има баща. Това му затвори устата.

Моят баща не е мъртъв. Просто се изнесе преди две години. Първите няколко месеца го виждах всеки уикенд, но когато приятелката му роди тяхното дете, той спря да се интересува.

Двамата с Карл страхотно се забавлявахме, докато разигравахме двама воюващи крале в Стъкления свят, единият смешен шегаджия, а другият ненадежден донжуан. Те навлякоха тежките си брони и започнаха да се бият на фона на хеви метъл музика; потяха се зад забралата, докато трескаво размахваха и нанасяха удари със сребърните си мечове. Биха се цял ден и половината нощ, без да успеят да си нанесат ни една рана, а накрая умряха един след друг от изтощение и апоплектичен удар.

Джулс бързичко отупа марулята в стените на умивалника.

— Гадни дребни лигави гадинки — каза тя и после замълча за миг. — Силви, нали не смяташ, че Карл го тормозят в училище?

Зяпнах я.

— Всички търсят Карл — казах ѝ аз. — Всички отчаяно искат да му бъдат приятели.

— Да, знам, че в „Милстед“ беше голяма работа. Но може би в новото училище е по-различно? Всички онези момчета... Казва, че има приятели, но всъщност никога не говори за тях. Опитах се да го подпитам за това, но той просто се измъква с думите: „Добре съм, мамо, не се занимавай с това“.

— Знам. — С мен се държеше по същия начин.

— Благодаря на бога, че си му приятелка, Силви. Но ми се иска да има повече приятели. Сега просто се затваря в стаята си или слиза долу, в хижата. Искане ми се да излиза повече.

— Добре, дойдох да го покана на един купон — казах ѝ аз.

— Наистина ли? Леле, страхотно! — извика Джулс, внезапно развеселена, и подхвърли марулята във въздуха, опръсквайки се цялата с вода.

— Но не съм сигурна, че ще дойде — продължих аз. — Не съм сигурна дали самата аз ще отида. Това момиче е от моето училище и е толкова пораснала и страховита — бог знае какви неща ще стават на купона.

Искаше ми се Джулс да се направи на строга майка и да забрани и на двама ни да отидем, но тя продължаваше да ме гледа жадно.

— Вие сте разумни деца. Няма да правите глупости. А щом купонът е в дома на това момиче, нейните родители сигурно ще са там да ви наглеждат.

Миранда като че ли идваше от някакъв толкова чужд свят, че дори не можех да си представя, че *има* родители.

— Не се въодушевявай толкова, Джулс — казах ѝ аз. — Нали знаеш, че Карл не е точно купонджия.

— Върви го попитай!

— Добре де, добре!

Излязох от кухнята на Джонсънови през задната врата и се озовах в градината. Тя беше същата като нашата, но Джулс беше проявила въображение и я беше напълнила с най-различни цъфтящи растения, странни статуи и храсти. По дърветата висяха китайски камбанки, чието звънтене ме съпровождаше докато прекосявах градината към тисовата гора, където се намиреше Стъклената хижа.

3

На пръв поглед тя изглеждаше като обикновена голяма градинска барака. Беше скована от дървени дъски, имаше врата, която се затваряше с мандало, и два малки прозореца. На стъклата им бяха залепени малки ангелчета със златни крилца, които се плъзгаха по рубинен стъклен килим. Докоснах ги леко с ръка и плъзнах пръста си по черните им графитени очертания — това се беше превърнало в наш ритуал още миналата година, когато Карл ги беше купил с парите, дадени му за Коледа.

Почуках на вратата със специалното ни почукване, морзовия код за *стъкло*. Карл трябваше да ми отговори по същия начин. Зачаках. Стъклената хижа мълчеше.

— Карл? — извиках аз.

Чух въздишка.

— Ти ли си, Карл?

— Не сега, Силви. Пиша си домашното.

— Трябва да поговорим — казах аз, отворих вратата и влязох вътре.

Карл не си пишеше домашното. Дори не си беше извадил учебниците от чантата. Лежеше по гръб на стария кадифен диван, подпъхнал ръце под главата си, и гледаше в полилея.

Това бе истински викториански полилей от шлифован кристал, малък, с дванайсет капчици, от които три бяха счупени. Той дори не светеше. Мик не би позволил на Карл да прокара ток за него, затова единствената светлина в хижата се осигуряваше от една гола крушка, която стърчеше от стената. Карл я беше изрисувал със спирали във всички цветове на дъгата, така че да изглежда поне малко декоративна.

Върху две от стените бяха заковани пет рафтчета, върху които трябваше да бъдат подредени саксии и таблички със семена. Там Карл държеше колекцията си от стъкло в сияйни, подредени по цвят редици: малки стъклени животни на най-горния рафт, после чаши за пиене, после вази, след това пепелници и преспапиета, а накрая най-ценните

му притежания. Стъкленото момче стоеше в средата на един специален рафт, спокойно, замечтано, със сресан напред стъклен бретон. То не носеше никакви дрехи, но изобщо не изглеждаше смутено. Погледът му се рееше нейде в далечината, ръцете му бяха отпуснати край тялото, а краката бяха събрани. Може би искаше да види нещо, може би очакваше някого.

Пралелята на Карл Естер го беше нарекла Купидон, но той не беше никакво бебе и нямаше нито малки крилца, нито дори лък и стрела. Карл се беше влюбил в Стъкленото момче при едно от гостуванията си при пралеля Естер, когато беше още на пет. А тя се беше влюбила в сериозния си, ангелоподобен малък племенник, който бе толкова различен от лекомисления си брат. В края на гостуването му Естер му подари своя малък „Купидон“.

Родителите на Карл сметнаха подаръка ѝ за доста странен. Дори Джулс беше сигурна, че Карл ще започне да си играе със Стъкленото момче и ще го потроши. Но той го постави на рафта и просто му се радваше. За шестия си рожден ден поиска да му подарят стъклено животинче. Като порасна, започна да търси по гаражните разпродажби и летните панаири стъклени вази, пепелници и различни орнаменти. Колекцията му стана твърде голяма за малката му стая, затова той тихомълком започна да преоформя градинската барака.

Аз също му помагах и го придружавах при всичките му колекционерски експедиции, но не така и не можах да се запала. Харесвах ми подрънкващите кристали с проблясъците им във всички цветове на дъгата, но не разбирах защо Карл толкова харесва другите стъклени предмети. Но въпреки това се чувствах щастлива да съм част от стъкления му свят. Знаех всичко за муранското стъкло и планирах някой ден да направим специална екскурзия до Венеция — може би за медения ни месец!

Търсех навсякъде стъклено момиче, но досега не бях успяла да намеря. Вместо това измислих Стъклените хроники. Те започнаха като приказна история за едно момче и едно момиче, които били захвърлени в един зимен свят, където замръзнали и се превърнали в стъкло. Двата работехме и разширявахме заедно хрониките, докато не създадохме цял стъклен свят със стотици роли. Моите стъклени момче и момиче се превърнаха в Краля и Кралицата на Стъкления свят. Те имаха семейство, приятели и зли врагове. Имаха много слуги, някои

верни, други коварни. Притежаваха менажерия от екзотични животни: пингвини и полярни мечки, два вълнисти мамута и цяла конюшня с бели еднорози със стъклени рогове и копита.

Всичките ми се струваха толкова реални, че аз всъщност треперех от студ в топлата малка барака, представяйки си всичко толкова ясно. Напоследък Карл ме караше да стоя на тръни, защото не знаех дали ще играе както трябва. Не знаех какви *точно* ще са тръните, но всеки път, когато той се шегуваше с мен, аз усещах пробождање в корема, сякаш бях лапнала кукичка като някоя риба.

— Силви, не съм в *настроение* — каза Карл, без да отваря очи.

Беше се изпънал като мраморна статуя в гробница и не помръдваше. Погледнах красивото му лице, дългите мигли, финия нос и меките му устни. Зачудих се какво ли ще се случи, ако променя традиционната приказка и събудя Карл с целувка.

Изкисках се нервно. Карл отвори едното си око.

— Какво? — попита той. — Бягай навън да си играеш, малко момиче.

— Не ми викай *малко* момиче. Само два месеца съм по-малка от теб. И не искам да играя. Дойдох да ти предам една покана.

— О, боже — каза Карл и отново затвори окото си. — Моля те, не ме карай да ходя на купона на Люси.

— Не е на Люси, а на Миранда Холбайн.

— Кой? — попита Карл. — Миранда? Не познавам никакви Миранди.

— Нито пък аз, поне не отблизо, но затова пък всички са чували за нея. Казах на Джейк, че ни е поканила на купона си, и той беше адски впечатлен, ти да видиш. Сигурна съм, че съм ти разказвала за нея, Карл. Миранда е невероятна. Тя е момичето, което всички искат да бъдат, но не смеят. Бог знае защо ни покани.

Карл лежеше неподвижен като статуя, но сега и двете му очи бяха отворени.

— Тая част с „ни“ не мога да я схвана — каза той.

— Ами, аз разказвах за теб в тоалетната. Миранда и останалите решиха, че си измислям, но Пати Прайс също беше там и също започна да говори за теб.

— Значи аз съм главната тема на разговорите в тоалетната? — попита Карл.

Стреснах се, че може да му стане гадно. Затова с огромно облекчение чух тихия му смях.

— И какво, стоят си там младите дами от гимназия „Милстед“, всяка затворена в своята кабинка, седнала в цялото си великолепиe на чинията, и си подвикват като побъркани гълъби: Карл, Карл, Карл, Карл, Карл, Карл!

Разкисках се. Седнах на ръба на дивана до краката му.

— Свий се малко, Карл. Добре, Красавецо на Милстед. Какво да кажа на Миранда?

— Кога е този неин купон?

— Ами, тази вечер. Реши просто ей така да го организира. — Щракнах с пръсти. — Представяш ли си ние да обявим на нашите майки: „Довечера правим купон. Осигурете храна, питиета, музика и персонал и опразнете терена“. На истинските тийн партита предлагали се храна? И според теб дали има истински питиета — вино, бира, водка или каквото там се пие?

— Ами довечера ще разберем — каза Карл, надигайки се от дивана.

Вперих поглед в него.

— Всъщност няма да ходим наистина, нали? В смисъл, винаги можем да се отръскаме, че ни е поканила твърде късно.

— Защо да не отидем, след като е толкова страхотна?

— Ами, защото... Ще се чувствам ужасно смутена и глупава.

— И аз ще бъда там, глупаче.

— Освен това нямам нищо подходящо за обличане. Знам, че извън училище всички носят най-невероятни неща. Миранда изглежда поне на осемнайсет. Ще ми се да нямах толкова бебешки вид. — Подръпнах опашките си. — Само ми погледни косата, за бога!

— Ще я срещеш и ще я пуснеш свободна. Така изглежда страхотно — каза окуражаващо Карл.

— Бих могла да облека черната си пола и да я подвия нагоре. Смяташ ли, че така ще изглежда... секси?

— Не и ако се набръчка на кръста. Нали не искаш да си мислят, че си положила огромни усилия, за да се докараш. Най-добре облечи едни дънки и тениска и ще изглеждаш чудесно. — Карл леко ме стисна за ръката. Аз сграбчих пръстите му.

— Бъзикаш ли ме, Карл? Наистина ли отиваме?

— Да, защо не? Всички ни казват, че трябва да пораснем, да общуваме с другите и да ходим на купони, така че защо да не опитаме? Не се притеснявай. Ако се окаже пълна скука или много страшно, просто ще пием по едно и веднага се прибираме.

— Карл... Надявам се да нямаш нищо против, но казах на Миранда, че ти си моят приятел.

— Ами аз съм, нали? — рече той.

Русата му коса пада на челото също като на Стъкленото момче на рафта. Той ми се усмихва, кафявите му очи сияят. Подрънкващите кристали проблясват под светлината на следобедното слънце и хвърлят пъстроцветни отражения из бараката. Чувствам се замаяна от щастие.

Изтичах бързо у дома, за да изпробвам всичките си дрехи и да експериментирам с различни прически за купона. На стълбите засякох госпожица Майлс. Госпожица Майлс е нашата наемателка. Тя е възрастна дама, която никога не би носила пурпурно, както се казва в онова стихотворение. Има няколко бежови плетени костюма и жилетки, и плътни бежови чорапи, които винаги се свличат на глезените ѝ, в стил Нора Бати. Боядисала е косата си в русоляво бежов цвят и слага бежова пудра на сбръчканото си лице. Веднъж седмично на простора увисват бежов сутиен и кюлоти, доказателство, че поддържа гардероба си в пълна цвetoва координация.

— Днес изглеждаш особено щастлива, Силви — каза ми тя.

— Отивам на парти!

— О, прекрасно! Сигурно ще има много сладолед, желе и торта за рожден ден.

— Ъъъ... да — отвърнах аз, докато я заобикалях. Тя като че ли ме смята за шестгодишна.

— Какъв цвят е роклята ти за партито? — извика госпожица Майлс зад гърба ми.

— Все още нямам такава — отвърнах, докато влизах в малката ми спалня.

Докато татко все още беше тук, мама спеше в стаята на госпожица Майлс. Сега се премести в малката спалня. Аз си останах в детската стая, която не е по-голяма от килер. Имам си огледало, но трябва да стъпя на леглото, за да успея да се огледам цялата.

Не се харесах особено в нито една от дрехите си. Когато мама се върна от работа, все още експериментирах.

— Какво си намислила, Силви? — каза тя, надниквайки през вратата. — Хей, дано не си решила да излизаш така — тази пола е твърде къса.

— Знам. И се набръчква на кръста, точно както каза Карл. И не изглеждам секси, изглеждам *глупаво* — отвърнах аз и отчаяно я съблякох.

— Не мисля, че искам да изглеждаш секси — каза мама с въздишка.

— Карл каза просто да си облека дънките, но никой не носи дънки на купон. Друга работа щеше да е, ако бяха *маркови*.

— Не започвай пак. Това е най-доброто от „Теско“ — за какво повече може да мечтае едно момиче? И какъв купон? Не си ми казвала нищо за никакъв купон.

— Защото едва сега ме поканиха. Тази вечер, в къщата на Миранда. Тя е от другия девети клас.

— Що за купон ще е това? И кога ще се прибереш? Капнала съм, Силви. Не ми се иска да стоя будна до късно, за да идвам да те прибирам. Просто имам желание да се изкъпя и след вечеря направо да си лягам.

— Карл също ще идва, така че някой от техните ще ни вземе, няма проблем — отвърнах аз.

— *Карл* ще ходи? Какъв е този купон? Защо не ми каза по-рано за него?

— Нали ти казах, *по-рано* не знаех за него. О, мамо, стига се впряга. Виж, ти ми каза, че е време да порасна. Миранда и приятелките й *отдавна* са пораснали.

— Да, и точно това ме притеснява. Трябва да има златна среда. Този купон — родителите на Миранда ще бъдат там, нали?

— Разбира се.

— И няма да има никакъв алкохол?

— Де тоз късмет! — отвърнах твърдо аз. — Мамо, всичко ще бъде наред. Освен това Карл ще се грижи за мен. Мога да отида, нали? Просто Миранда не е от момичетата, които канят втори път.

— Къде живее тя?

— На Ларк Драйв.

Мама повдигна вежди.

— Значи е някакво превзето момиче — каза тя. — Тези къщи струват цяло състояние. Може би не трябва да ходиш с дънките.

— Ами какво да облека тогава? — попитах аз, застанала на леглото само по сутиен и бикини. Всъщност все още нямах нужда от сутиен, но нямах никакво намерение да съм единственото момиче в класа, което не носи.

— Един бог знае — отвърна мама и се изкиска. — Тиара и вечерна рокля?

— Ха-ха, много смешно.

Имах една рокля за официални случаи, ужасен сукман от кадифе, но той беше вече много стар, а и в него изглеждах петгодишна.

Накрая последвах съвета на Карл и облякох дънките и един черен пуловер на мама с остро деколте. Кожата ме сърбеше от вълната и на купона щеше да ми е горещо с него, но пък изглеждах доста по-изтънчено, отколкото в някоя от тениските ми. Тайничко напъхах смачкани салфетки в сутиена си, за да му придам малко форма.

Пуснах си косата и я сресах, но въпреки това продължавах ужасно да приличам на малко момиче. Опитах се да копирам сложната прическа на Миранда, експериментирайки с мъниста и цветни конци. Не бях сигурна, че се получава по-добре.

— Това ли е последната мода за дългите коси? — попита неуверено мама. — Мога да ти я вдигна на кок, ако искаш.

— Не, благодаря — отвърнах аз. — Миранда си носи косата така. Почти.

— Изведнъж много почна да я харесваш тази Миранда. Я ми запиши адреса ѝ. О, боже, дори не съм сигурна дали изобщо трябва да те пускам да ходиш, след като дори не познаваме тези хора. Може би е по-добре да звънна на майка ѝ, за да проверя каква е историята с този купон.

— Мамо, недей! Ще умра от срам. И без това всички ме мислят за абсолютно бебе. Присмиват ми се и ме наричат Фъстъчето.

— Ами това не е много мило от тяхна страна — каза мама. — Много ли те дразнят?

— Е, малко. Но няма проблем. Като че ли вече му свикнах.

Мама въздъхна.

— Знам ли. В старото училище беше толкова хубаво, всички се държаха приятелски и всички майки се познавахме. В основното

училище беше добре, но сега гимназията изглежда толкова голяма и страшна. Изгубили са онази специална атмосфера. Не ми харесва това училище. Но пък и Карл отиде в онова училище за надарени деца и Джулс не смята, че се чувства добре там. Мисли, че може би го тормозят.

— Каза ми. Но с него всичко е наред, мамо. И двамата сме добре. Мама внезапно ме притисна към себе си.

— Знам, че си — каза тя, притискайки главата си към моята.

— Пази ми косата, мамо!

— Добре де, добре. Съжалявам! О, Силви, гласиш се, за да отидеш на истински купон. Нали ще внимаваш?

— Да, мамо.

— Да, знам, че ще внимаваш. Не ми обръщай внимание. Колко съм глупава. — Мама си разтърка челото с ръка, както правеше винаги, когато беше уморена.

— Джулс или Мик ще дойдат да ни вземат, така че можеш да си легнеш рано — казах ѝ аз.

— Да, сякаш ще успея да заспя, преди да се прибереш!

Беше ми странно да ѝ кажа довиждане. Тя ядеше вечерята си от подноса и гледаше „Коронейшън стрийт“.

— Да си прекараш приятно, скъпа — каза тя. Погледна към полуготовите спагети и телевизора и поклати глава. — Явно съм се превърнала в тъжна стара жена. — После снижи глас: — Ако не внимавам, ще стана като госпожица Майлс. О, боже, ще ми се и аз да можех да отида на някой купон.

— О, мамо — възкликнах аз и внезапно се почувствах ужасно.

— Забрави какво казах. Просто изведнъж ме връхлетя такова глупаво самосъжаление. Хайде, тръгвай. Изглеждаш страхотно, скъпа. Забавлявай се.

Джулс ни откара до Ларк Драйв, без да спира да бърбори въодушевено.

— Не е кой знае какво, мамо — каза Карл. — Държиш се така, сякаш са ни поканили сестрите Гелдоф. Това е просто малък провинциален купон. Успокой се!

Карл определено изглеждаше спокоен с бялата си тениска и сини дънки, абсолютно хладнокръвен и сдържан, но непрекъснато потропваше с крак по пода, което бе сигурен признак, че е нервен. Почувствах силен прилив на любов към него, защото той отиваше на купона на Миранда заради мен. Пресегнах се и стиснах с благодарност ръката му. Дланите и на двамата ни бяха студени и лепнеха.

Дори Джулс изглеждаше нервна, когато сви по Ларк Драйв. Улицата беше добре осветена от улични лампи във викториански стил. Къщите се намираха доста встрани от пътя, оградени от градини и поляни. След тях имаше и големи тухлени вили с фронтони, кули и кулички.

— Леле, боже — рече Джулс с подигравателен кокни акцент. — Тази вечер ще си играете с децата на важните клечки.

— Миранда едва ли живее в някоя от тези къщи! — възкликнах аз.

Сърцето ми заби ускорено. Може би тя си беше направила майтап с мен. Ами да! Изобщо не е искала да ме покани на купона си и да се запознае с приятеля ми. Просто е искала да ме направи на глупачка, като се престори, че живее в някоя от тези невероятни къщи. Сигурно сега си умираше от смях, докато си представяше как обикалям напред-назад по Ларк Драйв в търсене на несъществуващия номер.

— Направих голяма грешка, Джулс — казах аз, готова да избухна в сълзи. — Да се прибираме у дома.

Карл се наведе към мен.

— Хей, всичко е наред. Не се притеснявай. Аз съм тук.

— Не, току-що осъзнах, че Миранда ми е скроила номер. Обзалагам се, че тази улица дори няма номер деветдесет и четири. Каква съм *идиотка* — проплаках аз.

— В тоя край къщите не са чак толкова големи — каза Джулс, докато подминавахме няколко модерни сгради, окомплектовани с колони, имитиращи английски ампир. — Наистина здраво са омешали стиловете! Ето го деветдесети, деветдесет и втори — о, вижте там! Накрая има една бяла къща!

Тя не беше във викториански стил, не беше и нова, не имитираше нищо, а беше напълно различна от всички останали къщи покрай пътя — огромна бяла сграда от двайсетте години на миналия век, с плосък покрив и прозорци със стъклопис. Беше оскъдно осветена и сияеше като пълна луна.

— Леле, погледни стъклата арт деко! — каза Карл.

— Погледни към всичко *арт деко*! — възкликна Джулс. — Толкова е красиво! Сигурна съм, че съм я виждала представена в някое от онези лъскави архитектурни списания. Възможно ли е твоята Миранда наистина да живее тук?

— Няма начин — отвърнах аз. — Напразно ви накарах да идвате дотук. Съжалявам.

— Да идем да почукаме на вратата и ще видим — каза Карл.

— Не! — извиках бързо аз. — Добре де, може да проверим, но се обзалагам, че дори не са чували за нея.

Двамата с Карл слязохме от колата. Джулс също слезе, затъквайки буйната си коса зад ушите. Тя потърка едно петно от боя върху панталоните си и въздъхна.

— О, какво да се прави. Просто се престорете, че съм вашият шофьор — каза тя.

Влязохме през белия портал и тръгнахме по каменната пътека, загледани с такава почтителност в бялата сграда, сякаш тя бе някаква катедрала. Карл не отлепяше поглед от стъклописа, омагьосан от розовите цветя, сините пеперуди, сияещото слънце, което сипеше лъчи.

Джулс плахо натисна звънеца.

— Как работи това нещо? Чухте ли го да звъни?

Зачакахме. Нищо не се случи. Джулс опита отново, като този път натисна по-силно. Разнесе се силен звън, който ни накара да

подскочим. Тогава вратата се отвори и на прага застана самата Миранда.

— Здравсти — рече небрежно тя.

Но облеклото ѝ *изобщо* не изглеждаше небрежно. Тя носеше черна дантелена блуза с дълги ръкави, тясна пола и островърхи боти. На бялата си шия бе вързала черна кадифена панделка, носеше тежък черен грим и тъмnochервено червило. Изглеждаше фантастично.

— Здравей — отвърнах с треперещ глас. — Ъм, това са Карл и Джулс, майка му. Ъм. Купонът продължава ли още?

— Разбира се — каза Миранда. — Влизайте.

— Всъщност аз само ги докарах — обади се Джулс.

— Сигурна ли сте, че не искате да пийнете нещо? — попита Миранда.

— Не, не — отвърна Джулс. — Кога да се върна, за да взема Силви и Карл?

Миранда сви рамене.

— Когато решите.

— Около... единайсет? — предположи с колеблив глас Джулс.

— Става — отвърна Миранда. — Може и по-късно.

Двамата кимнахме на Джулс и последвахме Миранда в къщата. Добре де, аз я последвах. Карл остана да огледа отблизо прозорците, като внимателно прокараваше пръсти по блестящото стъкло.

— Карл! — изсъсках му аз.

Миранда се спря и извърна главата си настрани, поглеждайки към Карл с присвити очи.

— Харесват ли ти прозорците? Ела да видиш онези в оранжерията.

Тръгнахме по коридора, минахме през огромната кухня със скрин, пълен с китайски порцелан, украсен със стилизирани оранжеви цветя, и влязохме в стъклена стая със зелени палми, големи ветрилообразни папрати и розови и пурпурни орхидеи. По стените ѝ минаваше фриз от цветно стъкло, изрисувано с прекрасни цветя и растения в плътни алени, хромно жълти и нефритенозелени цветове. Двукрилата стъклена врата също бе украсена със стъклопис, като всяко крило беше покрито с птици — канарчета, сипки, свраки, папагали.

Карл застана на пръсти, сякаш самият той искаше да полети като птица. Притесних се, че може би изглежда твърде прехласнат. Не ми се

искаше Миранда да го сметне за *пълен* откачалник. Но всичко беше наред. Тя му се усмихваше.

— Страхотно е, нали? — попита момичето.

— Цветята са оригинални, от двайсетте — каза Карл. — Но птиците?

— Те са нови. Така да се каже. И крилата на вратата бяха изрисувани с цветя, но претърпяха малък инцидент. Блъснах се в тях. Карах един мини-карнинг и не можах да се оправя съвсем с управлението му. Та стоях си там аз и кръвта ми бликаше като фонтан, а татко не спираше да повтаря: „О, боже, стъклописите!“.

— Напълно го разбирам — отвърна Карл. — Много по-лесно е да поправят теб, отколкото красивия оригинален прозорец.

Миранда се засмя.

— Да. Така че баща ми щеше да се охарчи доста за подмяната на стъклото, а аз щях да бъда лишена от джобни до края на живота си, но тогава той видя стъклописа с тези модерни птици в студиото на един тип и веднага реши, че трябва да ги има — за още повече пари.

— Колко струва това? — попита Карл. Знаех, че си мисли за Стъклената хижа.

— Хиляди — отвърна Миранда.

— Аха — рече Карл.

— Когато продадем филмовите права за книгата — обадох се тихо аз.

— Книгата? — рече въпросително Миранда.

— Да. Ами двамата пишем книга — отвърнах аз.

Погледах към Карл, чудейки се дали е разочарован от мен. Книгата не беше точно тайна, но не беше и нещо, за което да говорим пред други хора.

— За какво се разказва? — любопитства Миранда.

— Просто фантазия — отвърнах неопределено аз.

— Мога ли да я прочета?

— Ами...

— Определено не — намеси се Карл.

— Защо, да не се притесняваш, че са бебешки глупости? — попита Миранда. — Дракони, принцеси и безценни пръстени?

— Напротив — отвърна Карл. — Изключително оригинална е и не позволяваме на никой да я чете, за да не ни открадне идеите.

Миранда въздъхна. Бях ужасно впечатлена от това как Карл ѝ се репчеше. Пред нея езикът ми се връзваше на възел, докато Карл като че ли изобщо не беше впечатлен.

— И къде е купонът? — попита той и се огледа. — Да не сме само ние?

— Почакай и ще видиш — отвърна Миранда. — Елате с мен.

Тя ни привика с пръст, черният лак на ноктите ѝ проблесна. Последвахме я обратно през кухнята към коридора. Някой в една от предните стаи беше пуснал музика, така че аз тръгнах право към нея.

— Не, не — каза Миранда. — Това е родителското тяло. Те са на първия етаж. — Тя отвори друга врата, която разкри стълбище, водещо надолу.

— Правиш купона в мазето? — попита Карл.

— Много е забавно — отвърна Миранда. — Редуваме се да се заключваме навън в тъмното. На домашните ми плъхове тази игра също много им харесва.

Примигнах. Сигурно се шегуваше, макар че с Миранда човек никога нямаше как да е сигурен.

Но, слава богу, това изобщо не беше мазе. Помещението беше превърнато в удобна бърлога с огромен телевизор, два дивана и няколко големи възглавници, а по рафтовете и във всички ъгли на стаята бяха струпани книги.

— Ето го и нашият купон — каза Миранда. — Малък, но за избрани хора.

На единия диван седяха трима души. Те не бяха от нашето училище. Момичето беше светлокосо, много слабо, много бяло. Дългата ѝ до кръста коса беше бледоруса, с цвят на крем, а кожата ѝ бе зловещо бледна. Момчето, което седеше от лявата ѝ страна, беше много привлекателно азиатче, с красиви големи кафяви очи и дълги мигли. Момчето от дясната ѝ страна беше чернокожо, много високо и мускулесто, с готина прическа и пиърсинг на носа. Като че ли Миранда бе подбрала приятелите си като украшения, за да изглеждат колкото се може по-декоративни.

— Алис, Радж и Анди — каза тя, махвайки с ръка към тримата. — Това са Силви и Карл.

Ужасно се зарадвах, че не ме нарече Фъстъчето.

— Какво искате да пиете? — попита Миранда, приближавайки се към хладилника в ъгъла.

Стрелнах с поглед тримата на дивана. Испитах огромно облекчение. Алис държеше бутилка с газирана вода, а Радж и Анди пиеха кока-кола.

— Кола, моля — каза Карл.

— За мен същото — обадох се аз.

Радж оглеждаше Карл от главата до петите.

— Ти учиш в „Кингсмиър“, нали? — попита той. — Аз съм в десети клас.

— О, така ли. Страхотно — отвърна Карл. Изглеждаше леко раздразнен.

— Приятел си с онзи футболист, Пол Топката — каза Радж.

— Ами може да се каже — промърмори Карл.

Втренчих се в него. Не ми беше казал, че има приятел в „Кингсмиър“, още повече пък някакъв си футболист. Карл мразеше спорта.

— Кой е този Пол? — попитах го.

Карл не ми обърна никакво внимание. Той гледаше Анди.

— И ти ли учиш в „Кингсмиър“?

— Не, двамата с Алис ходим в „Саутфийлд“ — отвърна момчето. — Старото училище на Миранда, докато не я изключиха.

— Наистина ли са те изключили, Миранда? Какво направи?

— Всъщност причината беше какво не правех — примерно не влизах в часовете, не си пишех домашните, не си носех училищната униформа и други подобни скучни тъпотии — отвърна Миранда, докато ни подаваше безалкохолните.

Карл седна на празния диван. Миранда се настани до него. Аз се отпуснах предпазливо върху една от широките възглавници, доволна, че се бях отказала от късата пола.

— Аз не бих нарекла скучна тъпотия тичането чисто гола из салона — рече Алис.

— Ех, защо не бях там — въздъхна Анди.

Миранда взе един чипс от купата и му я подаде.

— Това си беше просто глупаво предизвикателство — каза тя. — Нищо особено. Не знам защо се вдигна такъв шум.

— Хайде да играем на Предизвикателства — предложи Анди.

— Скука — отвърна Миранда. — И твърде детинско. Хайде вместо това да гледаме някой филм.

Предложението ми хареса. Далеч не беше толкова стресиращо, колкото да седиш и да се чудиш какво да кажеш. Интересно ми беше какъв ли филм щеше да избере Миранда. Реших, че ще е някой противно откровен сексфилм. С голямо облекчение установих, че е някакъв ужас за група тийнейджъри, събрани на някакъв купон. Всички пиеха, хапваха разни неща и се бъзикаха, точно като нас. Мислех, че техните са на горния етаж, но когато главната героиня отиде горе, за да помоли баща си за още бира, тя не можа да го открие. Не намери и майка си. После чу онова страховито тежко дишане зад гърба си и хукна към стаята си, затръшвайки вратата зад гърба си. И ето че всички се оказаха затворени там, а онова Нещо блъскаше по вратата, опитвайки се да влезе вътре.

Щеше да ме е страх да го гледам сама или дори сгушена в Карл, но с Миранда беше съвсем различно. Тя държеше дистанционното в скута си и непрекъснато превърташе назад готините части, за да можем да крещим с актьорите, а понякога пускаше филма на бързи обороти и ние трябваше да бърборим като луди заедно с тях, или пък всички заедно имитирахме звуковите ефекти. Особено забавно се получаваше тежкото дишане.

— Родителите ти ще се чудят какво, за бога, става тук — рече Радж.

— О, нашите са твърде заети да се напиват със скучните си приятели горе — отвърна Миранда.

Не можех да разбера дали се шегува или не. Престори се на уплашена, когато Нещото разби вратата, и се вкопчи здраво в Карл. Беше угасила лампата и единствената слаба светлина идваше откъм телевизора. Видях, че стиска лакътя му. Рамото ѝ се притиснало към мишницата му, сякаш се надяваше, че той ще я прегърне през раменете.

Гледах Миранда, а сърцето ми под топлия черен пуловер биеше ускорено. Каква игра играеше тя? Знаеше, че Карл е мой приятел.

Не можех да разбера дали Радж или Анди са гаджета на Миранда или бяха просто приятели. Може би в техните кръгове приятелите често се прегръщат, без това да означава нищо? Едва ли нарочно се натискаше на моя приятел пред очите на всички ни.

Изваках да видя какво ще направи Карл. Той не я отблъсна, но не я и прегърна. Стоеше напълно неподвижен, сякаш беше част от дивана, докато Миранда се въртеше около него.

— Отивам да си взема истинско питие — каза тя. — Сигурно е заради всичките тези бирени приказки. Някой друг иска ли?

— Трябва ли да питаш, скъпа? — попита Анди.

— Не ме *скъпосвай*! — рече тя, преструвайки се, че го перва по носа.

Той се престори, че ѝ го връща и после започна да я гъделичка, докато тя не изписка и се преве на две. Двамата се сбориха на пода; Миранда не се стараеше да прикрива добре оформените си, пухкави крака. Гаджета или не, двамата с Анди доста се натискаха. Очевидно това беше нещо нормално за тях.

Мислех си за Карл и мен. Ние също се боричкахме, но това беше нещо различно. Детинско и глупаво, а не сексуално. Може би защото се познавахме отдавна. Когато оставах да спя у тях, Джулс ни слагаше в едно и също легло. Когато се омазвахме до ушите с кал или боя, тя ни шльоопваше заедно във ваната.

Представих си как сега споделям леглото или ваната с Карл.

— Като че ли имаш нужда от бира, Силви — лицето ти е пламнало — каза Миранда, поглеждайки ме от пода. — Хей, ти си се *изчервила*!

— Нищо чудно! Погледни се само как си се проснала на пода с вдигната пола — смърми я Радж като някоя стара баба, докато

подръпваше надолу полата ѝ. — Хайде, момиче, донеси ми и на мен една.

— Кой друг иска бира? — попита Миранда.

Погледнах към Карл. Никога през живота си не бях пила бира и бях почти сигурна, че същото се отнасяше и за него. И двамата смятахме миризмата ѝ за доста противна.

— Карл? — попита Миранда, повдигайки се на лакът. — Ти искаш ли бира?

— Разбира се — отвърна Карл, сякаш го беше попитала нещо съвсем обикновено.

Затова и аз отвърнах утвърдително.

— Алис? — попита Миранда.

— Бира ли? Много е калорична — рече Алис. — За мен само вода.

— Момиче, ако не внимаваш, скоро ще си докараш анорексия — смъмри я Миранда. — Хайде, Силви, ела ми помогни да донесем всичко.

Изпълни ме абсурдна гордост от това, че бе избрала мен да ѝ помогна. Тръгнах след нея по стълбите.

— Беше права за Карл — каза Миранда. — Много е сладък. Бих искала да ми е гадже.

— Но... той е *мой* — отвърнах аз.

— Знам, знам, само се шегувах — рече Миранда, улавяйки ме за ръката.

— Ами Анди и Радж? Някой от тях гадже ли ти е?

— Те са ми просто приятелчета — отвърна ми тя. — Е, сигурна съм, че им се *иска* да бъдат нещо повече, защото съм толкова готина. — Миранда запърха с мигли и зае манекенска поза с ръка на хълбока. *Мисля*, че се шегуваше.

— А кой тогава е твойят приятел? — попитах аз, докато влизахме в кухнята.

— В момента нямам такъв.

— Напротив, имаш! Днес разказваше за него на Пати и останалите в тоалетната!

— О, просто ги омайвах — отвърна Миранда през смях.

Тя отвори хладилника и извади отвътре четири кутийки бира и голяма бутилка газирана вода. Кутийките подхвърли на мен, сякаш

двете участвахме в някакъв сложен жонгльорски номер. Изпуснах едната и тя падна със силен трясък върху теракота, но слава богу, не се пръсна. Миранда продължи да рови из хладилника и извади сирене, грозде и пастет, а после измъкна от шкафа солени бисквити, чипс и голямо парче швейцарски шоколад. Бръкна в друг шкаф и намери почти пълна бутилка малцово уиски. Напъха всичко в една торбичка, подхвърли газираната вода във въздуха, улови я професионално и ми се ухили.

— Време е за пируване — обяви тя.

Когато тръгнахме обратно към мазето, вратата на всекидневната беше отворена. Миранда бързо грабна кутийките бира от ръцете ми и ги напъха в торбичката. От стаята надникна един брадат мъж.

— Това не беше бира, нали? — попита той.

— Силви е виновна, татко. Тя пие по осем кутийки на вечер — отвърна Миранда.

Тихичко изписках. Бащата на Миранда ми се усмихна.

— Не позволявай на дъщеря ми да те разваля — рече той. — Значи ти си Силви. В училището на Миранда ли ходиш? Не, чакай, не си достатъчно голяма.

Поех си дълбоко въздух. Така мразя хората да ме мислят за малка!

— Честно, татко! — рече Миранда, завъртайки очи. — Тя е в девети клас, като мен. Не му обръщай внимание, Силви. Хайде, да се връщаме при останалите.

— Извинявай, извинявай! Без очила съм сляп като прилеп, Силви — каза господин Холбайн. — Радвам се, че Миранда си е намерила приятели в новото училище. Ела ни пак на гости! — Той ми махна с ръка и се върна обратно в дневната.

— Нима баща ти не осъзнава, че всички отчаяно искат да са ти приятели, Миранда! — възкликнах аз.

— Така ли? — рече тя. — Ти *изобщо* нямаш вид на отчаяно копнееща да станеш моя приятелка, Силви. Когато те поканих на купона, изглеждаше ужасена. Изобщо не очаквах да се появиш.

— Ами Пати и останалите от групичката ти? Защо не покани и тях?

— Те стават, но само за училище. Всичките са доста еднакви и скучни. Ти си различна.

— Да, и изглеждам като шестгодишна.

— Татко е толкова глупав. Пък и какво значение има, че изглеждаш по-малка от възрастта си? Не се държиш като малка. А аз наистина завиждам за връзката ти с Карл — че сте приятели от толкова дълго и правите такива сериозни неща заедно, като писането на книга. Освен това той е много хубав, не е честно така! Знаеш ли какво, съгласна ли си да си разменим Карл за Радж и Анди?

— Не, благодаря.

— Злобарка. Добре де, да се връщаме долу. Карл може и да се натиска вече с Алис — забелязах, че и тя го харесва.

— Алис не е ли най-добрата ти приятелка от старото училище?

— Да. Хей, ти можеш да си най-добрата ми приятелка от *новото* училище.

— Чудничко — отвърнах аз, опитвайки се да звуча небрежно.

Веднага се почувствах поласкана, но същевременно с това и притеснена. Сигурна бях, че нямаше да се справя добре с това да съм приятелка на Миранда. А и какво щях да правя с Люси? Почти ми се прииска в момента да съм с нея. Когато двете бяхме заедно, аз можех да се отпусна, да се чувствам уютно и да казвам първото нещо, което ми мине през ума. Люси харесваше Карл, но не се опитваше да се гушка в него и да ми го отнема.

Зачудих се какво щеше да се случи, когато всички изпиехме бирите си. Слава богу, Алис като че ли не изглеждаше особено заинтересувана от Карл. Когато се върнахме в бърлогата, тя си бърбеше с Анди за някакво училищно нещо. Радж и Карл също разговаряха за училище. Аз побързах да се настаня до Карл, преди Миранда да е седнала до него.

— Кой е този Пол? — попитах го отново.

— Просто едно момче от моя клас — отвърна Карл.

— И той наистина ли си пада по футбола?

— Той е един същински млад Дейвид Бекъм — рече Радж. — Нямаше ли да го вземат в един от големите клубове, Карл?

— Може би — отвърна Карл. — Не го познавам чак *толкова* добре. В смисъл, всички го познават, нали, Радж?

— Като мен! — обади се Миранда и се присламчи към двете момчета. — Аз също си падам по футбола. Бях капитан на момичешкия отбор в „Саутфийлд“, нали, Алис?

— Докато не напъха две футболни топки под тениската си на демонстрационния мач в Деня на откритите врати — отвърна през смях Алис.

Всички се оживиха, когато Миранда изсипа на пода бутилката с уиски.

— Лафроиг — добър избор! — каза Карл, сякаш бе някакъв голям познавач. Той пръв отпи, директно от бутилката. Не можах да не се впечатля. Карл дори не потрепна, просто преглътна доволно и избърса устните си с опакото на дланта си, сякаш го беше правил хиляди пъти. Миранда взе бутилката от ръката му и отпи няколко глътки. След това беше ред на Анди. Последен беше Радж, макар че той умело надигна бутилката, но отпи съвсем мъничко. Аз направих същото, но запуших гърлото на бутилката с език. Почувствах как уискито го опари, люто и противно.

Алис погледна бутилката, поклати глава и отпи от бутилката с вода. Пихме бирите си направо от кутийките. И техния вкус не ми допадна. Течността беше по-студена, но кисела и гадна. Трябваше да преглътна няколко пъти, за да не я изплюя веднага. Изядох няколко зърна грозде, за да отмия вкуса. Наблюдавах внимателно Карл. Той не спираше да вдига кутийката към устните си и когато бутилката уиски направи втори кръг, отново отпи от нея.

— Мислех, че уискито и бирата не трябва да се смесват — каза Радж, отпивайки предпазливо втори път.

— Бира и уиски ме правят игрива! — рече Миранда, повдигайки вежди.

— Не, не, от уиски и бира човек здраво се напива! — отвърна Анди. После размърда развеселено собствените си вежди, намигайки на Радж и Карл. — Внимавайте, душици!

Миранда започна да раздава храна. Нямаше никакви ножове или чинии. Всички просто отгризваха от онова, което си харесваха — сирене или шоколад.

Започнах да се чудя защо не се чувствах пияна. Почти не бях пила уиски, но пък кутийката ми с бира беше празна до половината, а все още като че ли не усещах нищо. Може би трябваше да изпия няколко кутийки една след друга. Зачудих се как изобщо някой успяваше да го направи. Беше все едно да изпия едно след друго няколко шишета сироп за кашлица.

— Може ли да пийна малко от водата ти, Алис? — попитах аз.

Тя ми подаде бутилката, но това се оказа голяма грешка. Започнах неудържимо да хълцам.

— Хайде, Силви вече се напи! — каза Миранда.

— Изобщо даже не съм пиана! Виновна е газираната вода — отвърнах аз. Думите ми бяха последвани от две ужасни хълцавици, комбинирани с оригване и бързо притиснах длан към устата си.

— Може би не трябва да си допиваш бирата, Сил. Дай, аз ще я довърша — каза Карл.

— Не съм пиана — настоях аз и отпих още една глътка от бирата, като едва не се задавих с поредната хълцавица.

— Трябва да я разсеем с нещо — рече Миранда. — Нека да поиграем на нещо. Сетих се! Какво ще кажете за Шише?

— Иха! — извика Анди.

— Два пъти иха — додаде Радж.

— Колко сте елементарни — обади се с въздишка Алис.

Двамата с Карл не казахме нищо. Не знаехме каква е тази игра на шише, но очевидно съвсем не беше като играта на сляпа баба.

— Добре, трябва ни бутилка — каза Миранда.

Тя грабна шишето от уиски, отпи една голяма глътка и завъртя здраво капачката.

— Сядайте в кръг, скъпи мои, и нека завъртането да започне — обяви тя.

Изхълцах, въздъхнах и седнах по турски на пода. Докато се движех, усетих как нещо се размърдва в главата ми по много странен начин. Може би все пак наистина бях съвсем малко пиана.

Карл дойде и седна до мен. Миранда се настани до него, после Анди, Алис и Радж от другата ми страна. Той се разхили. Всички започнахме да се смеем, дори Алис, макар че тя нямаше как да е пиана.

— Добре — рече Миранда и врътна силно бутилката от уиски. Тя започна да се върти бързо в началото, а после постепенно започна да се забавя. Ние я гледахме като хипнотизирани. Когато се спря, капачката сочеше право към Карл.

— Аха! — възкликна Миранда. — Значи си ти, Карл.

Видях го да преглъща, макар външно да изглеждаше напълно спокоен.

— И какво? — попита той.

— Значи трябва да ти изберем партньор — рече Миранда и отново завъртя бутилката.

Гледахме я как се въртеше и въртеше. Знаех съвсем точно към кого ще сочи, когато спре.

— Опа! Май съм аз — каза Миранда и се усмихна, разкривайки малките си котешки зъбки.

— Всичко е нагласено! — извика Анди намусено, защото тя не беше избрала него.

— Нагласено е! — повтори Радж.

— Как може да е нагласено? — попита Миранда. — Завъртах здраво бутилката. Млъквайте и двамата. Така, Карл. Време е за целуване.

— Пред всички ли? — попита Карл.

— Какъв ти е проблемът? — отвърна Миранда.

Карл отново преглътна.

— Малко е... детинско — отвърна мъдро той. Изправи се и подаде ръка на Миранда. — Да излезем за малко навън.

Миранда се изправи, ухилена до уши, и пое ръката му. Аз изхълцах и тя ме погледна.

— Нали нямаш нищо против, Силви? Това е просто игра.

— Да, да, добре — отвърнах аз.

Какво друго бих могла да кажа пред всички останали! Гледах как Карл и Миранда излизат през вратата, хванати за ръце, и се изгубват в мрака.

6

— Не може да не е мамила — каза Анди и завъртя пробно бутилката.

— Шшт! — обади се Радж. — Да послушаме.

Седяхме, без да помръдваме. Нищо не се чуваше. Аз хълцах нещастно.

— За бога, звучиш като някое пиле — каза Анди, имитирайки звуците, които издавах.

— Какво ли правят? — попита Радж и започна да целува ръката си, издавайки противни мляскащи звуци. — О, Карл, колко си готин — изписука той с момичешко гласче.

— Млъквай — сопнах му се аз. Сърцето ми блъскаше толкова силно в гърдите, сякаш всеки момент щеше да ги пробие и да опръска черния пуловер на мама в алено. Никога не бях целувала Карл.

Не знаех какво да правя. Трябваше ли да изскоча навън и да откъсна Миранда от Карл? Анди беше прав. Не звучах като пиле. Държах се като такова, бях твърде уплашена, за да попреча на приятеля си да целува най-добрата ми приятелка. Но пък останалите се държаха така, сякаш не се беше случило нищо особено. Дали пък това не беше някаква глупава игра, която играеха всички готини деца? Люси не се беше опитала да целуне Карл, но пък може би ѝ се искаше? На Миранда със сигурност ѝ харесваше. Беше показала ясно, че бе харесала Карл от мига, в който го видя.

А как се чувстваше Карл? Не спирах да си представям как целува Миранда, меките му устни притискат нацупената ѝ уста, ръцете му си играят с плитките ѝ. Изправих се рязко. Стаята се залюля и аз се олюлях заедно с нея; чувствах се така, сякаш се намирах на лодка в бурно море. Внимателно запристъпвах към вратата.

— Къде отиваш, Силви? — попита Алис.

— Отива да си играе на шпионин — рече Радж. — Хайде да надникнем всички.

Но точно в този момент вратата се отвори и Карл и Миранда влязоха в стаята. Анди и Радж заръкопляскаха и започнаха да подсвиркат с уста. Миранда беше порозовяла и сияеше; постави ръце на хълбоците си и отметна глава назад. Карл беше пъхнал палците си в предните джобове на дънките, опитвайки се да изглежда небрежен. Усети погледа ми и леко ми се усмихна. Ако това беше опитът му да ме успокои, не се получи.

— Сядай долу, Силви! Хайде, може следващия път на теб да ти излезе късметът — каза Миранда и се наведе напред, за да завърти бутилката.

— Защо само ти я въртиш, Миранда? Нека и аз да опитам — рече Радж.

— Къщата е моя, Радж. Това е моята бърлога. Аз измислих тая игра. Значи аз ще въртя бутилката — обяви Миранда.

— Много си сръчна с тази бутилка! Нека сега да използваме *моята* — каза Алис и пресуши последните остатъци от газираната вода.

— Ти какво, да не си камила? — рече Миранда. — Не, не ни трябват пластмасовите ти боклуци, нуждаем се от истинска стъклена бутилка. Така! — И тя отново завъртя шишето.

Този път то се въртеше бавно, веднъж, два пъти, забави ход така, сякаш наистина се канеше да спре пред мен, но ме подмина, изпъпли покрай Радж и посочи Алис.

— Ето ти на, скъпа! — извика Миранда. — И така, кого ще цункаш, ммм?

Тя завъртя отново бутилката. Алис въздъхна и завъртя очи, преструвайки се, че не ѝ пука. Виждах малката веничка, която пулсираше на бледото ѝ чело. Може би тя също се надяваше, че ще ѝ се падне Карл?

— Радж! — каза Миранда, когато бутилката спря.

Радж се хвърли към Алис и замляска с устни, издавайки смешни звуци, наподобяващи целувки.

— Престани! — каза Алис. — Не тук. Отвън.

Тя се измъкна от стаята, следвана по петите от нетърпеливия Радж. Останаха отвън само две минути, след което Алис бързо се върна в стаята.

Аплодисментите бяха съвсем вяли.

— Хей, ти на това целувка ли му викаш? Прадедите ми са ме целували по-добре — оплака се Радж.

— Значи ще трябва да си подновиш запаса от ласкателства, момченце — рече Алис.

— Пробвай ме отново, Миранда — заяви Радж, докато тя се гласеше да завърти бутилката за пореден път.

— Не аз избирам. По никакъв начин не влияя на това шише — отвърна му Миранда. — Това е психична сила, скъпи. Съдба. Или както там му викат. Нали така, Силви?

Тя ми се усмихна. Нямах как да не отвърна на усмивката ѝ. Миранда завъртя отново бутилката. Знаех какво ще последва. Шишето се завъртя. Имах усещането, че се въртя заедно с него, все по-бързо и по-бързо, докато не започна да ми се повдига и едва успявах да дишам. Бутилката забави ход и всички гледахме как спря, сочейки мен.

— Аха! — възкликна Миранда. — Дойде редът на Силви!

Преглътнах.

— Не съм сигурна, че искам да е моят ред — промълвих аз.

— Що за мрънкане е това? — изсумтя Миранда. — Разбира се, че искаш да ти дойде редът!

— Не, не искам. Подарявам го на Радж, той и без това искаше нов шанс.

— Не можеш да го направиш? Стига се надува, хайде да играем. Трябва да разберем кой ще ти бъде партньор. — Тя ме погледна. — Кой искаш да бъде, Силви? Използвай своите психични сили, за да повлияеш на бутилката.

Знаех, че нямам голям шанс. Миранда беше усъвършенствала въртенето така, че с правилната чупка на китката можеше да накара бутилката да посочи онзи, който пожелаеше. И въпреки това вперих поглед в бутилката и се опитах да я накарам да се завърти, където на мен ми се искаше. Искях да посочи Карл, разбира се. Не исках да целувам никого, освен него. И въпреки това ме беше страх. Обичах Карл. Изобщо не ми хареса, че бе целунал Миранда. Искях да целуне мен. Твърде често мечтаех за това. Но ние не се целувахме. След като бяхме израснали заедно, щеше да е твърде странно.

Все някога щеше да се стигне до целуването. Щяхме да се оженим, за бога. Когато бяхме на седем, Карл ми беше дал стъкления „диамант“, който му се беше паднал от една коледна бисквитка. Когато

си играехме на сватби, той ми беше направил златна брачна халка от лъскавата жълта хартийка на един карамелен бонбон.

Но колкото и да се опитвах, очевидно не можех да се концентрирам достатъчно силно. Бутилката го подмина, плъзна се покрай Миранда и се спря на Анди.

— Интересен избор, Силви — рече Миранда, повдигайки вежди.

Не можех да обеля нито дума. Не исках да нараня чувствата на Анди. Не знаех какво да правя сега...

Усетих как ръката на Карл стисва моята окуражително. Отвърнах с благодарност на стисването и се изправих, опитвайки се да гледам Анди в очите.

— Готов ли си? — попитах го.

— Разбира се — отвърна Анди и също се изправи.

Двамата тръгнахме към вратата, отворихме я и пристъпихме в тъмнината. Тръгнах опипом напред и се блъснах в един скрин.

— Хей, внимателно. Ела тук — каза Анди. — Къде си? Какво си фъстъче.

— Точно така ми викат в училище — казах аз. — Винаги съм била твърде дребничка за възрастта си и всички говореха, че изведнъж ще израсна и ще настигна останалите, но това все още не се е случило, макар да не спирам да се надявам, защото е ужасно да си толкова малък и да изглеждаш толкова глупав и бебешки — избъбрих на един дъх.

— Шшт — нежно ми изшътка Анди. — Нали трябваше да се целуваме.

Той се пресегна към мен в тъмното, навеждайки главата си. Носовите ни комично се сблъскаха. Аз се изкисках истерично.

— Това хълцане ли беше? — попита Анди. — Хей, чакай малко. Ти си спряла да хълцаш!

Той внимателно обхвана бузите ми с ръце, наклони леко главата ми настрани и ме целуна по ъгълчето на устата толкова леко, че не бях съвсем сигурна дали наистина се беше случило.

Краката ми омекнаха от облекчение, че целувката се оказа толкова нежна и проста. Двамата се върнахме обратно в бърлогата и отново седнахме на пода. Карл ме погледна разтревожено.

— Добре ли си? — прошепна ми той.

— Разбира се, че е добре — обади се Миранда.

Помислих си, че може би играта вече е свършила, след като всички се бяхме изредили, но Миранда отново завъртя шишето. Миранда и Радж. Алис и Анди. После пак Миранда. Бутилката постепенно забави ход и посочи Алис.

Радж подсвирна. Анди се ухили. Аз ги гледах и примигвах.

— Завърти я отново — каза Алис.

— Няма начин! — извика Радж. — Трябва да следваш бутилката, нали в това е смисълът на играта!

— Но целта е да се паднат момче и момиче.

— Е, този път е момиче и момиче — рече Радж. — Хайде, Алис, не ни разваляй купона.

Алис въздъхна и се изправи, прибирайки бялата си коса зад ушите. После се оплези на Радж. Розовият ѝ език изпъкна странно на бялото ѝ лице.

— Хайде, Алис — каза Миранда, хващайки я за ръката.

— Не излизайте навън. Останете тук, мацки, и ни направете удоволствието — примоли се Радж.

— Спокойно, глупаче — каза Миранда.

Двете се измъкнаха навън.

— Ох, леле! — каза Анди.

Карл ме погледна, повдигайки вежди. Зачакахме. Чухме доста кикотене, после мляскащи звуци и стонове.

— Слушайте! — каза Радж.

— Само ви надъхват — каза Карл.

— И добре го правят — отвърна Радж.

Миранда и Алис се върнаха в бърлогата, хванати за ръце, като продължаваха да се кискат.

Миранда коленичи, за да завърти отново бутилката.

— Чий ред ли е сега? — попита тя.

— Не може ли да опитаме някоя друга игра? — попита Карл. — Не ви ли става скучно?

— Мисля, че тъкмо започва да става интересно — отвърна Миранда, завъртайки шишето. То посочи отново Карл.

— Аха! Пак се падна ти, Карл. Така, да видим... Тя завъртя отново бутилката. Карл въздъхна, облегна се назад, сплел пръсти на тила си като че ли въобще не му пукаше. Аз гледах шишето вместо него, чудейки се дали този път нямаше да се падна аз.

Не извадих късмет. Нито пък Миранда. Нито пък Алис.

Падна се Радж.

— О, не! — въздъхна той.

— О, да! — възкликна Миранда.

— Пак мамиш, Миранда. Нарочно го направи — рече Радж.

— Сега кой разваля купона? — обади се Алис.

— Аз — каза Карл, изправяйки се на крака. После ми протегна ръка. — Хайде, Силви. Мисля, че е време да си ходим.

— О, защо си толкова докачлив, Карл! — каза Миранда.

— Спокойно, момчета, просто се забавлявайте. Нали и *ние* го направихме — извика Алис.

— Е, само една лека целувчица по бузката, скъпи — обади се Радж с лигав глас, чупейки превзето китката на едната си ръка.

— Не е забавно, детинско е — отвърна Карл и ме погледна. — Идваш ли, Силви?

— Да — казах аз; знаех, че няма смисъл да се опитвам да го разубеждавам, след като веднъж го е решил.

Миранда не се предаваше толкова лесно. Тя застана пред Карл и го погледна с големите си кафяви очи.

— Не си отивай, Карл. Добре, не е нужно да целуваш Радж. Съгласна съм, че той не е най-привлекателната гледка.

— О, много ти благодаря! — рече Радж. — Знаеш ли, аз също си имам своите почитатели. Може пък просто да не съм негов тип.

— Ще играем на нещо друго — каза Миранда.

— Омръзна ми да играя игрички — отвърна Карл. — Лека нощ, Миранда. Благодаря ти, че ни покани. Лека нощ на всички.

Той махна леко с ръка и излезе през вратата. Аз свих безпомощно рамене и го последвах.

Миранда не излезе да ни изпрати. Вървахме, препъвайки се в тъмното; трябваше опипом да намерим пътя си по стълбите, защото не открихме ключа на лампата. Озовахме се, примигвайки, в ярко осветения коридор. Стенният часовник показваше едва единайсет без двайсет.

— Джулс ще дойде чак в единайсет, Карл.

— Ами ще я почакаме отвън — отвърна ми той. Погали отново с пръсти стъклописа на входната врата и я отвори.

Навън беше студено, а никой от нас не си беше облякъл яке. Започнах да треперя.

— Подскачай малко — посъветва ме Карл.

— Не мога да скачам, твърде съм замаяна. Мислиш ли, че съм пияна?

— Едва ли.

— Какво има, Карл? — попитах го аз, пъхвайки ръката си в неговата.

— Нищо. Добре съм.

— Защо изведнъж реши да си тръгнеш?

— Не знам. Взе да ми доскучава.

— Като че ли нямаше нищо против, когато целуваше Миранда. Карл... истински ли я целуна?

— Обратното на *не* истински?

— Имам предвид по устните. Нали знаеш, истинска целувка като по филмите.

— Не трябваше ли да направим точно това? Нима Анди не те целуна?

— Ами може да се каже. Но никой не очакваше от вас двамата с Радж *истинска* целувка.

— Виж какво, той учи в моето училище. Не искам да тръгне да разказва разни работи. Сега разбираш ли?

— Ами, не съвсем — отвърнах аз. — Хей, какъв е този твой приятел?

— Какъв приятел? — попита Карл.

— Радж каза, че си имал приятел, който играе футбол. Никога не си ми разказвал за него.

— Няма какво толкова да се разказва — отвърна Карл и тръгна към улицата.

Хукнах след него.

— Не си помисляй да ме зарязваш така!

— Не те зарязвам. Просто се раздвижих, за да се постопля малко — рече той. Протегна ръка и улови моята. — Боже, ръцете ти са ледени. Съжалявам. Ела, ще се опитам да те постопля малко. — Той стисна дланите ми между своите и ги разтърка силно.

— Защо си толкова сърдит, Карл?

— Не се сърдя на теб, а на глупавите ти приятели.

— Миранда ти харесва.

— Не е вярно. Тя отчаяно иска да е в центъра на вниманието. Смята се за толкова скандална, а всъщност е просто жалка.

— И в целуването ли е жалка?

— Не знам. Нямам кой знае какъв опит в целувките.

— Да, но хареса ли ти да я целуваш?

— Ами биваше. Горещо-долу. Ако трябва да съм откровен, не ми направи кой знае какво впечатление.

— Ами тогава сигурно трябва да целунеш някой друг, за да направиш сравнение — промърморих аз.

— Какво? Някой като *Радж*?

— Не! — Поех си дълбоко дъх. Не се чувствах достатъчно пияна, но въпреки това реших да рискувам. — Някой като мен.

Карл се успокои. Стисна здраво ръцете ми, наведе се напред — и ме целуна по *носа*.

— Ето! Сега доволна ли си?

— Не по носа!

— Имаш хубаво носле, мъничко, чипо и сладко.

— Целуни ме по устата.

— Не смея да рискувам, Сил. Може да се разгорещим и да си развалим приятелството — пошегува се Карл.

Засегната, изтръгнах ръцете си от неговите. Не исках да се шегувам с това. Не разбирах защо не иска да ме целуне истински.

— Силви? Не ме гледай толкова тъжно. Съжалявам, че развалих купона. Просто започнаха да ми лаят по нервите. Не искам да се мотая с тях. Искам да бъда с теб. Знаеш ли какво, хайде утре да поиграем в Стъкления свят.

— Наистина ли? — възкликнах аз. — От толкова отдавна не си искал да играем.

— Утре следобед, в Стъклената хижа. Навита ли си?

— Че как — отвърнах аз.

Джулс се изненада, когато ни откри точно в единайсет да я чакаме на тротоара, хванати за ръце.

— Надявах се да почукам на вратата и да ме поканят вътре — каза тя. — Как изглежда там?

— Великолепна стъклопис, червена лакирана маса „Ейлийн Грей“ в коридора, китайски порцелан „Кларис Клиф“ в скрина... Щеше ужасно да ти хареса, мамо — отвърна Карл.

— Ами тази Миранда и приятелите ѝ? — попита Джулс.

— Не отговарят на декора — рече Карл.

— Що за хора са? — попита нетърпеливо Джулс.

— О, мамо. Нали знаеш. Разглезени. Глупави. Богати.

— Силви, *ти* ми кажи — обърна се към мен Джулс.

Постарах се. Описах подробно Миранда, Алис, Радж и Анди. Разказах ѝ без подробности как прекарахме вечерта, като пропуснах да спомена пиенето на бира и уиски и играта на шише.

Трябваше да повторя всичко това още веднъж на *моята* майка, след като се прибрах у дома. Тя седеше по нощница пред компютъра във всекидневната и отпиваше от чашата с вино, купено от супермаркета. Беше си пуснала една от осемдесетарските си компилации — песни на Блонди, Яз и Ани Ленъкс — всички момичета, на които бе обичала да танцува навремето, когато бе ходила по клубовете.

Приблжих се предпазливо до нея, защото понякога просто ей така започва да плаче. Тя ми се усмихна изненадващо весело и ме попита как е минала вечерта ми. Изключи компютъра, но остави музиката, като не спираше да потропва с крак в такт с нея.

— Като че ли си си изкарала страхотно, Сил. Страшно съм довольна — каза тя, стана от стола и ме прегърна.

Може би беше изпила повече от една чаша вино, защото се опря на мен и леко се олюля, а после започна да ме върти около себе си и да танцува с мен. Известно време подскачахме глупаво наоколо, след

което подкарахме нашия танц, стъпка напред, после назад, удар на хълбоците, завъртане, и така все по-бързо и по-бързо, докато накрая не ни се зави свят и не се изтъркаляхме със смях на земята. Държахме се точно като сестри. Прииска ми се да ѝ се доверя.

— Ще ми се да съм повече като Миранда — казах аз.

— Много ли е красива?

— Не, всъщност не е, но се държи като красавица.

— Аха — рече мама.

— И много си пада по Карл — додадох аз.

— Опа! Ами Карл? Той какво мисли за нея?

— Ами *каза* ми, че не я харесва особено. Всъщност обяви, че много го дразни. Нарече я бедното малко богато момиче.

— Тогава няма от какво да се притесняваш, глупаче.

— Ами... — Не можех да кажа на мама, че Карл целуна Миранда, а мен още не е.

— Остави го сега — каза мама. — Ами другите момчета? Някой от тях хареса ли ти?

Зяпнах я.

— Мамо! Знаеш, че искам само Карл!

— Знам, че двамата още от малки сте като сиамски близнаци, но вече пораснахте. Може би е време да започнете да си търсите и други приятели.

— Карл е най-добрият ми приятел и ми е гадже, и двамата ще се оженим — *знаеш* го, мамо.

— Това беше просто детска игра. Не ти трябва да мислиш за женитба с Карл. Не ти трябва да мислиш за женитба с когото и да било. Докъде ще те доведе бракът? — попита мама, потърквайки пръста си, на който бе носила брачната халка. Но след това ми се усмихна. — Е, моята женитба ми донесе теб и заради това си заслужаваше — каза тя и силно ме прегърна. — Хайде, да си лягаме. Ти можеш да се поизлежаващ в събота, но аз съм затрупана с работа.

Тя ме целуна за лека нощ и ме погледна с подозрение.

— Да не си пила бира?

— Да не си пила *вино*?

— Аз не съм на тринайсет години, хитрушо.

— Почти на четиринайсет съм.

— Искаш ли купон за рождения си ден?

— Не! Искам просто да се почерпим с Карл.

Скоро беше неговият рожден ден. Вече му бях приготвила подаръка, опакован грижливо и скрит в дъното на гардероба ми. Бях му избрала стара кристална чаша за шампанско, украсена по ръба със зелена лозница. Открих я в един антикварен магазин. Не бях сигурна колко е стара и дали наистина е ценна. Просто ми хареса. Искаше ми се да намеря още една, за да можем двамата с Карл да пием розово шампанско от тях в деня на сватбата ни.

Когато заспах, сънувах Карл, но Миранда също я имаше в съня ми, както и Радж, и Анди, и Алис. Бутилката не спираше да се върти и като че ли аз също се въртях, докато не се омаях напълно. Наоколо беше съвсем тъмно и аз не можех да намеря никого, за когото да се хвана. Не спирах да опипвам за Карл, но не го откривах. Него вече го нямаше. Някак си беше успял да се измъкне от стаята.

Събуди ме телефонът, който не спираше да звъни. Часът беше вече десет. Мама ми беше оставила чаша чай на нощното шкафче, но той беше вече изстинал. Изтичах по пижама по стълбите; надявах се, че не звъни Карл, който иска да отмени срещата ни в Стъкления свят.

Беше просто Люси, която си умираше от любопитство как е минал купона у Миранда.

Разказах ѝ точно какво се беше случило, защото исках да видя как ще реагира. Тя не спираше да издава тихи писъци.

— Тази Миранда! Каква К-Р-А-В-А! — Люси произнесе думата по букви. Това беше най-ужасната ѝ ругатня. — Какво си мисли, да целува Карл! И той наистина ли ѝ *позволи*?

— Ами това беше просто игра. Не беше нищо сериозно — отвърнах неспокойно аз.

— Стига глупости. Фъстъче, тя се опитва да ти го отнеме. Чак ми се повръща от нея. На твоето място нямаше да се занимавам повече с нея.

След като си бях тръгнала така от купона ѝ, бях сигурна, че самата Миранда нямаше да иска повече да се занимава с мен. Реших да не казвам на Люси как бе поискала да стана най-добрата ѝ приятелка. Това щеше да я вбеси още повече. Люси ми предложи да отидем заедно на пазар следобед, но аз отвърнах, че ще прескоча до Карл.

— А, добре — отвърна тя. Миг след това попита: — Може ли и аз да дойда?

Поех си дълбоко дъх.

— Ами мислим да поработим заедно върху книгата.

— И аз мога да поработя. Добра съм по английски, знаеш го. Всъщност смятам като порасна да стана писателка. Написала съм много разкази за моите мечета.

Затворих очи. Знаех точно как щеше да реагира Карл, ако Люси се появиеше заедно с мен и предложеше да вкара Били, Боби и Бърни в Стъкления свят.

— Това си е лично наша книга, Люси. На Карл и на мен. Пишем я в колибата на Карл.

От другия край на линията се чу изсумтяването на Люси.

— Нали не е някаква неприлична история? — попита тя.

— Не, не е! — отвърнах отвратено аз.

— И въпреки това ми се струва странно. Каква е тази колиба?

— Мястото, където Карл държи колекцията си от стъкло.

— Да, и това е доста странно — момче да колекционира чаши!

— Не са само чаши, а най-различни неща от стъкло — той има фантастична колекция.

— Тогава ми я покажи, моля те. Покани ме някой следобед и ме разведи из тях.

— Не мога, Люси. Карл не пуска в Стъклената хижа никого, освен мен.

Люси се сбогува; звучеше доста раздражено. Притеснявах се, че се е обидила, но пък нищо не можех да направя по въпроса.

Останалата част от сутринта прекарах в писане на нови епизоди от Стъкления свят, за да впечатля Карл. Измислих нова героиня, принцеса Мирандарета, която живееше в блестящ бял снежен дворец. Нарисувах я облечена в черно кадифе с бяла кожена шапка и черни ботуши с високи, заострени токчета. За домашни любимци ѝ дадох един бял снежен леопард и черна пума, нарисувах и една голяма черна врана, кацнала на рамото ѝ. До нея нарисувах кралица Силвиана. Тя беше кралица на Стъкления свят и я представих в пурпурната ѝ кралска рокля, короната с рубини и кралските ѝ обувки с цвят на рубин и високи токове, но тя изглеждаше бледа и безсилна в сравнение с принцеса Мирандарета. Леопардът и пумата изглеждаха така, сякаш можеха да изядат двете говорещи сиамски котки на кралица Силвиана за закуска.

Въздъгнах. В средата на страницата, между принцесата и кралицата, нарисувах крал Карло. Не бях оставила много място за него, затова се наложи да нарисувам много слаба, смалена версия на Негово Кралско Величество, и да пропусна обичайната му дълга хермелинова мантия. Нарисувах кристалната му корона, украсена с кръгли червени рубини; нарисувах кралско синия шарф през рамото му; нарисувах рубинените му копчета за ръкавели, които едва се забелязваха под бухналите ръкави; нарисувах стъклените му ботуши; нарисувах любимото лице, големите кафяви очи, малкото носле, меките устни, извити като лъка на Купидон. Те се усмихваха, но очите му не гледаха мен. Бяха обърнати надясно, към нахалната принцеса.

Внезапно грабнах черния си флумастер и започнах да драскам върху нея, съсипвайки рисунката.

За обяд си направих сандвич със сирене. Знаех, че Джулс няма да има нищо против да отида да обядвам у тях, но Карл изрично бе казал, че ще се видим следобед, а не исках да го карам да се чувства притеснен. Опитах се да разгадая неговото разбиране за следобед. Реших, че е имал предвид три часа, но едва успях да изтрая до два.

Влязох през задната врата и тръгнах през градината ни. Тя вече трудно можеше да се нарече градина, приличаше повече на джунгла. Мама отдавна беше престанала да коси тревата, да плеви или да седи разни растения.

— Трябва да си пренаредя приоритетите — каза в своя защита тя.

През лятото в първата година, след като татко ни напусна, бащата на Карл окоси моравата ни няколко пъти, но после спря да го прави, а мама беше твърде горда, за да го моли. Известно време у нас на квартира живяха двама студенти и на няколко пъти се опитаха да косят, но като че ли не можеха да се оправят с косачката и да я карат в права линия. После мама ги хвана да се друсат и побърза да се освободи от тях, за да не изкушат и мен и после всички да се озовем в полицията.

Госпожица Майлс беше засадила тук-там по някоя теменужка, но нямаше сили да окоси моравата. Мама искаше изцяло да се отърве от тревата. Представяше си на нейно място японска градина с гладки сиви камъчета и декоративни зелени храсти.

— Някой ден, когато имам свободно време и пари — каза тя. — Някой ден... когато прасетата разперят розовите си крилца и запърхат

наоколо, размахвайки крачета.

Реших, че когато двамата с Карл издадем Хрониките на Стъкления свят и станем богати, ще подаря на мама нейната японска градина. Ще ѝ купя бродирано кимоно, което да носи в нея. Щеше да лежи на малък фотон, да чете хайку и да пие зелен чай...

Прегазвайки копривата, глухарчетата и пореча, стигнах до портичката в дървената ограда в дъното на градината ни. Минах пред нея, озовах се в пъстроцветния свят на градината на семейство Джонсън и тръгнах към Стъклената хижа. Почуках по нашия специален начин на вратата, но никой не ми отговори.

Изчаках една минутка. Можех да се върна в къщата и да потърся Карл. Или можех да вляза в Стъклената хижа и да го изчакам вътре. Карл никога не ми беше забранявал да влизам вътре без него. Не беше необходимо. Това място беше по-интимно и от спалнята му. Влизах само ако ме поканеше.

Знаех, че трябва да почакам. Но ръката ме сърбеше. Протегна се напред като по своя собствена воля. Хвана бравата и отвори вратата.

Пристъпих вътре и затворих вратата след себе си. Не светнах лампата. През цветните стъкла навлизаше червено, синьо и зелено сияние, което смекчаваше сумрака. Погледнах към грижливо подредените стъклени предмети. Протегнах ръка и погалих с пръст косата на Стъкленото момче. Вдигнах един стъклен бокал и се престорих, че отпивам от него. Взимах едно по едно преспапиетата и надничах във всеки един малък свят. Ръката ми леко трепереше, но внимавах много.

След като докоснах всеки един стъклен предмет за късмет, аз взех голямата книга за Стъкления свят от рафта, седнах с кръстосани крака на дивана и започнах да я разлиствам. Пишихме историята на Стъкления свят в една стара, облицована с мрамор счетоводна книга, която беше толкова голяма, че се налагаше да я вдигаме с две ръце. Бяхме наслагали в нея толкова много рисунки и страници с допълнения, че листата стърчаха навън като твърди фустанели и така ни беше още по-неудобна за разгръщане.

Първите няколко глави представляваха доста странна смесица. Аз бях написала едно изключително детинско начало, с много грозни картинки, в които героите от Стъкления свят се усмихваха с еднакви усмивки във формата на банани, имаха дълги мигли и гледаха само наляво, защото тогава се бях научила да рисувам само в профил и изключително се гордеех с постижението си. Краката им също сочеха наляво, защото още не можех да ги рисувам напред. Приличаха на поредица от танцьорки, които всеки момент щяха да започнат да подмятат крака в луд канкан.

В началото Карл също бе рисувал, но само грижливи илюстрации на венецианската технология на продухване на стъкло. Беше създал цялата история на Стъкления свят още от древните Стъклени римляни, когато са били издигнати първите Стъклени дворци. Те били великолепно украсени от Стъклените венецианци с възхитителни полилеи, огледала и гигантски стъклени скринове, в

които проблясваха стъклени кани, тасове, купи, кани, чинии, свещници и всякакви чаши в различни размери и видове.

Поставих като условие чашите с различни цветове да се използват за различни алкохолни питиета в Стъкления свят: бялото вино се пиеше в прозрачни чаши, червеното вино беше за рубинените чаши, боровинковото вино за сините, касисовото за пурпурните, ментата за зелените чаши и уискито за кехлибарените. Безумно много време ми отне съставянето на специални храни, които да отговарят по цвят на различните стъклени чинии. Купите милефиори бях напълнила с малки пъстроцветни плодови курабийки.

Развихме основната сюжетна линия едва когато станахме на девет или десет години. Започнахме да пишем истинската Хроника на Стъкления свят, описвайки сагата на кралското семейство — поредица от раждания, сватби и погребения. Те водеха войни, отблъскваха нашественици и потушиха революцията на работниците в Стъклените фабрики. Трепереха, увити в хермелиновите си мантии, по време на Голямата стъклена ледникова епоха и умираха от страх, когато една страховита буря напука Стъкления замък от основите до покрива.

Двамата с Карл измисляхме всичко в крачка, разигравахме го, въодушевено се прекъсвахме един друг и настървено записвахме всичко, докато не ни заболяваха ръцете. Часове наред седяхме в Стъклената хижа, забравили за времето.

Всичко започна да се променя, когато Карл се прехвърли в новото училище. Имаше толкова много домашни, че не му оставаше време за Стъкления свят — а когато имаше време, не беше в настроение.

Чудех се дали Карл си е водил някакви записки. Огледах с надежда хижата. На рафта имаше два черни тефтера, но в тях Карл си записваше различни неща, свързани със стъклото. Единият беше пълен с описания на стъклените предмети във „Виктория и Албърт“, любимия му музей, а другият беше пълен с ярки рисунки на стъклопис от цяла Англия. Зад тях беше пъхнат малък квадратен черен скицник. Прегледах го с усмивка. Вътре имаше рисунки на стъклопис от школата на прерафаелитите, скечове с флумастер на скулптурите на Дейв Чихули от „Виктория и Албърт“, деликатни скици с молив на кристалите „лалик“ от Брайтънския музей. Имаше няколко празни страници, а после, най-отзад, бяха собствените проекти на Карл,

вариации на Стъкленото момче. Беше го нарисувал застанало на пръсти, протягащо се, седнало, разперило стъклените си криле в полет. С напредването на скиците Стъкленото момче оживяваше. То тичаше, присвило очи срещу вятъра. Единият му крак бе изтеглен назад, готов да ритне невидимата топка. После скачаше високо във въздуха, вдигнало триумфално ръка.

Затворих рязко скицника и внимателно го поставих зад двата тефтера, точно както го бях видяла преди.

Замислих се за стъкленото *момиче*. Неловко се опитах да позирам. Дали Карл щеше да се съгласи да ме скицира или просто щеше да ми се присмее? Сигурно щеше внимателно да отклони предложението ми, точно както ме беше целунал по носа.

Защо не ме беше целунал истински? Внезапно се паникьосах, ужасена, че може би имам ужасен дъх. Анди не се беше отдръпнал от мен, но може да беше проявил героизъм от учтивост. Опитах се да събера дланите си в шепа пред устата си и да вдъхна. Не усетих нищо, но въпреки това продължих да се притеснявам.

Може би не миришех отблъскващо, а просто *изглеждах* отблъскващо. Бяха започнали да ми излизат много пъпки, макар усилено да се опитвах да ги прикрия. Все още изглеждах смущаващо малка за възрастта си, макар фигурата ми да бе започнала *малко* да се пооформя, като важната дума беше малко. В сравнение с Миранда изглеждах като тъжно кльощаво бебе.

Дали той тайно не я харесваше? Аз бях приятелката му, нали? Защо не харесваше мен? Може би трябваше просто да го попитам. Нямах да е кой знае какво. Той ми беше най-добрият приятел, по-близък и от брат. Защо се срамувах толкова, защо ме беше страх?

Половин час по-късно Карл се появи.

— Здравсти, Силви — каза той, без да звучи изненадано, нито възмутено, че съм влязла сама.

Носеше бяла тениска, сини дънки и бели маратонки, обикновени дрехи, в които го бях виждала стотици пъти, но сега изглеждаше неочаквано добре в тях. Погледнах към прасковената свежест на кожата му, към малката трапчинка на шията му, леко изпъкналите мускули на ръцете му, стегнатия корем, подчертан от плетения му кожен колан.

— Дръпни се малко, Сил — каза той и леко ме побутна с маратонката си.

Вдъхнах момчешкия му аромат на топла препечена филийка, примесен с някаква непозната, лимонена миризма. Подуших го няколко пъти.

— Да не си настинала? — попита ме Карл, докато отваряше огромната книга за Стъкления свят и разлистваше първите няколко страници.

— Каква е тази миризма?

Карл също подуши.

— Шампоанът ти?

— Не, не е моят, от теб идва. — Приблжих се към него. — Със сигурност.

— Да не би да казваш, че воня? — попита той.

— Не. Добре де, да, само че приятно. Като парфюм.

— Не си слагам парфюми! Просто опитах капчица от афършейва на Джейк, това е — отвърна Карл.

Погледнах към гладката му кожа.

— Ти не се бръснеш!

— Кое то не означава, че не искам да мириша добре — рече той. — Ти понякога си слагаш парфюми.

Веднъж си бях сложила малко от френския парфюм на мама, но той беше стар и изветрял; татко ѝ го беше подарил много отдавна. Оттогава шишенцето събираше прах върху старата ѝ тоалетна масичка. Аз просто се опитвах да изхабя парфюма, за да дам красивото шишенце на Карл за колекцията му, но мама се ядоса, а Карл се оплака от миризмата — каза, че карала очите му да сълзят, а носът започнал да го сърби.

Собственият му афършейв като че ли изобщо не му пречеше. Зачудих се дали не го е сложил заради мен. Сърцето ми се разтупка.

— Много ми харесва тази миризма — избъбрих бързо аз. — На теб мирише много по-хубаво, отколкото на Джейк.

Карл ми се усмихна, докато продължаваше да разлиства Хрониките на Стъкления свят.

— Дали крал Карло и кралица Силвиана носят парфюми? — попита той. — Аха, били са принудени да се мажат със силно миризливи мазила и да прикриват краските си носове с копринени

кърпички по време на Великата лятна смрад, когато канализацията на Викторианския Стъклен свят се срути...

— О, да, защото един вражески шпионин се промъкна долу през една отходна дупка и взриви тухлената канализация; половината Стъклен свят беше заринат от воняща кал и не само цялото кралско семейство трябваше да бъде разнасяно наоколо с носилки, за да не се изцапат кралските нозе, а и огромни плъхове избягаха от дълбините на вонящата канализация и хукнаха да разнасят чума из Стъкления свят, хапеха бебета, промъкваха се в килерите с храна, пъплеха нощем по лицата на спящите хора. Тогава кралица Силвиана постави на великолепните си сиамски котки задачата да избият всички плъхове...

— Но те бяха напълно безполезни домашни котани. Избягаха от плъховете и се скриха зад кадифения диван на кралица Силвиана, като не спираха да мяukat жаловито. Не, не, спешно ни трябва свирачът от Хамелн. Крал Карло го забеляза да крачи безгрижно из дворцовата градина. Наметалото му се влачеше по мръсната земя, но по него не полепваше кал, а обутите му в различни обувки крака също бяха подозрително чисти. Дрехата му на червени и жълти райета странно наподобяваше футболна тениска. И наистина, когато приближи двореца, той започна да подритва големите кръгли тикви в кралската зеленчукова градина. Започна да подтичва, дриблирайки, по покритата с рубинен чакъл алея, без да спира да свири на флейтата си. Кралица Силвиана погледна към Свирача иззад кралските кадифени завеси. Затаи дъх при вида на сладкото му лице, широките рамене, мускулестите му дълги крака, обути в шарен клин...

— Не, не е вярно! Зачуди се кой е този луд глупак, който е облечен толкова странно! Кралица Силвиана нареди да накажат наглия нарушител. Затвориха го в тъмницата...

— Добре, той сви рамене и не се възпротиви, защото видя, че кралица Силвиана е доста луда. Може би чарът му ѝ беше повлиял до такава степен, че временно я бе извадил от релси. Както и да е. Скри се Свирачът в малката си килия. Хранеха го само с хляб и вода, но той все още имаше своята тиква, така че прекарваше времето си в дълбаене на вътрешността ѝ с края на флейтата и дъвчене на еднообразната вегетарианска храна. Плъховете ставаха все повече, жълтите им зъби проблясваха под светлината на единствената свещ, но беше достатъчно да изсвири само няколко нотки от натрапчивата си мелодия и те се

хипнотизираха и изпадаха в кататония. Ха, *плъхотония*! Застиваха неподвижно в екстаз. Крал Карло посети странния нов затворник и с очите си видя мащаба на силите му. Освободи го и му нареди да обиколи града, като не спира да свири на флейтата си, омагьосвайки всички плъхове. С една обиколка Свирачът успя да ги събере всичките, след което ги понесе нагоре по Изригналата планина, ужасяващия вулкан в Стъкления свят, и плъховете започнаха да подскачат лудо, защото планината беше адски гореща и пареше лапичките им. Свирачът се носеше почти над земята, ботушите му едва я докосваха, така че почти не усещаше горещината и продължаваше да крачи, докато не стигна на ръба на огнения ад, без да спира да свири, а всички плъхове полетяха надолу с писъци и бяха изпепелени. Така към старата воня на Стъкления свят се прибави още по-противната смрад на изгоряло плъхско месо, а проблемът се задълбочи още повече, така че...

Карл ме погледна.

— Хайде де, хайде! От сума ти време говоря само аз. Твой ред е, Силви.

Въздъгнах, опитвайки се да мисля. Всъщност няхах особено желание да продължавам. Имах чувството, че съм хипнотизирана, също като нещастните плъхове. Карл отдавна не беше проявявал такова вдъхновение, такава страст и изобретателност в изграждането на Стъкления свят. Толкова ми се искаше да играе както трябва, както когато бяхме малки, но сега не бях съвсем сигурна в това. Обикновено аз предлагах по-добрите идеи, измислях нови герои и планирах всички аспекти в сюжета. Сега се чувствах изместена, забравена. Не можех да се впиша в историята. Стоях си в колибата, стиснала в ръка преспапието, а Карл се беше потопил в Стъкления свят заедно със своя крал и новия, дразнещ Свирач, който като че ли беше поел главната роля и очароваше всички с абсурдния си вид и недодялана музика. Искях да се махне от Стъкления свят.

— Кралица Силвиана не стоеше безучастно в спалнята си, където бе затворена, след като неправилно я бяха заклеили като луда. Тя правилно се беше досетила от самото начало, че Свирачът е опасен заклинател. Беше омагьосал не само плъховете, а и децата, мъжете, жените — дори кралете. Всъщност работеше в комбина с вражеския шпионин, който взриви канализацията. Всичко това беше

част от подъл план да се намърда в кралското общество и накрая да заграби трона.

— Глупости! — каза Карл. — Всичко разваляш.

— Виж, сега е моят ред — ти имаше своя шанс. И нищо не развалям. Просто оправям нещата. И така, кралица Силвиана се въртеше върху копринените си завивки, опитвайки се да реши как да постъпи най-добре. Собствените ѝ магически сили бяха започнали да се изчерпват, защото бе изпаднала в дълбока депресия, след като почувства, че губи благосклонността на краля. Опита се да се сети за всички жени, които бяха достатъчно силни, за да победят Свирача в собствената му игра. Погледна в стъкленото си огледало и то я заслепи с отразената от слънцето светлина. Тя затвори очи, замаяна, и когато отново ги отвори, видя в огледалото не своето отражение, а лика на пълничката, миловидна магьосница, принцеса Мирандарет, която се занимаваше с еликсирите си в своя Леден дворец, който се намираше в Снежната степ. Кралица Силвиана потрепери, защото познаваше силата на Мирандарет. Тя беше най-безмилостната от всички магьосници, не познаваше жалост, защото в сърцето ѝ се бе забило парченце лед. Тя беше единствената ѝ надежда.

Кралица Силвиана събра последните остатъци от магическата си сила и изпрати мисловно послание през етера. Принцеса Мирандарет се усмихна. Облече бялата си кожена роба, призова шейната с впрегнатите в нея елени, и полетя по-бързо от светлината в нощното небе към Стъкления свят. Когато шейната ѝ се озова над обречения град, елените започнаха да мятат увенчаните си с тежки рога глави, отвратени от вонята, и отказаха да се приземят на мръсната земя. Принцеса Мирандарет размахна три пъти лунния си скиптър над главата си и завая толкова силен сняг, че едва не затрупа изцяло Стъкления свят — над снежното одеяло стърчаха само кулите. Шейната кръжеше над града, скиптърът проблясваше във въздуха, а температурата падна толкова внезапно, че Мирандарет се превърна в бледа синкава сянка под кожената си роба. Тогава тя протегна ръка и призова самото слънце, снегът се стопи почти мигновено, отмивайки всичката воня и мръсотия, почиствайки като по чудо Стъкления свят, който заблестя под великолепната слънчева светлина. Принцеса Мирандарет също заблестя и сиянието я обгърна в божествен ореол. Крал Карло излезе от двореца си, чудейки се кой е извършил този

чутовен подвиг, и я видя да стои отвън. Остана зашеметен от красотата ѝ...

— Не, не е вярно — прекъсна ме Карл.

— Да, да, и се влюби страстно от пръв поглед, макар да твърдеше, че е безразличен към нея. Дори не ѝ благодари както подобава...

— Пълни глупости! Млъквай, Силви!

— Не, не са глупости, а красива история. Чуй ме сега, измислих хитър план, всичко е част от сюжета...

— Изобщо не те слушам — отвърна по детски Карл, запушвайки ушите си с ръце.

— Чуй ме! — Сграбчих ръцете му и ги дръпнах от ушите. Искях да завъртя историята, но сега ми стана ясно, че трябваше да я кажа направо. — Крал Карло харесва принцеса Мирандарет, защото тя го е омагьосала. Вината не е негова, но после тя вижда онзи Свирач и когато той засвирва глупавата си мелодия, тя се оказва омагьосана. Тогава двамата си тръгват завинаги, а крал Карло и кралица Силвиана вдъхват хладния чист въздух на Стъкления свят, взират се в очите си, освободени от всякакви магии, подновяват брачните си клетви и живеят дълго и щастливо — избъбрих аз, без да пускам ръцете на Карл.

После млъкнах. Карл също млъкна. Погледите ни се срещнаха. Това беше идеалният момент. Зачаках. Чаках и чаках. Карл не пристъпи към мен и не ме целуна по устните. Погледът му се плъзна над рамото ми и се спря върху Стъкленото момче на рафта.

В понеделник Люси продължаваше да ми се цупи, но Миранда се държеше изненадващо приятелски. През обедното междучасие се приближи бързо до мен и ме прегърна, сякаш бяхме най-добри приятелки.

— Здравсти, Силви — каза тя. — Хайде да отидем някъде само двете. Нали още не си обядвала? Искаш ли да се измъкнем през задния двор и да отидем да си вземем пържени картопки?

През обедното междучасие ни беше абсолютно забранено да напускаме терена на училището. Обикновено спазвах всички наредби, но този път кимнах утвърдително. Опитах се да се държа така, сякаш не е нищо особено, но когато заобикаляхме стола, минахме наведени зад камиончето за доставки и после бързо затичахме към задния вход. Продължихме да тичаме до края на пътя, след което бавно забавихме ход, спряхме и се разсмяхме.

— Видя ли! Казах ти, че ще бъде фасулска работа — рече Миранда. — Хайде, да вървим да си вземем картопки.

— Значи досега никога не си го правила?

— Никога. — Тя се усмихна. — Очевидно изобщо не ми влияеш добре, Силви. Караш ме да постъпвам неправилно.

— Да бе, като че ли наистина съм някаква немирница — отвърнах аз.

— Точно такава си. Я как си целувала гаджето ми в петък вечер!

— *Какво?*

— След като си тръгна, Анди не спря да говори за теб. Наистина те харесва.

— Глупости! Освен това Анди не ти е гадже. Ти целуваше моето гадже. — Преглътнах. — Миранда, *истински* ли се целувахте?

Миранда ме погледна.

— Хей, нямаш нищо против, нали? Това беше просто глупава игра. Не исках да разстройвам никого. Понякога ме ухапва и стигам до

крайности. Когато Карл си тръгна, ми се прииска да се скриям отзад. Целта беше да се забавляваме.

— О, добре — отвърнах примирено аз.

— Карл не ми се сърди, нали?

Свих рамене.

— Голяма си късметлийка, че имаш приятел като него. Той е толкова интересен. Повечето момчета са толкова елементарни. През цялото време се държат като глупаци. Анди и Радж стават, предполагам, но и те ми лазят по нервите. Можеш ли да си представиш, че след като си тръгна, те си устроиха състезание по надпърдяване? Радвам се, че не станяхте свидетели на това. Толкова е дразнещо. Двете с Алис ги оставихме сами. Качихме се в стаята ми и си пуснахме музика. Алис потанцува малко. Непрекъснато гледа разни клипове и много е задовряла. На мен лично ми се струва доста елементарно. Макар че Алис е една от абсолютно най-добрите ми приятелки, тя често ме дразни. Не съм ли ужасна?

— Ами, предполагам, че и моите приятелки също ме дразнят — промърморих аз и се почувствах така, сякаш предавам Люси.

— Понякога се дразня дори от самата мен — рече Миранда. — А теб дразня ли те, Силви?

— Съвсем не — отвърнах учтиво аз.

— Обзалагам се, че дразня Карл — каза тя.

Поколебах се.

— Да, да — въздъхна тя. — Знам, знам, че за повечето момчета съм пълна глупачка, особено ако са толкова сложни натури като Карл. Ще ми се да можах просто да *живея*. А невинаги да правя разни номера и да се фукам.

— Но затова пък се получава, Миранда, и го знаеш много добре. Миранда направи физиономия.

— Получава се само при хора, за които не ми пука особено.

— При мен се получава! — казах аз. — Значи не ти пука особено за мен, нали?

— Голяма грешка! — отвърна Миранда. — Винаги си ми била интересна. Мотаеш се с глупавата стара Люси, но не пускаш непрекъснато туитове и не се кикотиш като останалите. Обедно време обикаляш наоколо със загадъчен вид и подскачаш, ако някой те

заговори, сякаш си била потънала в мисли, в някакъв съвсем различен свят...

— Стъкления свят — казах и бързо притиснах длан към устата си.

— Какъв свят?

— Не. Никакъв.

— Хайде де. *Какъв?* Стъкления свят ли каза? Това ли е историята, която двамата с Карл измисляте заедно?

— Много си умна, Миранда. Престани!

— Прилича ли на Стъкления град? Нали знаеш, историите, които сестрите Бронте измисляли като деца?

— Сестрите Бронте? Имаш предвид Шарлот и Емили? Които са написали дебели викториански романи?

— Да, същите. Те не са били никакви дебели матрони, а три слабички, малки сестри и един брат, който бил просто излишен. Не си ли чела „Джейн Еър“? Ха, ето на кого ми напомняш, на малката мечтателка Джейн. Трябва да я прочетеш, Силви, както и „Брулени хълмове“, тя има най-невероятното начало — *и* край, макар по средата да е малко объркана.

— Те не са ли много дълги и трудни за четене? Все пак са класика.

— Да, но същевременно са фантастични драматични любовни истории. Ще се влюбиш в тях. А после прочети за семейство Бронте, как са живели в дома на енорийски свещеник в йоркширските тресавища и как като деца са пишели малки книги за два измислени свята, Ангрия и Стъкления град. Винаги съм си мислела, че ще е много яко да си имаш такова семейство, с което да можете да си измисляте разни неща заедно. Като по-малка обичах да играя на всякакви такива игри и карах и другите деца да играят с мен, но определено не ми се получаваше. Всички ме смятаха за откачалка. Но сега открих вас и всички ще бъдем заедно в Клуба на откачалките. А сега ми разкажи за Стъкления свят.

— Не мога. Наистина не мога, Миранда, това от години е наша тайна. Карл ще ме убие, ако разбере, че съм се разбъбрила.

Притесних се ужасно, че ще се обиди, но тя просто сви рамене и се засмя.

— Добре, добре, но не можеш да ми попречиш да си измисля *мой* свят. Сестрите Бронте са имали Стъкления град и Ангрия. Да, аз ще си имам *Сангрия*, като испанското питие — миналата година в Мадрид го пиехме непрекъснато.

— *Ти* си го пила?

— Добре де. Една чаша. Нашите го пиеха с каните. Да, в Сангрия ще има фонтани с червено вино, всички ще бъдат много спокойни, ще има много танци и ще е адски топло, лято през цялото време. И ще се намира на остров, за да могат всички да ходят да плуват, когато им се прииска, а морето ще е наистина топло и ще има делфини — да, всички ще плуват с делфините, а аз ще мога да говоря делфински! — И тя започна да издава писукащи, цъкащи звуци и да пляска с ръце като с перки. — Виждаш ли, и аз съм добра в измислянето на неща, нали? Ако Стъкленият свят ти омръзне, можеш да ми дойдеш на гости, нали?

— Да, с удоволствие — отвърнах аз. — Стига да си имам собствен домашен делфин.

— Никакъв проблем. И собствена домашна пираня, която лекичко ще те гризва, когато се опитваш да я погалиш. Лично ще ти украся косата с перли и корали, и ще я завържа на опашка с копринени зелени водорасли. Ще ти дам морскозелена кадифена рокля, която ще се закопчава с редки перли и ще пиеш сангрия от зелени бокали...

— Направени в Стъкления свят — обадох се аз. — Моят подарък за теб.

— Ти си изключително учтиво момиче, така че след като останеш при мен няколко седмици и аз те глезя през цялото време, после просто ще *трябва* да ме поканиш в своята... стъклена къща, нали?

— Замък, моля ти се. — Поколебах се. — Всъщност ти вече си посещавала Стъкления свят. Писах за това в Хрониките.

Миранда се спря насред тротоара.

— Наистина ли? Като самата мен или като някоя от измислените ви хора?

— По малко от двете.

— Що за отговор е това?

— Виж какво, това е тайна, Миранда.

— Не можеш просто да ме вземеш и да ме сложиш в книгата си, а после да не ми кажеш как си ме описала. *Защо* не искаш да ми

кажеш? Да не си ме представила по някакъв ужасен начин? Да не си ме превърнала в Миранда Лудата вещица, с крив нос и черна брадавица на брадичката? Така си направила, нали? Аз съм екстрасенс, веднага мога да разбера.

— Екстрасенските ти сили са пълна скръб, защото изобщо не си луда, нито пък си вещица. Ти си принцеса Мирандарет, магьосницата.

— Аха! И кого омагьосвам? Може ли да омагьосам Карл?

— Абсолютно не. Той е кралят и е женен за мен — отвърнах аз.

— Не е честно! Не може да го имаш едновременно в истинския и в Стъкления свят.

— Напротив, мога.

— А аз отлична магьосница ли съм?

— Най-добрата.

— Добре, тогава ще призова силите си и ще прехвърля крал Карло директно в Сангрия. Ще сипя приспивателно в сангрията му, ще го положа върху големия ми кадифен диван и ще се сгуша до него, а когато на сутринта той се събуди, първият човек, когото ще види, ще съм аз и опала, той ще бъде мой.

— Не, няма да бъде — отвърнах аз и я сръчках с лакът.

— Ох! Много са ти остри лактите. Заболя ме! Спокойно, магията ще действа само когато е в Сангрия. В Стъкления свят е изцяло твой. Просто от време на време ще ми гостува — струва ли ти се честно така? Хей, щом съм толкова красива магьосница, защо, за бога, не успявам да омагьосам някаква си закусвалня! Напълно естествено е човек да очаква да открие нещо такова тук.

— Мислех си, че вече си била в нея.

— Не, не. Винаги се държа като добро момиче и не бягам от училище. За всичко е виновно лошото ти влияние. Ти ме развали!

Отново я смушках с лакът и тя ми отвърна. Продължихме да вървим на зигзаг по улицата и да се мушкаме с лакти, когато край нас мина някакъв автобус.

— Хей, виж, той отива в града. Хайде да се качим в него — каза Миранда.

— Но до два трябва да сме се върнали!

— Ще се върнем. Само ще отскочим до Макдоналдс, става ли? Хайде!

Тя ме улови за ръката и ме задържа след себе си. Няколко секунди се съпротивлявах, но после ѝ позволих да ме издърпа до спирката и да ме качи на автобуса.

— Ха така! — каза през смях Миранда, докато се настанявахме запъхтени на предната седалка.

— Не мога да повярвам, че го правим — казах аз. — Здравно ще загазим, ако някой ни види и ни обади в училище.

— Да, сякаш сме направили кой знае какво ужасно нещо, като сме се смъкнали до центъра, за да хапнем нещо като хиляди други хора — отвърна Миранда. — Точно това не ми харесва в училищата. Държат се с теб като с криминален престъпник, ако не си носиш примерно училищната *вратовръзка*, за бога! Всичко това е пълна глупост. Толкова много години са се ширнали пред нас. С нетърпение очаквам момента, в който спокойно ще мога да ги пратя по дяволите.

— Какво искаш да правиш, след като свършиш училище? В университет ли отиваш?

Миранда сви рамене.

— По-скоро в колеж по изкуствата.

— Карл иска също да отиде в колеж по изкуствата, но е толкова умен, че техните искат да опита в Кеймбридж или Оксфорд.

— Той ще се съобрази ли с плановете им?

— Не знам. — Въздъхнах. — Всъщност вече не знам какво всъщност мисли Карл. Всичко е толкова трудно, след като се премести в „Кингсмиър“. Сякаш се затвори в себе си.

— Мислех си, че вие двамата имате нещо като магическа връзка — искрени отношения, въображаеми светове, литературно партньорство, всичко накуп.

— Да. Нещо такова. Но като малки бяхме толкова близки, бяхме нещо като КарлиСилви, един човек. Дори семействата ни ни наричаха така. Сега той е Карл, а аз съм Силви и се страхувам, че започваме да се откъсваме един от друг. Не знам защо ти разказвам всичко това. Знаем, че искаш Карл за себе си.

— Може пък да го искам, защото е твой, а не мой — отвърна Миранда. — И ако това може да ти бъде някаква утеха, той като че ли

изобщо не се интересува от мен. Хей, може пък само да си губим времето, като вехнем по него, Силви. На бас, че точно сега изобщо не си мисли за нас.

Слязохме от автобуса в центъра. Миранда ме задържа към един голям търговски център.

— На долния етаж има Макдоналдс. А можем да отидем и на етажата със закувалните. Какво ще кажеш за малко тайландска храна? Или истинска пица, не като училищните боклуци?

Прехвърлих петте монети в портмонето ми.

— Имам достатъчно само за картопки — отвърнах ѝ с извинителен тон.

— Хей, естествено, че аз ще черпя!

— Не. Защо ще плащаш вместо мен?

— Защото съм разглежено малко богато момиче. Винаги плащам. Затова хората ме търпят — отвърна Миранда.

Погледнах я.

— Никога не мога да разбера кога се шегуваш и кога не.

— Нито пък аз.

— Добре, аз те търпя, защото те харесвам — и искам сама да си плащам храната, става ли?

— Става. Значи отиваме в Макдоналдс.

Долу беше тъпкано с майки с деца и групички тийнейджъри. Имаше и няколко момчета, облечени в отличителни пурпурни блейзъри.

— Виж! Тези момчета не са ли от „Кингсмиър“? Мислиш ли, че Карл идва понякога тук?

— Никога не ми е казал. Мисля, че не.

— А би могъл. Помисли си, Силви! Бихме могли да се срещаме тук за обяд. Много ще е яко. Бихме могли заедно да играем Стъкления свят и Сангрия.

— Не трябва да му споменаваш за това! Обещай ми. Ужасно ще ми се ядоса — казах аз, докато си взимахме картофките и сядяхме на една маса.

— Нали не се страхуваш от него?

— Не. Просто не искам да го ядосвам.

— Държиш се много мило с него. Не смяташ ли, че понякога трябва да се правиш на недосегаема? Защо не опитаеш тоя номер?

Например да се престориш, че харесваш някой друг?

— Няма смисъл. Карл ме познава твърде добре. Освен това никой друг не ме интересува.

— Ох, леле. Ти си безнадежден случай. Натъпчи си устата с картопки, преди да си продължила с тия глупости. Добре, очевидно няма смисъл да се опитвам да ти отнемам Карл. Ще се наложи да го накараме да намери и за мен някой специален приятел. Какво ще кажеш за онзи футболист, неговия приятел, за когото спомена Радж? Виждала ли си го?

— Не. Не мисля, че му е *истински* приятел. Карл мрази футбола.

— Но може пък да харесва *него*.

— Всъщност никога не го е споменавал пред мен.

— Е, тогава *ти* спомени за него. Виж дали можем да се съберем заедно. Можете да дойдете у дома. Този път без глупави игри с целуване, обещавам. Е, освен ако не започнем сериозно да се целуваме. Ти с Карл, а аз с футболистчето. Надявам се да прилича повече на Дейвид Бекъм, отколкото на Уейн Руни. Карл може да се съгласи да дойде дори само за да разглежда отново стъклописите. Или можем да се съберем у вас, ако така ще се почувства по-удобно.

— У дома *не* е удобно. Вече не е. — Отхапах половината от едно картофче и започнах да подреждам останалите по големина.

Миранда зачака, проявявайки неочаквана тактичност.

— Баща ми се изнесе преди две години. Вече дори не си прави труда да идва да ме вижда, не че ми пука особено. Невинаги праща пари на мама за мен. Тя работи, но се налага да пускаме квартиранти, за да изплащаме ипотеката. Трябваше да се изнеса от детската ми стая. Сега ми се полага само килера. Не е достатъчно голям, за да каня приятели.

— Аз съм доста малък приятел. Е, в сравнение с теб съм огромна, но това се отнася до всички. Мога да се свия в твоя килер. А двете момчета могат да легнат на леглото — или дори под него.

Миранда използва картофките си, за да ми го демонстрира, превръщайки кутийката в мъничка стая, салфетката в легло, а после напъха по две картофчета отгоре и под нея. След това прегъна едното от горните картофчета и го накара да целуне едно от долните.

— Глупачка. Имаш ли часовник? Колко ли е часът?

— Не знам. Може би един и половина? Хайде да отидем да разгледаме „Топ шоп“, той е на първия етаж — отвърна Миранда, напъха и четирите картофчета едновременно в устата си и задъвка ентусиазирано.

— Ще закъснеем за училище.

— Не, няма. Боже, голяма си паника. Ще отскочим съвсем за кратко, става ли?

Позволих ѝ да ме изведе от Макдоналдс и се качихме на ескалатора към „Топ шоп“. Естествено, изобщо не беше за кратко. Миранда забеляза една черна дантелена блузка, каквато каза, че била търсила през целия си живот.

— Имам достатъчно пари в мен. Цяла камара.

— Ами купи си я тогава. Но *побързай*.

— Първо трябва да я пробвам. Може да не се изпъва добре върху страхотните ми големи гърди.

— Стига се *фука*.

— Изобщо не се фукам, оплаквам се — много ми пречат.

— Ами дай ми ги назаем тогава. На мен ми писна да съм все така плоска. Приличам на малко *момче*, за бога.

Зачудих се дали това не е причината Карл да не иска да ме целуне. Може би просто не изглеждах достатъчно голяма и женствена.

Погледнах към черното, поръбено с розова дантела копринено потниче с тънки презрамки.

— Според теб това как ли ще ми стои? — попитах завистливо аз.

— Страхотно. Хайде, пробвай го.

Взех си аз едно и двете отидохме заедно в пробната. Без да се притеснява, Миранда просто съблече училищния си пуловер и ризата си. На училище трябваше да ходим с обикновена бяла риза, но отдолу тя носеше великолепен прасковен сутиен с избродирани малки тюркоазени цветчета.

— Леле — казах аз. — Добре, че днес нямаш физическо.

Обърнах се с гръб към нея, за да се съблека. Ужасно се срамувах от малкия си момичешки сутиен, който приличаше на бял бандаж. Бързо навлякох черното потниче. Погледнах с надежда в огледалото, очаквайки да стана свидетел на някаква вълшебна трансформация. Отражението ми се взря в мен. Потничето изглеждаше просто като *потниче*, обикновена дреха, която се носи в топло време. Презрамките

му се свлякоха безполезно от тесните ми рамене, разкривайки презрамките на сутиена ми. Платът висеше непривлекателно по тялото ми.

Погледнах към Миранда. Потничето се беше трансформирало. Прилепваше към тялото ѝ като корсет, презрамките бяха опънати върху гладката ѝ бяла кожа, черната дантела изпъкваше върху бюста ѝ. Мандаринените презрамки на сутиена екзотично контрастираха на черното. Тя изглеждаше невероятно.

— Не е честно — казах аз, съблякох бързо потничето и навлякох училищната си униформа.

— Хей, чакай малко. Не можах да те огледам хубаво.

— Няма и да ти се прииска. Изглеждах ужасно.

— Сигурна съм, че не е вярно. Не бъди такава. Може би ти трябва по-малък номер.

— Не ги *предлагат* в по-малък номер. Нито една дреха от нормалните магазини не ми стои добре. Ще трябва да пазарувам в детските магазини, по дяволите.

— О, Силви, толкова си забавна. — Миранда внезапно ме прегърна, за да ме окуражи.

Една от продавачките дръпна пердето на пробната и се сепна при вида на двете момичета, които се прегръщаха по бельо.

— Не трябва да влизате по две вътре — каза забързано тя с пламнали бузи. — Хайде, обличайте се и се махайте оттук. — Продавачката продължи нататък, дърпайки завесите на останалите кабинки.

— О, боже, тя си мисли, че се натискахме! — каза Миранда, заливайки се в смях.

— О, Миранда! — Бузите ми пламнаха. — Бързо, обличай се. Да се махаме оттук!

Смехът на Миранда беше ужасно заразителен. Аз също започнах да се кискам, после вече не можех да се спра, дори след като прикрих устата си с длан и си прехапах устните.

Излязохме, залитайки, от съблекалнята, като не спирахме да се кискаме. Чувствах как всички продавачки ни гледат неодобрително. Бях готова да избягам от магазина, но Миранда ме накара да чакам.

— Искам да си го купя, глупаче.

— Не можеш да го купиш сега!

— Защо не? Добре ми стои, нали?

— Но те всички ни гледат и си мислят, че сме... нали се сещаш.

— На кого му пука? И какво, ако наистина сме? *Порасни*, Силви!

Знаех, че Миранда е права, но въпреки това бях ужасно смутена, когато се наредихме на опашката, за да може тя да плати потничето. На всичкото отгоре тя изнесе цяло представление на тълпата, като ме прегърна през раменете и ме погледна влюбено.

— Престани! — изсъсках аз.

— О, стига де, къде е чувството ти за хумор, муцунке? — изрече Миранда през смях.

Когато най-после излязохме от магазина, аз се разстроих още повече, щом видях колко е часът на големия стенен часовник.

— О, не! Вече е почти два! Ще закъснеем и ще си имаме големи проблеми! Да вървим!

Затичах се. Миранда се хвана за мен.

— Недей, Силви. Спри се и помисли. Права си, наистина ще загазим, ако сега се върнем в училище. Ако следобед се появим с танцова стъпка в коридора ще е очевидно, че сме били *навън*. Но ако изобщо не се върнем, те ще си помислят, че сме болни или нещо такова. Следобед дори не правят проверка, нали? Учителите няма да забележат.

— Но останалите момичета ще знаят, че сутринта сме били на училище.

— Никой няма да посмее да ме изпее. Мислиш ли, че старата Люси ще те издаде?

— Няма да ме издаде, но може да се притесни за мен, да се уплаши, че нещо се е случило.

— А, да, сигурно ще почне да разпитва. Можеш ли да й изпратиш есемес? Ето, вземи моя мобилен телефон.

— Тя няма телефон.

— О, типично за нея. Каква скука е това момиче. Не знам какво виждаш в нея, тя е толкова самодоволна, глупава и се държи като недорасла хлапачка.

— Не, не е. Не чак толкова — отвърнах аз. — Горката Люси. Карл също е ужасен от нея.

— Ето ти на! Знаех си, че с него сме сродни души. Както и да е, да се надяваме, че Малката Люси ще си държи езика зад зъбите,

защото не ни остава друго, освен да останем извън училище. Може пък да се позабавляваме, нали? Хайде да обиколим всички магазини. Хей, можем да побъркаме всички продавачки, като се преструваме, че се натискаме в пробните. О, Силви, лицето ти! Просто се *шегувах*! Не ми се сърди.

— Още повече ще загазим, ако пропуснем цялото следобедно училище. Ами кога ще си пишем домашните и ще учим?

— Вземи се в ръце, момиче. Препиши от Люси. Виж какво, никой в училище няма да забележи, но ако пък случайно стане, винаги можеш да кажеш, че по обяд ти е прилошало, заболяла те е главата или каквото там ти хрумне, и си се прибрала у дома. Не се притеснявай толкова, лесно ще ги излъжем, повярвай ми.

— Толкова лесно, че направо са те изключили от предишното ти училище — казах аз.

— Не ме изключиха за нещо толкова елементарно — отвърна Миранда. — Хайде, Силви, успокой се малко и хайде да се забавляваме.

Успокоих се, защото просто нямаше смисъл да се цупя и да разваля всичко.

— Добре — казах аз. — Време за веселие.

И наистина се забавлявахме, обикаляйки из целия търговски център — влязохме във всички магазини за дрехи, макар че винаги гледах да стоя далеч от пробните, когато Миранда си харесаше нещо.

Оставих се да ме убеди да пробвам обувки и двете се разходихме из магазина с обувки на високи токове, ботуши до коленете, сандали с каишки. Миранда променяше походката си в зависимост от обувките, стъпваше наперено или с големи крачки, дори подскочи няколко пъти в ритъма на чарлстон, обути в обувчици стил двайсетте. Уплаших се, че ще ни изхвърлят и от магазина за обувки, но ни обслужваше един пъпчив младеж, който просто се облегна на стената и ни наблюдаваше като в транс. Аз също гледах с възхищение Миранда, която се перчеше наистина *великолепно*. Тя беше Миранда Холбайн Роуд шоу и ръсеше навсякъде нахалното си очарование.

Никога не се бях забавлявала толкова много при ходенето си по магазините. Карл обичаше да обикаля антикварните и благотворителните магазини, но мразеше търговските центрове и никога не стъпваше в тях. Мама обикновено предпочиташе да направи

по някоя бърза обиколка на „Теско“. Ако тръгнем да разглеждаме витрините по центъра, тя се депресираще, защото нямахме достатъчно пари, за да се поглезим. Една събота следобед отидох да пазарувам с Люси, но изобщо не ми беше забавно. Пихме по една чаша чай и изядохме по един сладкиш в универсалния магазин, като две сбръчкани стари дами, и след това тръгнахме безцелно да разглеждаме наоколо, като Люси се оживи единствено, когато влязохме във „Фабриката за мечета“.

Изненадах се, когато Миранда също поиска да отидем там. Напълно се потопи в атмосферата на магазина, играеше си с отпуснатите малки телца във ваната, които чакаха да бъдат напълнени и да се превърнат в плюшени мечета.

— Искам да съм *твое*, Силви — каза тя, повдигайки умолително към мен малките лапички. — Напълни ме и накарай малкото ми сатенено сърчице да забие от любов.

Много добре представяше нещата като истински, почти колкото Карл. Не можех да ѝ устоя. Взех избраното мече и главата му клюмна тъжно, гледайки ме с големите си кафяви очи, а малката му уста беше изкривена в умолителна усмивка. В него имаше нещо старомодно и аз веднага го нарекох Албърт. Той потрепери одобрително.

Миранда го отнесе до машината за пълнене.

— Не, недей. Спри! — казах аз. — Ако го напълним, трябва да го платим.

— И какво? Не ти предлагам да го *крадем*. Имам сума ти пари в мен. Повече от достатъчно за едно малко мече.

— Значи наистина искаш Албърт? — попитах я аз.

— Не, глупаче, *ти* го искаш. Значи ще ти го купя.

— Не можеш...

— Определено мога. Само ме гледай! — каза Миранда. Тя го отнесе да го напълнят. — Напълнете го добре, моля. Всички мечки трябва да имат добре оформени коремчета. Нали така, Албърт? — Тя го накара да поклати утвърдително глава. Момичето, което работеше на машината, се усмихна; очевидно беше свикнало хората да се закачат около нея.

Миранда избра за Албърт малко червено сатенено сърчице, което пришиха към гърдите му, и записа кратко съобщение на вътрешния му

диктофон. Преправи гласа си и изръмжа: „Гррр! Аз съм Албърт Мечока и мисля, че Силви е стрррахотна!“.

Гледахме гордо, като двама родители, как зашиват Албърт. Когато ми го подадоха, ме връхлетя въодушевление, от което ме стегнаха гърдите — така се чувствах на Коледа като малка. Не се съдържах и прегърнах мечока, въпреки че се притеснявах да не изглеждам смешно.

— Аах! — рече Миранда. — Сега трябва да го пооблечем.

— Но дрешките струват цяло състояние. Всъщност той няма нужда от облекло — възразих аз.

— Глупости! Щом ще е някой викторианец на средна възраст, не може да се размотава наоколо чисто гол.

Миранда му избра една риза, яркожълто жакетче, едни панталони и великолепни алени ботуши.

— Ето така! Много е стилин, дори костюмът му е почти същият като на викторианците — каза тя. — Може някак си да му стъкнем и едно палто и цилиндър. А няма ли да изглежда много сладко и с едно абаносово бастунче? Той е мече с истински стил, Силви. — Тя ми направи комплимент, сякаш аз самата го бях родила.

Дискретно плати, без да парадират с щедростта си, а когато излязохме от магазина, ми подаде торбичката.

— Това е най-хубавият подарък, който съм получавала някога — казах аз и я прегърнах.

— Е, ти си най-добрата приятелка, която някога съм имала — отвърна Миранда и също ме прегърна.

Бях поласкана, но притеснена. Отчаяно исках Миранда да е най-добрата ми приятелка — но какво щях да правя с Люси? И по-важното, какво щях да правя с Карл? Дали той щеше да има нещо против? Какво всъщност мислеше за Миранда?

Вечерта отидох у Карл. Джулс каза, че е в стаята си и си пише домашното. Почуках на вратата му и влязох. Той не си пишеше домашното, а лежеше на леглото, подпъхнал ръце под тила си, и гледаше в тавана.

— Карл?

Той изръмжа нещо, което изобщо не прозвуча окуражително.

Стоях в средата на стаята му и се оглеждах. Изобщо не приличаше на Стъклената хижа. Имаше много неща от времето, когато Карл беше още много малък. Ето го старият му ноев ковчег, който все още плаваше по перваза на прозореца. Един стар плюшен жираф се въргальше на избелелия килим. „Зайчето Питър“, „Където бродят дивите неща“ и „Дървесната и краставата жаба са приятели“ бяха тикнати в края на рафтчето му с книги. От тавана висяха кукли на конци. Тапетите бяха покрити с рисунките му — сини кучета и червени коне от времето, когато ходеше на детска градина, древни римляни на баня от основното училище, египетски мумии, в които проблясваше златна боя.

Тук бяха и сегашните му вещи — компютърът, книгите му за стъклото, съвременните класики на „Пенгуин“, които си беше закупил втора ръка, антикварните му предмети и колекционерските списания, които беше подредил на спретната купчинка.

Цялата му стая беше винаги подредена. Нямаше разпилени по пода дрехи, миришещи чорапи, пъхнати под леглото, празни чинии, зарязани върху килима, обичайните момчешки неща. Нямаше и снимки на красиви кинозвезди или момичета с бебешки лица и големи гърди. Знаех, че Карл няма да си падне нито по Бионсе, нито по Бритни.

— Кого харесваш, Карл? — попитах аз.

Той повдигна глава и ме погледна.

— Какво?

— Нали знаеш, от актрисите. Жените.

— Аха. Звучиш като момчетата от училище. Те си говорят само за това.

— И така, коя ти харесва най-много?

— Не знам. Не ме интересуват. Не познавам нито една от тези жени, така че защо трябва да им кача снимките в стаята си?

— И наградата за политическа коректност отива у господин Карл Джонсън — обявих аз, преструвайки се, че му подавам невидим трофей.

Той не се върза на играта ми, а продължи да гледа в тавана, без да помръдне и едно мускулче. Ако очите му не бяха отворени, щях да си помисля, че спи.

— Вече предпочиташ да лежиш по гръб, Карл. Искаш да виждаш всичко. Толкова си свикнал с хоризонталния живот, че когато най-накрая се изправиш, ще изгубиш равновесие. — Замълчах за миг. — А кое момиче от познатите ти харесваш най-много?

Карл въздъхна.

— Не познавам никакви момичета.

— Стига глупости. Познаваш хиляди. Като например... — Замълчах отново, забивайки нокти в дланите си. Реших да продължа с най-лесния вариант, макар да ми стана гадно. — Люси?

— О, да, направо съм влюбен в Люси — отвърна Карл. — *Не!*

Беше ми гадно, че използвах Люси по този начин, макар че тя нямаше никаква представа за това. Но може би вече не трябваше да се държа почтено с нея.

Тя ми се обади в пет часа и ме попита какво ми се е случило. Когато ѝ казах, че съм избягала с Миранда, тя се ужаси. Започна да се прави на възмутена и наистина прекали, когато каза, че застрашавам цялата си училищна кариера. Мисля, че се ядоса най-вече, защото бях избягала с Миранда, а не с нея. Позволих ѝ да ме поучава десетина минути. Тя не спираше да ми повтаря, че Миранда ми влияе зле. Всъщност не каза нищо невярно, но накрая ми писна и ѝ казах:

— Млъквай, Люси. Миранда ми е приятелка.

Тя ми затвори. Като че ли *Люси* вече не ми беше приятелка. Но пък какво значение имаше това, след като имах Миранда?

— Ами Миранда? — попитах аз.

Този път помълчах по-дълго. Карл беше изгубил нишката на разговора ни.

— Какво за нея? — попита той.

Преглътнах.

— Харесваш ли я?

— Не — отвърна Карл.

— Никак ли? Тя е толкова енергична и привлекателна, същински динамит. От ония момичета, които не може да не следиш с поглед.

— Нали ти казах, че изобщо не я харесвам. Не е моят тип.

Закрачих напред-назад из стаята му, опитвайки се да събера смелост. Не спирах да си го повтарям наум.

Аз ли съм твоят тип?

Мен харесваш ли ме?

Но не успях да го произнеса. Продължих да говоря за Миранда.

— Тя не е точно определен тип. Тя е уникална. Не съм срещала никой като нея. И нямам предвид точно начина, по който се облича, а как общува с хората и как разказва различни неща, които знае. Държи се скандално, както когато се преструваше, че те сваля — е, поне си *мисля*, че се преструваше — но с мен се държи изключително мило. Никога няма да познаеш какво ми купи днес тя.

— Миранда, Миранда, Миранда. Хей, може би тя е твоят тип, Силви — каза Карл. — Ти харесваш ли я?

— Млъквай! — казах аз. Почувствах как бузите ми пламнаха и си спомних продавачката в магазина.

— Сил? Не го мисля наистина. Както и да е. Виж какво. Мислиш ли, че на Миранда ще ѝ хареса да дойде на боулинг някой път?

Погледнах го втренчено.

— Искаш да ходиш на боулинг с Миранда? — повторих аз.

— Не само с нея. С нас. Можем да отидем в петък вечер.

— Ние тримата?

— Е, мога да взема и някое от момчетата от училище. Може би.

— Кое момче?

— Не знам. Който поиска да дойде. — Карл се закашля и се надигна. — Пол каза, че обича боулинг. Може би той ще дойде.

— Пол футболиста?

— Да, същия.

Отидох и седнах до жирафа на Карл, докосвайки дългия му врат. Чувствах се много странно. Всичко се случваше точно така, както бе предположила Миранда. Може би тя наистина беше магьосница, също

като нейната двойничка от Стъкления свят? Защо му бе на Карл да я кани, ако не я харесваше? И защо изобщо беше споменал боулинга?

— Ти не харесваш боулинг — казах аз.

— Мисля, че ще бъде забавно.

— Първия път, когато ходи с Джейк, изобщо не ти хареса.

— Да, ама на мен не ми харесва да правя каквото и да било с Джейк — отвърна Карл и се протегна. — И така. Този петък? Ти и Миранда. Пол и аз?

— Добре.

— Страхотно. — Карл ми се усмихна. Опустошително мила усмивка, кафявите му очи сияеха. Спрях да се чудя и просто му се усмихнах в отговор.

— Сега вече наистина трябва да седна да си пиша домашното — рече тихо той, взе училищната си чанта и започна да рови из нея за тетрадки и учебници.

— Винаги имаш толкова много домашни — казах аз и въздъхнах.

— А ти винаги имаш толкова малко — каза Карл. — И въпреки това невинаги ги пишеш.

— Тази вечер нямам никакви. Дори не знам докъде сме стигнали, защото двете с Миранда избягахме от училище следобед.

Знаех си, че това ще го сепне и ще го разсее от домашното. Разказах му цялата история за следобедното ни приключение. Карл изглеждаше неохотно впечатлен. Когато учехме заедно, често си бяхме фантазирали как двамата бягаме от училище. Дори си бяхме съставили план как да го направим по най-добрия начин и с какво да се занимаваме през новопридобития свободен ден. Така и не бяхме успели да го направим.

— Миранда е доста смела — каза Карл. — И въпреки това гледай да не се отнасяш прекалено. Не ти трябва твърде много неприятности.

— Люси мисли, че ще ме изключат.

— О, нормално за нея.

— Мисля, че с Люси вече не сме приятелки — казах аз, прегръщайки жирафа.

— Ами това е страхотно, нали? Защото сега си имаш Миранда.

— Да. Тя каза, че иска да е най-добрата ми приятелка. Но ти я знаеш каква е, Карл. Никога не можеш да си сигурен в нея. Тя може просто ей така да престане да ти е приятелка и да стане най-големия ти

враг, и тогава къде оставам аз? — Притиснах жирафа силно към гърдите си.

— Оставаш там, където си била винаги — до мен, като моята най-добра приятелка — отвърна Карл.

Той протегна ръка и двамата плеснахме ръце по нашия си специален начин. Прииска ми се да стисна ръката му, но той внимателно я отдръпна и отвори учебниците си. Седях с кръстосани крака на пода и няколко минути го гледах как работи, преди да стана и да се прибера у дома.

По пътя срещнах мама, натоварена с покупки. Изтичах да ѝ помогна, изпълнена с чувство за вина.

— Мислех, че ще ходим в „Теско“ неделя сутринта, когато мога да ти помогна — казах ѝ аз, влачейки с усилие найлоновите торби към дома.

— Хей, хей, внимателно, в едната има яйца. Не се опитвай да ги носиш всичките, ще се повредиш.

Двете заедно внесохме всичко по коридора в кухнята и струпахме торбите на пода. Мама включи електрическата кана и започна да ги разопакова, подреждайки храната в хладилника и по шкафовете. Аз си отмъкнах едно бананче и отстъпих назад към вратата.

— Не, не, не се измъквай така, Силви. Искам да поговорим — каза мама със злокобен глас.

Замръзнах, повдигнала банана към устата си. Отхапах веднъж и задъвках, но като че ли бях изгубила способността си да гълтам. Дали не бяха забелязали, че отсъствам от училище и бяха звъннали на мама? Може би някой любопитен съсед ме беше забелязал с Миранда? Може би в магазина, в който бяхме пробвали потничетата, бяха научили имената ни и ни бяха докладвали?

Стоях неподвижно, стиснала здраво глупавия банан.

— Бананите се считат за храна на маймуните, но те всъщност получават силно стомашно разстройство, ако ядат много банани — избъбрих аз, опитвайки се да ѝ отвлека вниманието. Докато мама ни правеше чай, се впуснах в лудо обяснение за бананите, от високото им съдържание на калий до ролята им в клоунадите. След това тя седна на масата и ми махна да седна до нея. Продължавах да бърборя, докато

белех банана си и го дялках с нож, превръщайки го в продълговата бяла жена.

— Хей, не си играй с него, изяж го! Това снопче струваше деветдесет и девет пенса. Не е направено за игра, а за да те нахрани — каза мама.

Оставих на плота банана и ножа. Мама като че ли не беше ядосана. Щеше да е направо вбесена, ако беше разбрала, че съм избягала от училище. Сигурно не знаеше. Тогава за какво беше цялата тази работа? Стрелнах я крадешком с поглед. Тя ме гледаше също тъй плахо. И двете се засмяхме смутено. Очите на мама блестяха, а бузите ѝ бяха порозовели, сякаш в кухнята подухваше свеж вятрец.

— Мислех да изляза в неделя сутринта, Сил — избъбри внезапно тя. — Мислех, че няма да имаш нищо против. Можеш да се произлежаваш до късно, а после да отидеш у Карл. Чудех се дали няма да можеш и да обядваш там. Джулс каза, че няма нищо против. Ще прави печено и ще има за всички.

— А ти къде ще ходиш, мамо? — попитах аз, озадачена.

— Мислех си да ида да поплувам — каза мама.

Зяпнах я. Нямах представа, че мама може да плува. Дори не се бях замисляла дали има бански костюм. Целият свят полудяваше. Първо Карл искаше да ходи на боулинг, а сега мама иска да ходи на плуване. Дали Люси нямаше да реши да танцува на кол? Или Миранда да се запише в църковния хор?

— Ти можеш ли да плуваш, мамо? — попитах аз.

— Да. Е, едно време можех. Добре се оправям с бруста.

Мама направи няколко плувни движения с ръце. Изглеждаше доста нервна. Представих си я, бледа и тантуреста, блискана отвсякъде от пищащи деца.

— Ще дойда с теб, мамо. Откъде ти хрумна пък това плуване? Да не искаш да влизаш във форма?

— Не, просто искам... „нещо друго“ — отвърна мама. — Няма да ходя в местния басейн, а в един клуб в Лондон. Поне мисля, че ще ходя. Може би това е просто една щура идея и накрая изобщо ще се откажа. — Тя притисна длани към лицето си и поклати глава. — Мисля, че леко откачам. Знам, че се държа ненормално. Просто не мога да се спра. Писна ми да съм разумна. — Тя издаде странен звук. Не бях сигурна дали се смееше или плачеше.

— Мамо? — Нежно отдръпнах ръцете ѝ от лицето.

Тя ми се усмихна, макар очите ѝ да бяха влажни.

— Работата е там, Силви, че в неделя ще се срещна с един мъж.

— Господи! — казах аз. — Защо? Кой е той? Някой от работата?

— Стига, моля ти се! Те всичките могат да са ми синове! Не, този мъж... виж, заклевах ли се да не казваш на никого, дори на Карл?

— Добре.

— Всъщност още не съм се срещала с него, но разговаряхме по интернет.

— Мамо!

— Не се стряскай така! Не става дума за онези шантави стаи за чат. Това е една уебстраница, която се нарича „Не махах за сбогом, давех се“. Прочетох за нея някъде и после я разгледах. Това е нещо като хумористична помощна линия.

— За удавници! Няма да ходиш да плуваш!

— Не, не, глупаче. Кръстена е на стихотворението на Стиви Смит „Не махах за сбогом, давех се“. Винаги е било едно от любимите ми — тихо отчаяние по някак си забавен начин. Предполагам, че е имало времена, в които аз също съм изпадала в тихо отчаяние. Работата ме отегчава, мразя да имам квартиранти в къщата, дори горката госпожа Майлс, мразя, че никога не излизам, само върша къщната работа и вися пред телевизора. Имам чувството, че животът ми е свършил, а още нямам четирийсет. — Мама си пое дълбоко дъх. — Та така, почувствах странна утеха, когато влязох в тази страница и намерих стотици други хора, които са също толкова отчаяни като мен. Дори *повече*. Сърцето ти се къса при някои от историите им.

— Ако са истински — казах аз.

Мама примигна.

— Ами... Да, предполагам, че има риск някои от тях да са измислени. Но други — човек определено не би могъл да си представи подобни ситуации!

— В какво си се замесила, мамо?

— В нищо! Просто се свързах с неколцина души. Имаме си малък чат, това е всичко. Някои са доста досадни, но има и няколко наистина забавни. Като този мъж, Джери, който наистина е сладък и много го бива в шегите. Още от самото начало си допаднахме. Нали се

сещаш как веднага усещаш, когато някой е на твоята вълна? — мама ме погледна жадно, с блеснали очи.

— Мамо, ти сама каза, че никога не си го срещала.

— Ами да, така е. Ще се видим в неделя и ще отидем да поплуваме. Знам, че е доста странно място за първа среща.

Не се сдържах и потрепнах.

— Не бъди такава, Силви.

— Никаква не съм, мамо. Просто се тревожа за теб. Страх ме е да не те наранят. Той може *буквално* да те нарани. Ами ако е някой бесен маниак с нож?

— Малко не ми се вярва.

— Може да те завлече в някоя странична уличка и да те изнасили.

— О, Силви, стига глупости. Точно това е най-малко вероятно. Не мисля, че ще ме завлече където и да е. Работата е там, че Джери има един недъг.

— О, боже. Знам, че е ужасно от моя страна, но веднага си представих две глави и никакви ръце и крака.

Мама ме погледна намръщено.

— Преди две години е получил удар...

— Той *стар* ли е?

— Не, само с няколко години по-голям от мен. Бил е строител, имал е жена и две деца. Работил здраво, оправял се добре, създал собствена компания, купил си голяма къща, скъпа кола, живеел добър живот. После си намерил доста млада приятелка...

— Мамо!

— Знам, изобщо не се гордее с това. Както и да е, заминал с приятелката си и два месеца по-късно получил масивен инфаркт. Целият му живот се разпаднал. Приятелката му го напуснала, жена му не го искала обратно, лежал в болницата и прекарал три месеца в интензивното отделение. Сега вече е добре. Просто усеща слабост в дясната си страна и върви с отчетливо накуцване, но всичко останало е наред. Е, поне той така казва. Твърдо е решил да се поддържа във форма и често ходи да плува в онзи лондонски клуб. Описа ми го как изглежда, с големи мраморни колони, и аз казах, че ми звучи чудесно, а той ме покани да отида с него.

— О, мамо! Сигурна ли си, че знаеш какво правиш? Ами ако е сериозно осакатен?

— А какво може да ми се случи в басейна? Ако не ми хареса, просто ще си кажем довиждане. Покани ме и на обяд, но винаги мога да му откажа. Но все пак искам да му дам шанс.

— Не те ли е страх, че ще се срещнеш с напълно непознат човек?

— Разбира се, че ме е страх — отвърна мама. — Част от мен не може да повярва, че наистина го правя. Но какво пък, Силви. По-добре така, отколкото да стоя затворена вкъщи и да се самосъжалявам.

— Ами браво на теб тогава — казах аз с усилие.

Продължавах да си мисля, че мама е откачила.

А може би просто бях притеснена. Моята майка отиваше на среща, преди самата аз да съм била. Не, почакай малко! Боулингът в петък с Карл смяташе ли се за среща? Кого всъщност бе поканил той, мен или Миранда?

Чувствах се виновна заради Люси, затова ѝ купих един шоколад и списание „Хийт“. Тя чувствително омекна. Двете разговаряхме надълго за „Фабриката за мечета“ и различните вариации и облекла, които се предлагаха там. Не ѝ казах, че Миранда ми беше подарила Албърт Мечока.

Междувременно Миранда беше заета да се хвали пред всички, че двете с нея ще ходим на боулинг заедно с Карл и футболистчето Пол. Люси нямаше как да не го чуе.

— Двамата с Карл ви познавам още от предишното ни училище! Защо ще ходите на боулинг с Миранда, а не с мен?

Не знаех какво да ѝ кажа. Нямаше как да ѝ призная, че с Миранда беше много по-забавно. Опитах се тактично да я поизлъжа, като се престорих, че съм останала с впечатлението, че Люси мрази боулинга, а и този футболист сигурно ще е толкова скучен, че с усилие ще изтърпя компанията му.

Изобщо не прозвучах убедително. Люси захладня като Алпите.

— Добре, щом предпочиташ да ходиш с Миранда, нямам нищо против — рече тя.

Очевидно изобщо не беше така. Беше ми ужасно притеснено да седя до нея в час, след като тя изобщо не ми говореше.

Миранда не прояви никакво съчувствие.

— Според мен трябва да си умираш от кеф, че повече не си приятелка с тази скучна Люси — каза тя. — Трябва да видиш как ме гледа сега, все едно съм някоя мърлява цуфла, която те е отклонила от правия път.

— Ами то така и стана — отвърнах аз.

Започнахме шеговито да се мушкаме с пръсти.

После нещата загрубяха и станаха доста болезнени. Накрая Миранда хвана кутрето ми със своето.

— Хей, хей! Сега сме най-добри приятелки, забрави ли?

Реших, че Карл ще е много доволен, че Миранда ще идва на боулинг, но когато му казах, той изглеждаше абсолютно изненадан.

— Аз само го предложих. Нямах предвид да ходим със сигурност — рече той. — Може би не е чак толкова добра идея. Не знам дали Миранда и Пол ще си допаднат. Мисля, че тя е твърде ексцентрична и приказлива, и претенциозна за него. Той всъщност си е най-обикновено момче.

— Тогава защо го харесваш толкова? — попитах озадачена аз. — Ти не обичаш обикновеното. И със сигурност не си падаш по футбола.

— Не го харесвам „толкова“ — отвърна сърдито Карл. — Той просто учи в моя клас.

— Добре.

— И наистина не мисля, че ще се получи с нас четиримата. Твърде сме различни. Така че се извини пред Миранда, става ли?

Но на следващата вечер Карл дойде у дома все още облечен с училищната си униформа. Обикновено беше много спретнат, но не и този път. Ризата му беше измъкната навън, ръкавите на пуловера му бяха навити до лактите, черните му лачени обувки бяха протрити и завързани с яркочервени връзки. Бузите му също пламтяха.

— Срещата за петък вечер остава, нали? — попита нетърпеливо той.

— Нали каза, че според теб това не е добра идея!

— Да, ами промених си мнението. Говорех си с Пол и той не спираше да повтаря, че иска да отиде на боулинг. Много щяло да му хареса да отидем с две момичета и аз казах: „Няма проблем, ще го уредя“.

— Вземи реши най-накрая какво ще бъде, господин „Ще го уредя“, стига се двоуми.

Не можех да го разбера. Карл изглеждаше много нервен относно излизането в петък — но пък *миналия* петък, когато ходихме на купона у Миранда, той изобщо не беше притеснен. Беше го приел напълно нормално. Аз бях онази, която се двоумеше дали да ходи или не.

Миранда бе единствената, която със сигурност искаше да отиде на боулинг. Не можах да се сдържа да не ѝ напомня, че идеята е моя: че нарочно съм предложила включването на Пол Футболиста, за да ѝ доставя удоволствие. И тя беше много доволна.

— Но имай предвид, че ако се окаже сладък, ама скучен, веднага го сменям с Карл — рече дяволито тя.

В петък, след училище, прекарах повече от час в гласене, макар накрая да си облякох същите дрехи като предишния петък — дънките и черния пуловер на мама. Така пак щеше да ми е топло, но пък изглеждах по-изтънчено, отколкото с някоя от тениските ми. На всичкото отгоре пуловерът падаше много добре от раменете ми и така изглеждаше, сякаш под него крия истински гърди. Зачудих се дали мама не смята да го облече за нейната среща в неделя. Надявах се, че няма да се изпотя много под мишниците.

Когато отидох да извикам Карл, наистина се почувствах изпотена. Той също изглеждаше неспокоен и се ядосваше, защото Джулс беше изхвърлила някакъв стар маскировъчен суичър, който смятал да облече. Карл също носеше най-старите си дънки, онзи чифт, който беше скъсан на едното коляно и доста разръфан по подгъва.

— Какъв е този нов развлечен вид, приятелю мой? — попитах го аз, разрошвайки косата му.

— Махни се от мен! Толкова гел й сложих, за да стои добре.

— Не усетих да е гелосана. Изглежда много добре, лъскава и бухнала.

— Ами писна ми да изглеждам като доброто момче, което пее в хора. — Карл разроши раздразнено косата си. — Така, ще тръгваме ли? Между другото съм тъпкан с пари. Тази вечер аз черпя.

— Благодаря, Карл.

Джулс дойде да ни изпрати. Прегърна ни и двамата.

— Добре се забавлявайте, милички — каза тя. — Звъннете, ако смятате да закъснявате много. — Усмивката й ни заслепи. — Приятна игра!

Двамата тръгнахме, обзети от леко притеснение.

— Дори не знам как се играе боулинг — казах аз.

— Елементарно. Хващаш топката и я търкулваш към кеглите. Общо взето е това.

— Защо тогава правят от това голяма работа?

— Ами защото е един вид социално събитие, нъл тъй? — отвърна ми той с подигравателен кокни акцент. — Това е мястото, където се мотаеш с приятелите си и сваляш мацки, нали?

— В такъв случай ти определено се справяш много добре, щом отиваш с приятеля си и две мацки.

Карл ми се ухили и погледна часовника си.

— Срещата ни е отпред в седем и половина, нали?

Ще пристигнем много рано. Какво искаш да правим? Можем да пийнем някъде кафе.

— Или нещо по-силно.

— Или да хапнем.

— Или да обиколим клубовете.

— Или да хванем влака до крайбрежието.

— Не, да вземем самолет до...

— Париж?

— Не, Венеция. Ще отидем да видим стъкларите на Мурано и да си купим най-красивия полилей.

— Ще отидем в двореца, ще вдигнем голям бал и ще танцуваме до сутринта.

— А междувременно Миранда и Пол ще са в боулинг залата и ще търкалят топките към кеглите.

Разсмяхме се твърде гръмогласно. След това се умълчахме. Виждахме алеята в края на пътя и синкаво оранжевата неонена табела, която проблесваше хипнотично. Затътрихме се към нея.

— Не е задължително да се срещаме с тях тази вечер — казах аз.
— Можем да се измъкнем и да ги оставим сами. Не е нужно да ходим по разни екзотични места. Можем просто да се приберем у дома, да се скрием в Стъклената хижа и да си бъдем просто *ние*.

— Знам. Не ме изкушавай — каза Карл.

— Боулингът *не* ти харесва, нали?

— Не. Не мога да го понасям.

— Тогава защо изобщо предложи да идваме тук?

Карл въздъхна.

— Предполагам, че исках да впечатля Пол.

Бях объркана. Досега Карл не се беше опитвал да впечатлява никого. Представих си Пол, висок и атлетичен, с футболна прическа, едно от онези хубави лица с изсечени скули и квадратна челюст. Колкото и да се опитвах обаче, не успях да му наложя нито едно изражение. Той се моташе вдървено из мислите ми като мънишка войнишка фигурка, загорял от слънцето, гъвкав и готов за действие.

— Хей, той вече е тук! Дошъл е по-рано и от нас! — каза Карл и внезапно ускори крачка, дори се затича.

Огледах с присвити очи всички момчета на алеята пред залата за боулинг — някои стояха, облежани на стената, други скачаха нагоре-надолу по стълбите или седяха на оградата и си клатеха краката. Никой от тях не ми се струваше подходящ за Пол Футболиста. Тогава едно момче размахна ръце — и Карл му махна в отговор.

Значи това беше Пол, това напълно обикновено на вид момче със суичър, избелели дънки и оръфани маратонки. Беше малко по-високо от Карл и малко по-широко в раменете. Имаше тъмноруса коса, намазана с гел, за да стърчи. По носа и бузите си имаше няколко лунички и се усмихваше така, че се виждаха всичките му зъби. Не можех да реша дали е симпатичен или не. Изобщо не можеше да се сравнява с Карл.

Двамата се поздравиха по някакъв сложен начин, после заиграха някакъв странен вид кунгфу, разсичайки въздуха с ръце и издавайки налудничави звуци. Гледах ги втренчено. Никога не бях виждала Карл да се държи толкова глупаво — обикновено си беше твърде спокоен. Той улови погледа ми.

— Хей, Пол, това е Силви, едно приятелче — каза той.

Защо не каза *приятелката* ми?

— Здравей, Пол.

Той протегна ръка. Помислих си, че продължава с кунгфута и останах неподвижна. Пол отдръпна смутено ръката си. Просто се опитваше да се ръкува с мен. Почувствах се ужасно, но като че ли беше късно да опитам отначало. Вместо това просто му кимнах и се ухилих, опитвайки се да му покажа, че искам да сме приятели.

— Къде е Миранда? — попита Пол.

Оглеждаше ме от главата до петите, като очевидно се надяваше Миранда да е по-обещаваща.

— Ще дойде. Ние малко подранихме, всъщност — отвърнах аз.

Чакането беше същинско мъчение. Известно време тримата се опитвахме да поддържаме разговор, но той постепенно премина в неловко мълчание. После Карл попита Пол за някакъв мач, в който бе участвал следобеда и двамата заговориха на отегчителен футболен жаргон. Изненадах се, че Карл може да говори така. Той не спираше да се подмазва, да говори за невероятно брилянтното представяне на Пол,

сякаш той бе направил сложна мозъчна операция, подсвирквайки си „Алилуя“. Та Пол просто беше ритал топка по полето, за бога. Карл дори използва думата „грандиозен“.

Гледах го и се чудех дали пък не будалка Пол. Не, говореше *сериозно*. Повдигнах въпросително вежда. Той не реагира. Всъщност направо ми обърна гръб, отрязвайки ме от разговора. Държеше се с мен така, както се държеше с *Люси*. Бях толкова обидена и ядосана, че едва не си тръгнах, но чувствах, че трябва да изчакам Миранда.

И ние чакахме и чакахме, и чакахме.

— Всъщност тази Миранда ще се появи ли наистина? — попита Пол, обръщайки се към мен.

— Разбира се, че ще се появи — отвърнах аз, макар че се чудех същото.

Миранда закъсняваше с десет минути.

Проверих мобилния си телефон за съобщения. Изпратих й есемес, после още един.

Петнайсет минути. *Двайсет*.

Опитах се да ѝ се обадя, но даваше заето. Може би си седеше на диванчето вкъщи и говореше с Алис или Радж, или Анди, решила твърдо да пропусне боулинга.

Двайсет и пет минути.

— Няма да дойде — каза Пол намръщено. Очевидно не беше свикнал да чака.

— Да не е решила да ни върже тенекия? — попита мрачно Карл и ме изгледа сърдито, сякаш аз бях виновна.

— Откъде да знам? — сопнах му се аз.

Опитах се отново да ѝ се обадя — и този път се свързах.

— Здравсти! Защо ми звъниш? Тук съм — каза ми тя.

И ето че наистина вървеше към нас и изглеждаше зашеметяващо в тесните си дънки, черна сатенена риза (доста разкопчана) и страхотно късо кожено кожухче. Косата ѝ покриваше раменете в гъст облак от къдрици. Вървеше на малки, поклащащи се крачки с невероятно високите си, убийствени боти.

Карл и Пол я зяпаха. Карл се усмихна. Пол поклати глава смаяно и тихичко подсвирна.

— Тя ли е Миранда? — попита той. — Ох, мале!

Миранда се приближи бързо до нас, бъррейки и смеейки се, и прегърна всички наред, сякаш бяхме най-старите ѝ приятели. Дори Пол — *особено* Пол. Не се извини, че е закъсняла толкова; като че ли изобщо не ѝ бе направило впечатление. Позволи на Карл да плати входа ѝ за боулинг залата, сякаш бе напълно в реда на нещата, без дори да си направи труда да му благодари. Мен също като че ли не ме забелязваше. Не спираше да бърбори разни неща на Пол, а той кимаше и се усмихваше, и се надуваше по абсолютно противен начин.

— Сега доволен ли си? — казах на Карл, когато се наредихме на опашката.

— Естествено — отвърна той, но нямаше вид на доволен.

Шумът в залата, гръмката музика от тонколониите и застоялата миризма на пържено ми бяха адски противни. Мразех самата игра. Като че ли изобщо не можех да ѝ хвана цаката. Опитах се да повтарям движенията на останалите, навеждах се и търкалях топката, но въобще не можех да се прицеля както трябва — веднъж топката прескочи в съседния коридор и четири момчета започнаха да ми крещят обиди. Не им обърнах внимание, макар да знаех, че лицето ми е станало аленочервено. Стоях с ръка на хълбок, прозявах се от време на време, опитвайки се да се престоря, че играта ме отегчава и дори не си правя труда да играя както трябва, но не заблуждавах никого.

Не ми помагаше и това, че останалите много ги биваше. Пол, разбира се, беше най-добрият, прицелваше се стилно, без особени усилия, а тялото му на обикновено момче внезапно придобиваше грацията на Стъкленото момче. Но всеки път, когато свалеше и десетте кегли, той разваляше цялото впечатление с вдигането на юмрук във въздуха и лудо подскачане наоколо и това периодично се повтаряше.

Карл правеше всичко възможно да копира стила му, подгъваше коляно по абсолютно същия начин, протягаше шия и чупеше китката си така, сякаш беше сянка на Пол. Можеше да копира техниката, но не притежаваше природното умение на Пол. Изглеждаше добре, но събаряше само половината кегли.

Миранда правеше всичко по своя си начин, разбира се. Тесните дънки не ѝ позволяваха да прикляква, затова заемаше странна изгърбена позиция с вирнато нагоре дупе, и всички момчета в залата започнаха да я зяпат. Тя беше наясно с това и играеше пред публиката си, отмяташе косата си назад и се навеждаше още повече, като гърдите

й изпъваха максимално единствените две закопчани копчета на ризата й. Всички очакваха да хвърля лошо, колкото мен, но Миранда го умееше добре. Хвърляйки топката с лявата ръка, тя всеки път събаряше всички кегли.

Известно време двамата с Пол имаха еднакъв брой точки, но той постепенно започна да се откъсва напред. Миранда се смееше, ръкопляскаше му и с лигав, дрезгав глас му повтаряше, че е абсолютно фантастичен. Помислих си, че също като Карл и нея са я обсебили извънземните, но когато ме погледна, тя направи смешна физиономия и повдигна вежди. Очевидно просто играеше някаква глупава игра с него, печелейки някакъв си свой джакпот.

Вечерта започваше да ми се струва безкрайна. Вината беше на Пол. Той караше Карл и Миранда да се държат като някакви анимационни идиоти. Мразех начина, по който командваше Карл, буташе го, ругаеше, разказваше глупави вицове. Карл се опитваше да се включи, макар че винаги бе ненавиждал точно този тип поведение. Мразех начина, по който Пол гледаше Миранда, сякаш тя беше едно от момичетата от плакатите. Приятелката ми му се подмазваше, увърташе му се и се кискаше, докато накрая не ми се прииска да я хвана за раменете и да я разтърся.

Мразех начина, по който Пол се държеше с мен. През повечето време не ми обръщаше внимание, сякаш не бях достойна за вниманието му, но когато сметнеше за нужно, ме командваше така, сякаш бях нечия малка сестра, доведена по принуда.

След това отидохме да си вземем хотдог и картопки, и Пол изцърка няколко линии кетчуп и горчица върху своя. След това започна да облива и хотдога на Карл. Карл само се смееше, макар че храната му направо беше подгизнала. А после грабна кетчупа и сам започна да залива хотдога на Карл. Не можех да повярвам.

Миранда въздъхна и започна да яде картофчетата си едно по едно.

— Ето, сега ще ти ги направя по-вкусни, Миранда — изкиска се Пол и посегна с горчицата към чинията й.

— Ако изцъркаш и една капка, ще ти ги натикам в гърлото и ще ти подлютя сливиците — каза съвсем спокойно тя.

Пол сепнато примигна.

— Хей, хей, спокойно, само се шегувах — каза той.

Карл крадешком изстъргваше соса от храната си. Знаех колко мрази евтин кетчуп и горчица.

— Ами ти, Силви? — попита Пол, разклащайки червената и жълтата тубичка.

— Не, благодаря. Държиш се като двегодишно хлапе — отвърнах надутото аз.

Пол направи гримаса.

— Ох, смятам се за строго порицан — произнесе той с превзет глас. — Колко съдържателно, като се има предвид, че идва от най-малката от нас.

— Обзалагам се, че не съм най-малката — отвърнах аз. — На колко си години? Кога ти е рожденият ден?

Оказа се, че съм втората по големина.

— Значи рожденият ти ден е съвсем скоро, Карл — каза Миранда. — Какъв подарък искаш? Знам, някакъв подбран стъклен предмет.

Затаих дъх. Ако Миранда се разприказваше за Стъкления свят, Карл щеше да ме убие. Не, по-лошо. Повече никога нямаше да играе с мен в Стъкления свят.

Пол се засмя, смятайки думите й за някаква глупава шега.

— Стъклен ли? — рече той. — С какво си се надрусала? Защо му е да иска стъкло?

— О, нашият Карл е истинско стъклено момче, не знаеше ли? — попита Миранда.

Карл рязко вдигна глава. Миранда също го забеляза.

— Стъклописът у дома ти хареса много, нали, Карл? — продължи спокойно тя. — Не каза ли, че имаш колекция от стъклени предмети?

— Може да се каже — промърмори Карл.

— Какво, вази и други подобни? — попита Пол. — Шантава работа.

— Въобще не е шантава. Карл има невероятна колекция — обадох се аз. Зачудих се по какъв начин да го впечатля. — Подобни предмети се продават за цели стотачки в Ибей, а той си ги е купил за по две лири още преди години.

— Сериозно? — рече Пол. — Опитах да продавам от онези малки керамични касички прасенца по Ибей — някой каза, че стрували

маса пари, но най-голямата сума, която ми предложиха, бяха пет кинта, а дори доставката е повече пари. Като малък ги колекционирах. Хей, Карл, имам стъкло прасе. Искаш ли го? Ще ти го подаря за рождения ден.

— Страхотно — съгласи се Карл.

— Не е ли много евтино за рожден ден — рече Миранда. — Хей, сетих се за най-гениалния подарък за теб!

Не ми харесваше начинът, по който се опитваше да обсеби всичко.

— Ще организираш ли парти за рождения си ден? — попита тя.

— Вероятно не.

— Да, ти не си падаш особено по партита, нали? Тогава нека да направим една страхотна разходка за рождения ти ден!

— Двамата вече си имаме планове — намесих се бързо.

Карл и аз празнувахме рождения му ден заедно, само двамата. Обикновено имаше домашно приготвена храна, но след това Джулс ни водеше на някое специално място. Миналата година отидохме до галерията със стъклени предмети във „Виктория и Албърт“, вълшебна зала на самия връх на музея, със зелени стъклени стълби и стъклен балкон. Карл слезе по стълбите, танцувайки степ като Фред Астер, и накрая завърши със скок във въздуха и завъртане, след което разпери триумфално ръце, докато аз ръкоплясках като луда.

— Какво сте планирали? — попита Миранда.

— О! — отвърнах сепнато аз. Все още не го бях измислила. — Вероятно ще отидем в някой музей. Ще се отегчиш.

— Сигурно. Не, аз имам *много* по-добра идея от някакъв си скучен музей. Ще отидем в Кю Гардънс, Кралската ботаническа градина, когато правят светлинното шоу.

— Градината? — рече Карл. — Благодаря, Миранда, но това не ми харесва за рождения ми ден.

— Ще ти хареса. Там има изложба на Чихули.

— Охо! — възкликна Карл.

— На кого? — попита Пол.

— Чихули е един невероятен американец — прави великолепни стъклени цветя — отвърна Миранда.

— Във фойето на „Виктория и Албърт“ виси един фантастичен зеленикавожълт полилей, сякаш хиляди змии пълзят на всички страни.

Това е Чихули — каза Карл.

— Ти откъде си чувала за него? — попитах Миранда.

Тя се ухили.

— Питам татко. Той също си пада малко маниак на тема стъкло. Значи се разбрахме, нали? Отиваме на рождения ти ден, следващия петък вечер, нали? Ти, аз, Силви...

Карл погледна към Пол.

— Ще дойдеш ли?

— Разбира се — отвърна Пол.

Независимо дали ми харесваше или не, Пол очевидно вече беше част от нас. Когато двамата с Карл вървахме заедно към дома, той се обърна към мен и попита:

— И така, какво мислиш за Пол?

Свих рамене.

— Става.

Карл оклюма.

— Просто става? — възкликна той. — Какво има? Защо не го харесваш?

— Харесвам го. Горедолу. Но той просто е... — Потърсих правилната дума. Тъп? Обикновен? Скучен? Спрях се на „буен“.

— Ами все пак е момче. Какъв друг да бъде? — попита Карл.

— Да, но твърде много се прави на глупак. Малко е лудичък, не мислиш ли? И какви бяха тия глупости с хотдога?

— О, Силви, просто има шантаво чувство за хумор. Винаги обича да бърка другите. Дори на терена внезапно започва да подскача като луд и господин Грисби, учителят по физическо, започва да му крещи, а после Пол просто се засилва, ритва топката и вкарва гол. — Карл се опита да ми го покаже; изглеждаше абсурдно.

— Нали не си започнал да харесваш футбола? — попитах го аз.

— Не, разбира се, че не. Безнадежден съм, знаеш го много добре. Но е много забавно да гледам Пол. Той е великолепен, наистина. От училище искат да се пробва в младежкия отбор на някой от големите футболни клубове. Той е най-добрият футболист в цялото училище и въобще не е надут.

— Не мога да си представя, че си приятел с футболист — отбелязах аз.

— Защо пък не? — рече Карл. — Освен това е много умен — сред първите е по почти всички предмети. Много чете. Пада си по фентъзи. Даде ми няколко от любимите си книги. Една от тях е почти като Стъкления свят. Ще ти я дам да я прочетеш, ако искаш.

— Предпочитам да измислям нашия собствен Стъклен свят.

— Пол е много добър и в писането. Пише комикси за училищния вестник. Обмисляме да направим цяла поредица заедно.

Карл продължи да бърбори за Пол през целия път до дома. Беше почти толкова лошо, колкото ако самият Пол беше с нас. Зачудих се дали той е изпратил Миранда чак до вкъщи или я е оставил на спирката. Интересно какво се беше случило, когато са се сбогували.

— Мислиш ли, че ще се целунат? — попитах аз.

Карл се спря.

— Какво?

— Миранда и Пол.

— Не. Може би. Не знам. Защо, значи според теб той много я е харесал? Според мен тя наистина прекали с това вирене на задника. Чак ме досрамя от нея — толкова е *прозрачна*. Е, вярно, че е забавна понякога, но наистина не виждам какво намираш в нея, Силви.

Ядосах се. Карл смяташе, че може свободно да критикува приятелите ми. Говореше грубо за Миранда и се държеше ужасно с горката Люси, но очевидно не му беше приятно да чува дори най-леката критика срещу Пол от мен.

— И въпреки това е добре, че имаме още едно момиче. Само тримата е малко кофти — рече Карл. — И идеята да отидем да видим Чихули е наистина добра.

— Не можем ли сами да отидем? — попитах аз.

— Ами идеята беше на Миранда. А аз попитах Пол и той отвърна, че иска да дойде.

— Ами аз? Мен не си ме питал.

— О, Сил, не е нужно да те питам. Знаех, че ще поискаш да дойдеш — отвърна Карл, обгръщайки раменете ми с ръка. — Хайде де, стига се цупи.

Напоследък толкова рядко ме прегръщаше през раменете, че просто не можах да се сърдя повече. Сгуших се колкото се може по-близо до него. Той носеше дънковото си яке и големите метални копчета ми убиваха, но не ми пукаше, дори ако се забиеха за постоянно в кожата ми. Завихме на ъгъла и тръгнахме по нашата улица. Искаше ми се пътят да продължава чак до Китай, за да можем да вървим вечно така, с ръката на Карл около раменете ми.

Когато стигнахме до къщите ни, Карл се спря и ме погледна право в очите, без да ме пуска. Помислих си, че моментът най-после е настъпил. Нашият момент. Карл сви устни. Разтреперих се. Но той просто ми изпрати въздушна целувка.

— Лека нощ, Сил. — После се обърна и влезе вкъщи.

Прибрах се, изпълнена с бушуващи чувства. Искях да отида право в стаята си, за да поразмишлявам насаме, но се сблъсках с госпожица Майлс, която отиваше в собствената си спалня, понесла в едната си ръка чаша билков чай, а в другата книга. Тя ме попита къде съм ходила и когато отвърнах, че на боулинг, тя прояви изненадващ интерес и каза, че отдавна била замисляла самата тя да отиде. Тази мисъл беше толкова абсурдна, че просто застинах безмълвна на мястото си. Едва когато ме попита дали е задължително да се обличаме в бяло, аз осъзнах, че тя е имала предвид играта на топки на трева, с която се забавляваха възрастните. Не се сдържах и избухнах в смях.

— Някой като че ли е доволен! — разнесе се гласът на мама от дневната. — Ела да си побъбрим, Силви. Добре ли си прекара, скъпа? Разкажи ми.

Компютърът ѝ все още беше пуснат и от него се разнесе тихичко *динг*, показващо, че е получила съобщение. Мама не отмести погледа си от мен, дори не го погледна. Аз погледнах с подозрение екрана с присвити очи; ненавиждах мисълта, че някакъв си отвратителен тип изпраща любовни послания на моята майка.

— Хей, не трябва да ми четеш съобщенията — каза тя с пламнало лице. — Джери ми се обади и по телефона тази вечер. Голямо облекчение беше, защото малко се притеснявах да няма проблеми и с говора заради удара, и се боях, че няма да успевам да го разбера. Слава богу, говори си напълно нормално. Всъщност има прекрасен глас, много топъл и приятелски. Все още е навит да отидем на басейн в неделя.

— Искаш ли да ти дам банския си костюм?

— В никакъв случай няма да се побера в него! Не, купих си нов. — Мама отиде и порови в една найлонова торбичка. — Ето го, какво мислиш?

Беше аленочервен с малки бели розички.

— Изобщо не е лесно да се намери нещо *прилично*. Моделът му ми хареса, но го имаха само в червено и то толкова ярко. Мислиш ли,

че е *твърде* ярък?

Направих всичко възможно, за да я успокоя. След това тя ми зададе най-различни въпроси за Карл, Миранда и Пол. Не спираше да ме пита за Пол.

— Що за човек е той? Добре ли изглежда? Какви дрехи носи? *Мило* момче ли е? Забавлявахте ли се заедно?

— Ние не бяхме *заедно*, мамо. Той беше с Миранда, а аз бях с Карл.

— Знам, че си момичето на Карл, скъпа, но може би... може би е добре да започнеш да се виждаш и с други момчета.

— Не, благодаря. Не искам. Стига, мамо, знаеш, че искам само Карл.

Мама въздъхна.

— Да, знам, но... О, добре. Както и да е. Сигурна съм, че нещата ще се наредят. Просто искам да си щастлива, скъпа.

Когато си отидох в стаята, телефонът ми най-после извъня. Надявах се да е Карл, но беше Миранда.

— Е, мисля, че мястото на нашия малък приятел Пол е в аквариума — рече тя. — Какъв октопод! Когато си казвахме довиждане му позволих една лека целувка и изведнъж ръцете му плъзнаха навсякъде по тялото ми. Карл такъв ли е, Силви?

— Ами, не. Не, изобщо не е такъв — отвърнах аз. — Та хареса ли ти Пол, Миранда?

— Ммм. Ами, става. Може да се каже. Но бих предпочела Карл.

— Е, той е зает — казах аз.

— Знам, знам.

— Недей да звучиш толкова разочаровано! Миранда, наистина ли смяташ, че това ходене до Ботаническата градина ще се получи добре? В смисъл, не е ли по-добре пак да отидем на боулинг? Или да излезем на по-пица? Просто имам чувството, че ще е доста странно, особено след като Пол ще е с нас.

— О, на Пол ще му хареса. Ще използва всяка възможност да се натиска с мен зад палмите — отвърна, кискайки се, Миранда. — Какво пък. Може да е забавно.

Като че ли по никакъв начин нямаше да мога да я разубедя. Кралската ботаническа градина беше нашето място, моето и на Карл. Джулс ни беше откарала там и си бяхме направили пикник под

върбите, а след това бяхме обиколили всички оранжерии. Двамата с Карл се изкатерихме по тръстиковите стълби чак до балкона под покрива. Гледахме отгоре палмите, а наоколо хвъркаха папагалчета и ние се чувствахме така, сякаш наистина бяхме в джунглата. Бяхме вкарали една оранжерия в Стъкления свят, гигантски кристален дворец, в който летяха албатроси и хвърляха сенки с големите си бели криле, а в изкуствената топлина цъфтяха огромни червени рози, бели лилии и розови орхидеи, докато отвън се сипеха бели снежинки.

Защо не бях узнала аз за тази специална изложба? Защо Миранда трябваше да се тика навсякъде и да поема контрола над всичко? Зачудих се дали не ми е писнало от нея. Но когато в събота тя ми се обади и попита дали искам да ида у тях, аз се почувствах поласкана.

— Идвай веднага! Умирам от скука — рече тя. — Доведи и Карл.

— Не мога. Той гледа как Момчето със златните обувки играе футбол — отвърнах аз.

Миранда се изкиска.

— Става, стига на мен да не ми се налага да ходя да го гледам. Футболът е най-досадната игра на планетата. Добре тогава, Силви, ти ела. Не се бави много, става ли?

— Добре, идвам — отвърнах аз, макар да не бях сигурна как ще стигна дотам.

Мама беше излязла, за да заведе госпожица Майлс на посещение при майка ѝ в дома за стари хора в Уъртинг. Госпожица Майлс ми се струваше безумно стара. Не можех да си представя, че има някаква още по-стара, по-набръчкана нейна версия, която седи в някое кресло някъде. Реших, че никога няма да стана чак толкова стара.

Зачудих се дали да не отскоча до съседната къща и да попитам Джулс дали няма да ме закара до Миранда. Щеше да е много нахално, но тя ми беше почти като леля. Набързо облякох най-хубавите си дънки и тениска, и си сложих бродираното елече, което мама беше носила още преди да се родя. Надявах се така да изглеждам по-стилно. Подозирах, че по-скоро изглеждах като облечена в старите дрехи на мама, но нямах време да опитвам нещо друго.

Грабнах ключовете си и изтичах до съседната врата. Накрая отвори Джейк с рошава коса, облякъл пуловер върху пижамата си.

— Здравсти, Джейк — казах му аз. — Не съм те събудила, нали? Вече е два следобед!

— Беше тежка нощ — отвърна той, прозявайки се, и се почеса по главата. — Репетирахме, работехме по новата ми песен.

Джейк свири на соло китара в една училищна група. Но говори така, сякаш е част от някаква мегабанда, която свири пред милиони.

— Добре ли мина? — попитах учтиво аз, сякаш ме интересуваше.

— Да, всъщност мина добре. — Той млъкна и изкара едно соло на въздушна китара. — Но трябва да опитаме пред публика. Всъщност защо не дойдеш, Силви. Доведи и някои приятели.

— Като... Миранда? — попитах аз, догаждайки се за играта му.

— Да, който и да е — отвърна той.

— Ами, може би. Виж какво, Джейк, майка ти вкъщи ли е?

— Мама? Не, мисля, че отиде в града на някаква изложба. Заедно с татко. А Момчето чудо гледа футбол.

— Знам. Уф. Надявах се да я помоля да ме откара до Миранда.

— Аз бих те откарал. Ако можех да шофирам. Но ако искаш, мога да те повозя върху рамката на колелото ми.

— О, ха-ха.

— Сериозно говоря. Ти си просто едно фъстъче.

Потрепнах, чувайки прякора си.

— Предполагам, че ще се наложи да отида пеша — отвърнах аз и му махнах за довиждане.

Пътят до къщата на Миранда беше много дълъг — прекосяваше се целият град. Бях си обула ботите с токчета. Когато стигнах края на пътя, осъзнах грешката си, но не ми се искаше да губя повече време, за да се връщам и да се преобувам. Продължих, клатушкайки се напред, след което се затичах за автобуса. Голяма грешка. Бях забравила да си взема пари, така че се наложи да сляза и да продължа пеша. Реших да мина направо по задните улички, но малко се поизгубих. Когато *най-накрая* позвъних на вратата на бялата къща, вече беше почти три и половина.

Никой не ми отвори. Зачудих се дали Миранда не е отишла някъде без мен. Позвъних отново и отново, и отново, после се обърнах и накуцвайки, се отдалечих от вратата.

Чух я да се отваря зад гърба ми.

— Мили боже, наистина не си се разбързала — каза Миранда. Беше облечена в черно, но изглеждаше като посипана с бял прах.

— Това дрога ли е? — попитах, докосвайки го с пръст.

— Хей, само влошаваш нещата — отвърна раздразнено Миранда, отблъсквайки ръката ми настрана. — Защо се забави толкова?

— Съжалявам. Малко се поизгубих. Твърде късно го осъзнах — започнах аз, но тя не ме слушаше.

— Влизай, тогава. В кухнята сме и готвим. Доста имаш да наваксваш.

След като не бях успяла да се материализирам за десет минути, тя беше повикала Алис. Беше й направила смути в специалния блендер на майка ѝ, което внезапно ги беше вдъхновило да опекат сладки. Досега никога не бяха правили, но това не ги беше спряло. Бяха разпрострели по масата брашно, яйца, захар и мармалад, а из цялата кухня бяха пръснали купи, чаши и лъжици.

Алис равнодушно разбиваше някаква лепкава смес в една купа, вдигнала косата си на кок. Лицето ѝ беше бяло като брашното. Тя ми се усмихна вяло. Личеше си, че предпочиташе да остане сама с Миранда. Двете продължиха да си правят сладките, бърбеха си, от време на време ме караха да им дам повече брашно или мляко, сякаш бях малката им домашна помощница. Почти бях решила да поема към дългия път към дома.

Миранда ме пръсна с малко брашно.

— Не се цупи, Силви. Мисля, че имаш достатъчно време да направиш един сладкиш, ако ти дойде вдъхновението. Но като че ли днес изобщо не си в настроение.

— Буквално тичах дотук, Миранда — отвърнах аз, първайки я леко по гърба.

— Е, само някой луд би извървял пеша целия този път. Защо не каза на някой да те докара? — попита Миранда, като отново ме пръсна с брашно.

— Опитах, но мама беше излязла, Карл също. Виж какво, *престани*, не искам цялата да стана в брашно.

— Защо, за бога, не си взе такси?

Едва не ѝ стоварих пакета с брашно върху главата.

— Защото нямам пари, тъй като не съм разглезено богато момиче като теб!

— За бога, вие двете, не се карайте — каза Алис. — И стига сте си играли с брашното. Трябва ми. Вижте, яйцата ми придобиха много странен вид. Смятате ли, че са се развалили?

— Вкиснали са се от съчувствие към Силви — каза Миранда. Внезапно тя протегна набрашнените си ръце и силно ме прегърна. — Хей, съжалявам, съжалявам! Чуваш ли? Сега грабвай една купа и започвай да разбиваш, Силви. Знаеш ли как се прави кекс?

— Разбира се — отвърнах аз, макар досега да бях правила само малки курабийки „Барби“ от готова смес. Но Карл беше великолепен готвач. Започна още когато бяхме седемгодишни с готварската книга на Мечо Пух, и направи наистина вкусна торта от готова смес. След това се влюби в Найджела^[1] и нейната шоколадена торта, после си хареса Джейн Ашър и всеки път, когато някой от нас имаше рожден ден, правеше някоя от нейните торти. Не ми позволяваше да му помагам, удряше ме през пръстите с дървената си лъжица, но аз винаги облизвах купата и ако му се примолех силно, ми позволяваше да приготвя шприца за украсата.

Запретнах ръкави и започнах да отмервам продуктите и да ги смесвам. Когато Миранда и Алис приключиха суетнята с твърде много яйца, брашно и толкова много мляко, че кексът им направо ставаше за пиене, аз вече ги бях настигнала. Миранда намери три различни форми за кекс. Аз бързо грабнах най-добрата — отчаяно копнеех моят кекс да се получи най-добре.

— Значи майка ти прави много торти, така ли? — попитах аз, впечатлена от богатия асортимент от форми.

— *Моята* майка? — рече Миранда и отметна назад дългата си коса, оставяйки странна бяла линия върху нея. — Сигурно се шегуваш. Нея толкова я е страх да не напълнее, че дори рядко влиза в кухнята. Ако долови миризмата на кексчетата ни, ще трябва веднага да изтърка носа си.

Реших, че Миранда се шегува, но когато отидох да търся тоалетната, се сблъсках с невероятно слаба жена, която си скубеше веждите пред едно венецианско огледало. Тя повдигна едната си съвършена извивка към мен.

— О, съжалявам — заекнах аз.

Отражението ѝ ми се усмихна.

— Няма нищо, скъпа. Ти коя беше?

Тя ми говореше бавно и мило, сякаш бях шестгодишна.

— Аз съм Силви, приятелка на Миранда — отвърнах аз.

— О! Разбира се — рече тя. След това внимателно подуши. — Каква е тази миризма, Силви?

— Правим торти. Надявам се, че няма проблем. После ще почистим бъркотията — казах притеснено.

— Няма проблем, скъпа. Правите торти! Колко *очарователно*. — Но тонът ѝ подсказваше точно обратното. Жената изглеждаше така, сякаш живееше само на рукола и минерална вода. Беше красива по един странен, извънземен, елфически начин. Имаше тъмните очи на Миранда, чипото ѝ носле и гъстата, лъскава коса, но скулите и брадичката ѝ изпъкваха. Късата ѝ маркова тениска и тесните дънки ѝ стояха като закачени.

Зачудих се какво ли би било да имам толкова плашещо ефективна майка. Замислих се с любов за мама, с нейната боядисана вкъщи коса и кръглото, сияйно лице. Тя не беше дебела, но с усилие закопчаваше дънките си на корема.

— Срецнах се с майка ти — казах на Миранда, когато се върнах в кухнята.

Тя спря да бърка и обра стените на купата.

— Старата анорексичка Ани?

— Толкова е слаба. Да не би да е на постоянна диета?

— О, да. Плюс ежедневни упражнения с личния треньор по фитнес в шест сутринта и колонхидротерапия веднъж седмично. Тя *плаща* на някакъв тъпанар да пъха маркуч в нея, представяш ли си!

Представихме си го доста живо и застенахме, и захихикахме.

— И все пак изглежда чудесно — каза Алис. — Бих дала всичко за фигура като нейната.

— Аз не бих — рече Миранда. — Мисля, че си е изгубила ума. А и вече не е модел, така че не може да се извинява с работата си.

— Била е истински модел? — попитах аз.

— Да. Още от четиринайсетгодишна възраст. Нашата възраст. По стените на тоалетната ѝ стая висят големи лъскави плакати. Не е ли жалка? Мисля, че изглежда противно.

— Миранда! — каза Алис.

— Няма проблем. Тя казва, че аз изглеждам противно. Знаете ли какво ми каза онзи ден? Поръчах си пица по телефона и тя ме хвана да

се тъпча. После ми изнесе цяла лекция и накрая завърши: „Ако само внимаваше какво ядеш, щеше да изглеждаш прекрасно, Миранда. Ако намалиш теглото си, би могла да станеш модел“. Като че ли съм се засилила да ставам някаква си безмозъчна закачалка за дрехи!

— А каква искаш да станеш, Миранда? — попитах аз, докато обирах с пръст стените на купата.

— Предпочитам да стана журналист — отвърна ми тя. — Мога да пиша, напориста съм, умея да карам хората да правят разни неща. Да, от мен ще излезе страхотен журналист.

— Аз предпочитам да бъда модел — каза Алис и зае манекенска поза. — Или актриса, а може би и певица. Хей, Миранда, помниш ли, когато в основното училище изпълнихме онова парче на „Чики гърлс“ и шокирахме учителите?

— Това е моята специалност, да шокирам учители — рече Миранда. — Но напоследък в „Милстед“ много съм се отпуснала. Добре, Силви, можеш да ми помогнеш да реша. Да влезем ли в режим „Чики гърлс“?

— Ти никога не си излизала от него — отвърнах аз, оставяйки купата на масата. — Защо кексовете са по-вкусни сурови, отколкото печени? Ще ми се да си бях оставила повече в купата.

— Мисля, че твоят кекс ще стане най-добър — рече Миранда. — Наистина знаеш какво правиш, нали? Хей, искаш ли да станеш готвачка — от онези прочутите, със свой собствен ресторант?

— Не, искам да бъда писателка. Заедно с Карл.

— О, да. Написали сте заедно онази прочута книга.

— Млъквай — сопнах ѝ се аз. Не исках да говори за това пред Алис.

— Не ми казвай да млъквам, Дребно — Вредно — каза Миранда, но смени темата. — Хайде, кексчета, гладна съм! — извика тя, почуквайки с пръст по вратичката на фурната. — Да погледнем ли дали са готови?

— Не, минали са само десетина минути. Ако пуснеш студен въздух вътре, няма да бухнат — казах аз. — Трябва да решим с какво да ги украсим. — Започнах да проверявам шкафовете и чекмеджетата. — О, *страхотно*, майка ти има шприц! Защо си е накупила всички тези неща, след като не обича да готви?

— Опитва се да накара домашните помощнички да готвят. А една година дори имахме истински готвач. Мисля, че тогава се оборудвахме с всички необходими прибори. Тя правеше най-различни сладки неща — чийзкейкове, бананови хлебчета, морковени торти, ох, вкуснотия — но после Ани започна тази откачена макробиотична диета и подлуди готвачката ни с изискванията си за това какво може и какво не може да яде, та жената напусна и това беше краят на тортения ми фестивал.

— Ще трябва да дойдеш у дома. При нас работи една ужасно сладка полякиня и тя прави фантастичен ябълков кейк — много ще ти хареса — обади се Алис.

Беше ми толкова странно да ги слушам как си сравняват прислугата като някакви викториански дами.

— Някога имала ли си домашна помощничка, Силви? — попита Алис.

— Не.

— Но майка ти работи, нали? А кой се грижеше за теб, когато беше малка?

— Имах бавачка, а известно време и майка ми беше нещо като бавачка — грижеше се за едни близнаци и беше тяхна чистачка.

Това не беше съвсем истина. Мама просто почистваше, след като бяхме изцапали с боите ни за рисуване с пръсти, но просто исках да им покажа какъв бе животът ми.

Алис изглеждаше смутена, лицето ѝ пламна, но Миранда избухна в смях.

— Какво му е смешното? — попитах ядосано аз.

— Ти, Силви, печелиш точки наляво и надясно и поставяш нас, горките малки, богати момичета на мястото ни. Добре, печелиш, печелиш! А още не си започнала да ни разказваш за прапрабаба ти, която работила във фабриката за кибрит и получила отравяне с фосфор, и за прапрадядо ти, когото като малък пъхали в комина...

— О, я млъквай — казах аз и я сръчках с лакът, но после също избухнах в смях.

Моят кекс беше определено най-добрият, бледозлатист, лек и бухнал, надигнат над ръба на формата. Този на Алис представляваше клисаво нещастно нещо, а кексът на Миранда се беше сплескал над дъното.

— Някой е *седнал* върху него! — каза Миранда. — О, само погледни твоя, Силви! Как може да е толкова идеален? Ах, сега ще ни кажеш, че освен чистачка, майка ти е била и готвачка?

— Разбира се — отвърнах аз, докато внимателно поставях идеалния ми сладкиш върху рафта. — Не, всъщност е Карл. Гледах го как готви.

— Днес само се фукаш! — рече Миранда. — Ти и Карл! Не е честно, сега е моят ред да бъда с него. Можем ли да си сменим местата, когато отидем в Ботаническата градина? Ще ти дам Пол Топката. Омръзнаха ми опитите му да печели точки пред мен.

— Не, благодаря. Не го харесвам особено. — Помълчах. — Според теб какво намира Карл в него? Той е толкова... елементарен.

Миранда и Алис се спогледаха.

— Какво?

— Всички момчета са елементарни — отвърна бързо Миранда и натисна с пръст плоския си кекс. — Хей, смятам да нарека този кекс бисквитка, така няма да е чак такъв провал. Да се опитам ли да натъпча парченца шоколад в него? Така ще се получи една гигантска шоколадова курабийка.

— Винаги можеш да му сложиш глазура — казах аз, намирайки цял пакет пудра захар в шкафа. — Ще направя достатъчно глазура за всички ни.

— Супер — възкликна Алис. — Миранда, имаш ли някакви украси, като например онези малки сребърни топчета?

— Може би. Сега ще проверя — отвърна Миранда. — А вместо това можем да използваме и малки бонбонки, нали?

Алис не можа да намери сребърните топчета, затова използва малки розови захарни цветчета, които набоде по ръба на покрития с бяла глазура кекс. Кексът бисквитка на Миранда беше покрит с плътен слой глазура, която бе обсипана с желирани бонбони, кръц-кръц и шоколадови дражета.

Аз реших да си спестя украсата. Намазах кекса толкова гладко, колкото можах, сложих малко синя боя в остатъка от глазурата, изсипах я в шприца и написах отгоре „Честит рожден ден, скъпи Карл“.

— Олеле, защо не мога аз да правя такива неща? — извика Миранда. — Следващия петък ли ще му го дадеш? Тогава можем да кажем, че е и от двете ни. Все пак продуктите са мои.

— Дотогава ще се развали — отвърнах бързо аз. — Не, ще му го дам още утре.

[1] Найджела Лоусън — известна британска телевизионна водеща, писателка и кулинарка. — Б.пр. ↑

В неделя сутринта мама стана ужасно рано. Взе си вана и си изми косата, след което дойде и ме събуди.

— Помагай, Силви. Косата ми стърчи на всички страни. Не мога да я наглася както трябва. Моля те, миличка, събуди се и ми я оправи.

— Мамо, ти отиваш да плуваш. Косата ти ще се намокри в басейна. Няма значение как ще изглежда сега — отвърнах аз, увивайки се в завивката.

— Джери ще я види преди да вляза в басейна — каза мама. — Хайде, Сил, моля те, помогни ми. И виж дали тази пола ми стои добре? — Тя подръпна притеснено воланите на циганската си пола. — Нали не изглеждам твърде младежки?

— Не, не, добре си изглеждаш — отвърнах аз, надигайки се в леглото. — Е, може би малко си прекалено нагласена за едно ходене до басейна.

— Твърде нагласена? О, боже. Може би изглеждам така, сякаш се каня да... какво танцуваха циганите? Фанданго? — Тя вдигна ръце над главата си, затропа с крака и изстена, когато зърна отражението си в огледалото. — Тогава какво да облека, Силви?

— Ежедневните си дрехи.

— Аз нямам ежедневни дрехи. Имам официални облекла, офис костюми и много опърпани, предназначени за домашна работа дрехи. Не мога да ги облека — Джери само ще ме погледне и ще избяга.

— Мислех, че не може да тича.

— Престани, Силви!

— Да. Съжалявам. Не исках да... Просто ми е много странно, че ти отиваш на среща.

— Щом на теб ти е странно, представи си какво ми е на мен. Луда работа, нали? Може би трябва да му се обадя и да отменя всичко.

— Не, не, отиваш, мамо, и ще си прекараш страхотно и този Джери ще се държи много мило и ако дойдеш при мен сега, ще ти направя много хубава прическа. Как искаш да ти я наглася? — казах аз,

коленичих на леглото си, прибрах косата ѝ зад ушите, нагласяйки я по един или друг начин.

— Както и да е. — Но когато ме видя да заплитам един кичур, тя рязко дръпна главата си настрани. — Както и да е, само не на малки плитки! Не искам да приличам на ученичка на средна възраст.

— Все още не си на средна възраст, мамо. Ти си *млада*.

— Но вече съм натрупала доста тлъстинки на талията — каза мама, потупвайки се тъжно по корема.

Спомних си за слабата като клечка майка на Миранда.

— Много си си добре — казах аз. — Не ти трябва да изглеждаш твърде слаба. Хей, мамо, защо не си облечеш дънките и онзи твоя черен пуловер?

— Той вече е нашият черен пуловер. И всичките ми дънки са разръфани отдолу.

— Така е супер модно сега.

— Може би за тринайсетгодишните. Не забравяй, че ще обядваме в елегантен ресторант.

— Добре, добре, остани си с циганската пола. Знаеш ли какво, донеси ми машата — ще ти направя косата на вълни и ще сложим роза зад едното ти ухо!

Не стигнахме чак до розата, но аз накъдрих косата на мама така, че да направи добро първо впечатление — нищо че пет минути по-късно щеше да намокри къдриците.

Тя тръгна със смела усмивка на уста, като отмяташе къдриците и шумолеше с полата си, но когато се обърна, за да ми махне при вратата, на лицето ѝ се изписа същото ужасено изражение, като на „Писъка“ на Мунк.

— Спокойно, мамо, страхотно ще си изкараш — казах аз и окуражително вдигнах палец.

Гледах помръдващата ѝ над живия плет глава, докато се отдалечаваше. Ужасно се надявах срещата ѝ да мине добре, макар да не бях съвсем сигурна за този Джери.

Чудех се какво ли ще си помисли баща ми, ако разбере, че мама отново е тръгнала по срещи.

Преди се надявах, че някой ден ще се върне — не като *истинския* ми баща, който лъжеше и мамеше, и ни отделяше съвсем малко време. Искях да се превърне в нов любящ, грижовен татко, който не се кара с

мама, прибира се навреме вкъщи, шегува се и се смее заедно с нас и ни води на разходки. Исках баща, който ще се държи с мен така, сякаш съм някой наистина специален човек. Научих, че бащата на Люси я нарича своя вълшебна принцеса. За него пълничката Люси имаше златисти кичури, прозрачни крилца и блестяща корона. Тогава направо ми се доплака и почти ми се прииска да си сменим местата с нея.

Когато си мислех за нея, все още се чувствах виновна. Не, днес няма да мисля за нея. Нямах да мисля дори за Миранда. Исках да се съсредоточа върху Карл.

Зачудих се дали вече се е събудил. Проснах се отново в леглото, представяйки си Карл, който лежеше в своето само зад две стени. Когато бяхме малки, заставахме на прозорците веднага, след като се събудехме и си подвиквахме. Като пораснахме, държахме до леглата си консервени кутии и почуквахме по тях в сложен код. Никога не говорехме необичайни неща — само обикновените *Здрасти, събуди ли се? Сънувах странен сън. Написа ли си домашните? Мням, мисля, че мама прави палачинки* — но тайното ни общуване беше страхотно, въпреки че ръцете започваха да ни болят от ударите по глупавите тенекии.

Сега и двамата имахме мобилни телефони, но като че ли напоследък не си звъняхме толкова често. Посегнах към телефона си, който се намираше в училищната ми чанта, опряна до леглото. Зачудих се дали да не се обадя на Карл още сега, но ако го събудех, можеше да се разсърди. Исках днешният ден да е идеален.

Опитах с кратичък есемес: *Буден ли си?* Зачаках, стиснала телефона в ръка, надявайки се да чуя познатото звънване. Телефонът мълчеше. Въздъхнах и легнах по корем. Опитах се да се разсея с мислите върху нова Хроника за Стъкления свят, но този път ми беше много трудно да се съсредоточа върху крал Карло и кралица Силвиана. Тъпият Свирач не спираше да се появява навсякъде, където отиде, дори в личните им покои, кривеше се като шут и очароваше краля. Зарових главата си във възглавницата, опитвайки се да се отърва от дразнещия му образ. Не исках, не исках, не исках да мисля за него.

Може би следващият петък Пол ще се залепи за Миранда и двамата с Карл ще можем заедно да разгледаме изложбата на Чихули. Мечтаех си за нова Ледена епоха в Стъкления свят, за жестока студена зима, в която всички премръзват до смърт и се вледеняват в бели

статуи — всички, с изключение на крал Карло и кралица Силвиана, облечени в дебелите им самурени палта. Не, принцеса Мирандарет е избягала, плъзгайки се с кърпки по заледеното море до топлите земи на Сангрия, но Свирачът Пол се натъкнал на една снежна пряспа и повече никой не го видял, никога, никога, никога.

Отидох да си взема душ с надеждата, че мама не е изхабила всичката топла вода. Погледнах надолу към тялото си и въздъхнах. Изглеждах толкова *малка*. Мама не спираше да ме успокоява, да ми казва, че просто ще се развия по-късно. Каза ми, че всеки момент ще започна да придобивам женствена фигура. Всеки час, седмица, месец, *година*? Ами ако *никога* не се развия? Ами ако завинаги си остана с това слабо тяло на десетгодишно момиче? Що за изрод ще се окажа най-накрая? Представете си една петдесетгодишна жена с детски дрехи, която пътува с намаление в автобусите и не я пускат в кината и кръчмите. Ясно защо Карл не ме приемаше на сериозно.

Взрях се в гърдите си.

— Защо не вземете да пораснете! — изсъсках аз, докато се натърквах със сапун.

Измих си косата с шампоан, а след това започнах да експериментирам с машата за къдрене, но при мен не се получи. Заприличах в главата на Трейси Бийкър. Изглеждах още *по-малка*. Измих си косата отново и я оставих да си изсъхне сама, докато не придоби нормалния си вид, права, малко под раменете ми. Обух си дънките и отново приватизирах черния пуловер на мама, защото исках да изглеждам добре, но без да си личи, че съм полагала големи усилия. Та аз отивах у съседите, за да видя най-добрия си приятел, за бога!

Зачудих се дали Карл вече се е събудил. Погледнах в телефона. Написах СЪБУДИ ЛИ СЕ ВЕЧЕ, СЪНЧО? И зачаках. После телефонът завибрира и ме накара да подскоча, макар да го държах в ръка. Съобщението гласеше: ВЕЧЕ СЕ ОКОКОРИХ!

Подскочих във въздуха и започнах да размахвам въодушевено ръце. Натърках моливи, химикалки и листи в училищната си чанта, след което се спрях, поглеждайки към подаръка на Карл. Бях увила чашата за шампанско в плик с въздушни мехурчета, а след това я бях опаковала в тъмносиня опаковъчна хартия на малки сребърни звезди. Бях купила специална сребърна лента, с която да я завържа. Не исках да давам чашата на Карл пред Миранда и Пол, за да не коментират.

Реших да му я подаря *сега*. Увих пакета със старото ми вълнено одеялце за по-добра защита и внимателно го пъхнах в чантата.

Госпожица Майлс беше в кухнята, ядеше мюсли и четеше книга — опърпано издание на „Големите надежди“. Тя беше луда по Дикенс, четеше го непрекъснато. Винаги го цитираше, макар двете с мама да разбирахме това едва след като наклонеше главата си настрани и изричаше: „Както обича да казва великият мъж“.

— Здравсти, Силви. Мама излезе ли вече? — попита ме тя.

— Рано-рано — отвърнах аз.

— Дано си прекара добре — каза госпожица Майлс. — Тя заслужава малко веселие в живота си.

Усмяхнах ѝ се, чудейки се дали самата тя е имала малко веселие в живота си.

— Имала ли сте някога приятел, госпожице Майлс? — попитах я аз.

Тя мълчеше, разбърквайки с лъжица закуската си. Очите ѝ изглеждаха замъглени зад дебелиите стъкла на очилата. Почувствах се гадно, че съм я попитала това. Горката госпожица Майлс сигурно никога не бе успяла да си намери мъж.

Но тя ме изненада. Лека руменина плъзна по скулите ѝ.

— Имала съм своите моменти — отвърна тя. — Особено един мъж... — Тя въздъхна.

— Не се ли получи?

— Може би вината беше моя — рече тя. — Може би трябваше да съм по-смела. Възползвай се от всяка възможност, Силви, защото иначе животът ти просто ще си изтече, без да го изживееш както трябва.

Кимнах учтиво, хрупайки корнфлейкс направо от пакета. След това хвърлих един бърз поглед в кутията с тортата.

— Сладкиш ли си правила? — попита госпожица Майлс.

— У приятелката ми Миранда.

— Може ли да хвърля едно око? — Тя издължи врата си нагоре като някой сурикат. — Охо! Много професионално. Какъв късметлия е Карл! Знаеш ли какво, ако моята стара майчица доживее до сто години, ще те помоля да ѝ направиш торта.

— Мислите ли, че ще успее?

Госпожица Майлс сви рамене.

— Вероятно. Тя е един упорит стар прилеп. Мисля, че е решила да живее вечно. Лош късмет.

Примигнах. Мислех, че госпожица Майлс е ужасно привързана към майка си.

— Не харесвате ли майка си?

— Не особено. И тя не ме харесва, но има само мен да ѝ осигурявам нови нощници, да я пудря с талк и да ѝ нося кутийки с шоколадови бонбони. Майка ти е такова ангелче, че се съгласи да ме приеме. Чудесно е, че сте такива приятелки.

Усмихнах се и смутено напъхах нова шепа корнфлейкс в устата си.

— Защо не си ги направиш с мляко както трябва, скъпа? — попита госпожица Майлс.

— Ами малко бързам. Отивам у съседите — отвърнах аз. Гадно ми стана, че го изтърсих така направо и че щях да я оставя съвсем сама цял ден. — Карл ще ме чака — казах ѝ.

— Ех, мила Силви, колко весело ще бъде — каза госпожица Майлс. — Както обича да казва великият мъж.

— Да. Хм. Хубаво — отвърнах аз, грабвайки чантата и кутията с тортата.

Нямах свободна ръка, с която да почукам по вратата на Карл. Потропах с лакътя на ръката, с която държах кутията, и вратата почти веднага се отвори. На прага застана Джейк, облечен в стара, опърпана черна тениска и черни дънки. Кестенявата му коса също имаше необяснимо черен цвят. Дори ръцете му бяха лилаво-черни.

— Не ме гледай така, Силви — рече той. — Знам, че изглежда странно. Реших да си боядисам косата черна, за да изглеждам по-готик, заради групата, но не се сетих, че трябва да си сложа ръкавици.

— Е, ами черните ръце са ултра готик. Трябва да си лакираш и ноктите в черно — пошегувах се аз.

— Мислиш ли, че ще изглежда яко? — попита сериозно Джейк.

Повдигнах вежди и се промъкнах покрай него.

— Надявам се, че Карл не си е боядисал косата.

— Като че ли изобщо ще се навие — отвърна ми той. — Той си е все още момчето със златните къдри. Какво носиш там — торта ли? Я да видим!

— Не е за теб — казах аз, но той така или иначе махна капака.

— Ох, вкусно! Сама ли я направи? Какъв късметлия е Карл!

— Той прави по-добри торти от мен.

— Би могъл — каза Джейк и протегна черните си пръсти, за да си отчупи парче от глазурата.

— Недей! — извиках аз, опитвайки се да отдръпна кутията подалеч от него.

— Няма проблем, само се шегувах. Ще направиш ли торта и за мен за рождения ми ден?

— Черна, с черна глазура и украса от малки черни прилепчета?

— Яко!

— Карл в стаята си ли е, или в Стъклената хижа?

— В кухнята. Джулс прави палачинки. Хайде, идвай. Има много, така че и ти можеш да хапнеш.

— Вече ядох — отвърнах аз, но когато подуших сладката яйчено-лимонено-маслена миризма в кухнята, реших, че е време за втора закуска. Джулс стоеше до печката, косата ѝ беше прибрана на кок, и носеше лилавата си работна риза, кърпени дънки и аленочервени еспадрили. Изпрати ми една въздушна целувка и сипа нова доза тесто в тигана.

— Палачинка, Силви?

— Да, моля! — отвърнах аз и се плъзнах на пейката до Карл.

Той носеше дънките си, мека синя риза с навити до лактите ръкави и старата си мънистена огърлица, която му бях подарила преди години.

Ухили ми се.

— Виждаш ли, наистина съм буден — каза той. — Какво толкова носиш?

— Направих ти нещо у Миранда. За рождения ти ден. — Подадох му кутията.

— Не трябва ли да почакам?

— Не, сигурно няма да издържи. Особено след като Джейк го видя. Хайде, отвори я.

Той махна капака на кутията.

— Хей! Страхотна е!

— Може ли да видя? — попита Джулс, надничайки над тигана.
— Торта за рожден ден! Много добре, Силви. Сега няма да се налага и

аз да правя. Ще си я хапнем ли за следобедна закуска? — Тя подметна майсторски палачинката във въздуха.

— Аз може да опитам едно мъничко парче още сега — рече Карл.

— Прасе! Вече омаха цели две големи палачинки — извика Джулс.

— Добре, да ги направим три и ще си запазя тортата.

— Палачинката след Силви е моя — каза Джейк. — Спазвай си реда в йерархията, хлапе.

— Я млъквайте — извика Мик от дневната. Той се беше опянал на дивана и четеше „Обзървър“. — И двамата сте хлапета в сравнение с мен, алфа мъжа. Следващата палачинка е моя, нали, жено?

Карл завъртя очи.

— Какво има в чантата? — попита той, потупвайки я нежно.

— Разни неща.

— Неща, увити в специална хартия със сребърна панделка? — попита Карл, докато проучваше.

— Отвори я едва когато останем насаме — прошепнах му аз.

Понякога Мик се подиграваше на страстта на Карл по стъклото. Той знаеше, че Карл винаги предпочита пари за рождения си ден, които да похарчи за колекцията си, но никога не му даваше. Харчеше цяло състояние за разни джаджи или спортна екипировка, която Карл почти никога не използваше.

Карл се усмихна.

— Тявс-нел-кътс — прошепна той.

Това беше нашата тайна дума, Стъклен свят произнесено на обратно, което означаваше *да, добре, чудничко, готово*, такива неща.

Радвах се да видя Карл в толкова добро настроение. Хапнахме палачинки, смяхме се, разговаряхме и се заяждахме. Точно както винаги. Аз бях най-добрият приятел на Карл и член на семейството. Дори не почувствах вина заради това, че съм оставила мама сама, защото тя преживяваше своето собствено приключение.

След като изядох две палачинки, а Карл още една, поехме към Стъклената хижа, но Джейк се помъкна с нас, като не спираше да говори за скучната си група и искаше да ни извири новата песен, която беше написал. Пееше сравнително добре — всъщност винаги бе имал добър глас, макар че според мен гласът на Карл беше по-добър,

толкова чист и верен, че ми се приплакваше. От горкия Джейк ме напушваше на смях. Лицето му придоби нелепо сантиментално изражение и той отметна черната си коса от очите. Изговаряше отчетливо всяка дума, за да можем да оценим текста на песента, кривеше устни и се зъбеше. Трябваше да се ухапя от вътрешната стана на бузата, за да не избухна в смях.

— Какво мислиш, Силви? — попита Джейк, когато най-последно свърши.

— Да, Джейк, страхотна е, наистина — отвърнах аз и бързо изскочих от стаята в градината.

— Какъв глупак — каза Карл. — С тази черна коса, въртящи се очи и много зъби прилича на някой дивак.

— О, Карл, да, точно така, но не трябва да си толкова *гаден*.

— Защо? Той винаги се държи гадно с мен.

— Да, но Джейк е толкова *жалък*. Не спира да ми се фука, опитва се да ми направи впечатление, а е очевидно, че само си губи времето.

— Нима? — попита Карл.

— Ама *разбира се*. Разбирам, че си пада по Миранда, с всички момчета е така, но аз съм тази, която може да му уреди среща с нея.

— Според мен си го разбрала съвсем погрешно, Силви — каза Карл, отваряйки вратата на Стъклената хижа.

Огледах се, вдъхвайки великолепната, леко землиста миризма на хижата. Забелязах нещо странно. Стъклената колекция не беше идеално подредена. Стъкленото момче гледаше към стената, обърнало гръб към нас. Преспапиетата бяха събрани на купчина, вазите бяха наредени неравномерно, а един от мъничките стъклени коне куцукаше на три крака.

— О, Карл — казах аз, — кракът на кончето е счупен!

— Знам. Жалко. Но пък нали знаеш колко са крехки — отвърна ми Карл.

— Но как се е случило? Кой е дошъл и е разместил всичко?

— Ами... — Карл внезапно сграбчи от ъгъла метличката от пера за почистване на прах. — *Аз бях, госпожице Силви. Аз съм Джейн Обикновената, глупавата слугиня, и аз, ъъъ, почиствах праха и просто така се случи, че съборих стъкленото конче с моята метличка, и то се катурна и си счупи малкото копитце...*

— Млъквай, Карл. Не си бил ти. Когато чистиш праха, внимаваш много.

— Да, добре, все тая — рече Карл, гъделичкайки ме по врата с метличката. — Покажи ми подаръка ми за рождения ден!

— След минутка. Виж какво, Карл, явно някой е идвал тук и е размествал нещата. Едва ли е Джулс, нали? Може би е най-добре да я попитаме, защото ако не е тя, значи някой е нахлул незаконно...

— Никой не е нахлувал, глупаче. Пол беше тук — каза Карл.

— Пол? — примигнах изненадано.

— Да, дойде за малко след мача вчера.

— И ти го пусна в Стъклената хижа?

— Да. Не се дръж така, сякаш е станало кой знае какво. Идеята не беше моя — той поиска да я види, беше заинтригуван — отвърна Карл, настанявайки се на дивана.

— Толкова заинтригуван, че е разместил всичко и е счупил крака на коня?

— Не го направи нарочно. Просто си е малко непохватен. Беше ужасен. Каза, че ще ми купи друг.

— А ти... — Преглътнах. — Показа ли му книгата за Стъкления свят?

— Не! — отсече той. — Разбира се, че не. Тя си е наша.

Отдъхнах си.

— Освен това не искам да си мисли, че съм напълно откачен — продължи Карл.

Дръпнах възглавницата под главата му и го цапардосах с нея. Той ме цапардоса в отговор и двамата започнахме да се бием на шегата, и изведнъж всичко отново стана по-старому. Не ми харесваше, че Пол се е разпореждал в нашето местенце, бутал е разни неща, събарял ги е и ги е чупил, но поне не беше прегазил Стъкления свят.

— Сега вече може ли да си получа подаръка, моля? — попита Карл.

Подадох му го с претенциозен жест. Нямаше нужда да му казвам да внимава. Той деликатно развърза панделката, разви опаковъчната хартия, махна найлона с въздушните мехурчета.

Зачаках с разтуптяно сърце. Знаех, че Карл ще постъпи тактично и ще каже, че харесва всичко, което бях решила да му подаря, но освен това го познавах твърде добре и той нямаше да успее да ме заблуди.

Беше твърде рисковано да му купувам стъклени неща, когато знаех твърде малко за тях. Но направо се влюбих в чашата за шампанско и бях почти сигурна, че е викторианска, но може би беше просто репродукция, може би беше просто някакъв боклук и Карл тайно щеше да я намрази.

— О! — възкликна той, щом я видя. — О, Силви, прекрасна е!

— Наистина ли?

— Абсолютна красота. — Той нежно прокара пръст по лозниците покрай ръба. — Къде я намери?

— Видях я в един антиквариат до зъболекаря ми. Нямах достатъчно пари в себе си, но се върнах да я взема.

— Колко плати за нея?

— Не трябва да питаш такива неща! Десет лири. Скъпо ли е?

— Абсолютно изгодна покупка. О, Силви, ти си най-добрата приятелка на света. — Той вдигна чашата към мен в тост и се престори, че отпива от нея. Вдъхна дълбоко, сякаш се наслаждаваше на аромата на шампанското, след което тържествено ми подаде чашата.

Аз се наведох и също отпих. Така си играехме като малки, разтопявахме ледени близалки и се преструвахме, че са вино. Беше толкова истинско, че почти можех да усетя как шампанското ме щипе по носа, да почувствам деликатната пяна с устните си.

Погледнах към Карл. Той отвърна на погледа ми. Лицето му беше спокойно и нежно, очите му замечтани. Той леко се наведе напред. Трябваше да помръдне още малко, да наклони главата си настрани и ние щяхме да се целунем. Аз също се наведох напред. Карл примигна и внезапно се изправи.

— Хайде да играем на Стъкления свят — рече бързо той. — Така, в петък е официалният рожден ден на крал Карло, но това си е обществен празник, с цялата му помпозност и церемониалност, затова кралица Силвиана реши да му организира специално неофициално празненство за рождения ден в неделя, предната седмица. Неделя бе денят, в който си почиваха от кралските задължения, денят, когато сваляха стъклените си корони, събуваха стъклените си обувки и се забавляваха. Така че тогава спаха до късно и когато крал Карло се събуди, кралица Силвиана накара домашното си канарче да му изпее „Честит рожден ден“. Донесе му специална закуска, приготвена от самата нея, златисти кроасани във формата на инициалите на негово

величество, и бутилка от най-доброто шампанско от избите на Стъкления дворец.

— Но ти си забравила да донесеш чаши, скъпа моя кралица — каза крал Карло.

— Не, не — отвърна кралица Силвиана с усмивка, и му подаде красиво опакован в тъмносиньо пакет, привързан със сребриста панделка. В пакета крал Карло откри най-фината антикварна чаша за шампанско, направена, когато неговият прапрапрадядо е бил още момче. Това беше най-красивият подарък от неговата скъпа кралица. Направи го много щастлив. Той започна да си спомня всичките си минали рождени дни, които бяха прекарвали заедно, още откакто се бяха сгодили като малки. Първият му подарък беше... Хайде, Силви, какъв беше?

— Не знам — промърморих аз. Той ме глезеше, като играеше с мен играта, която обичах най-много на света, но това всъщност беше изтънчена отвличаща маневра.

— *Разбира се, че знаеш* — каза Карл. — Хайде, започвай да пишеш. За седмия рожден ден на крал Карло неговата малка булка Силвиана му подари...

— Подари му пълен комплект стъклено „Лего“, с ръчно изработени призми с всички цветове на дъгата и той построи от тях великолепен блестящ замък. След това измайстори две малки фигурки от пластилин, едната на момче, едната на момиче, и ги постави върху два малки трона в новопостроения стъклен замък, като символи на непълнолетните новобрачни. Обеща, че двамата ще царуват в Стъкления свят дълго и щастливо.

— А на осмия му рожден ден?

Минахме през кристалните велосипеди, алабастровите миниски, стъкления птичарник с папагалчетата, опитомения снежен леопард с рубинена каишка, двете полярни мечки със сребърни нокти, стъкления фонтан с вода във всички цветове на дъгата, вътрешната градина със сини стъклени цветя и най-накрая кристалната чаша за шампанско. Тя беше част от цял искрящ комплект от стъклени чинии и чаши. Крал Карло и кралица Силвиана отпразнуваха кралския рожден ден, като пиха розово шампанско от чашите и похапваха ягоди със сметана от стъклените чинии.

— Идеално — каза Карл. — Може би мама ще прояви благоволението да ни даде истински ягоди.

— Току-що ядохме палачинки. Освен това нямаме специални стъклени чинии за ягодите.

— О, тинтири-минтири, госпожице фукло. Ще ги заменим с порцеланови и ще използваме *въображението* си.

Карл хукна да търси Джулс.

Аз останах в Стъклената хижа и започнах да пиша последната хроника. Чух как мобилният телефон на Карл изпиука. Беше паднал на пода от джоба на дънките му, докато се бяхме борили. Натиснах малкото бутонче, за да видя кой му праща есемес. Направих го почти несъзнателно.

КВО??? ТАКА И НЕ ТИ ПРАТИХ СМС ЗА СЪБУЖДАНЕ. ЦЯЛА СУТРИН ДРЕМЯ. НАПИСА ЛИ ДОМАШНОТО ПО МАТЕМАТИКА? МОЖЕ ЛИ ДА ГО ПРЕПИША? ДО ПОСЛЕ. ПОЛ.

Мама се прибра едва късно следобед. Дойде да ме вземе от къщата на Карл.

— Леле, я се виж! Направо *сияеш* — каза Джулс. — Та що за човек е този Джери?

— О, много е сладък — отвърна мама, накланяйки срамежливо глава. Изкиска се с пламнали бузи.

— Виж я как се изчервява като ученичка — рече Джулс. — Кога ще се видите отново?

— Ами следващия уикенд, ако нямаш нищо против.

— Разбира се, че нямам — отвърна Джулс. — Силви е част от семейството, знаеш го.

Мама ме погледна.

— Нали нямаш нищо против, Силви? — попита тя.

— Ммм, не. Все тая — отвърнах аз.

— Като се приберем, ще поговорим за това — каза мама, обгръщайки раменете ми с ръка.

— Няма проблем, мамо, наистина. — Искаше ми се да остана у Джонсънови, но мама ме поведе към вратата.

— Защо и двете не останете за вечеря? — попита Джулс.

— Да, защо не останете? — обади се и Джейк. — Макар че по-добре внимавайте, защото татко готви вечерята.

— Правя гадно ризото с тиква — каза Мик.

Аз гледах към Карл. Погледът му предпазливо шареше около мен, сякаш наблюдаваше нещо очарователно във въздуха.

— Карл! — каза Джулс. — Не съм сигурна дали в избата на Джонсънови може да се намери шампанско, но съм убедена, че някъде там се крие някоя бутилка „Кава“. Така че ще можеш да си отпиваш стилно от специалната чаша.

— Ммм. Страхотно. Макар че може да отскоча до Пол за вечеря. Той има проблеми с математиката и аз му обещах да помогна — каза Карл.

— Налага ли се? Сериозно? — възкликна Джулс, стрелвайки ме с поглед.

Усмихнах се, сякаш пред цялото време го бях знаела и нямах нищо против. Всъщност не беше кой знае какъв проблем, нали? Карл имаше пълното право да отиде да види приятеля си. Бяхме прекарвали почти целия ден заедно и той се беше държал превъзходно с мен през цялото време. В един момент се беше измъкнал навън, за да изпрати есемес на Пол, но това не беше престъпление. Миранда и аз непрекъснато си пращахме есемеси.

— Всичко е наред — казах аз. — Благодаря ти, че ме прие, Джулс. Довиждане на всички. Хайде, мамо.

Ръката на мама все още обгръщаше раменете ми.

— Не мога да ти предложа ризото с тиква, но ще ни направя страхотен боб върху препечена филийка — каза тя.

Това бе специалното ни утешително ястие. Въобще не ми харесваше, че според мама имам нужда от утеха.

— Всъщност не съм много гладна. Все още ме държи от обяд — отвърнах аз. — Може би просто ще се кача горе, за да напиша *мое* домашно по математика — казах, докато вървахме към нашата къща.

Тя изглеждаше толкова занемарена и празна след деня, прекаран у Джонсънови. По стените се виждаха изсветлели петна по местата, където бяха висели картините и картите на татко, по рафтовете имаше големи празноти, дълбоки отпечатъци върху килима на мястото, където бе стояло писалището му. Мама беше купила няколко картини от благотворителния магазин, репродукции на Гуен Джон и Пикасо, но те не попълваха изцяло изсветлелите квадрати. Жената от картината на Гуен Джон изглеждаше отчаяна, а възрастната дама на Пикасо беше отметнала главата си назад, отворила страдалчески уста. По-добре да бяхме оставили стените голи.

Купихме си книги от разпродажбите в библиотеките, но тези на мама бяха предимно за самопознание и самопомощ или пък за различни диети, а моите бяха модерни детски книжки за разбити семейства, така че библиотеката ни също беше тъжна работа. Нямахме излишни пари, за да си купим истинско писалище. На неговото място стоеше пакетирано сглобяемо бюро, но ние не знаехме как да го извадим от кашона, камо ли пък да го сглобим.

Като че ли животът ни бе застинал след като татко се изнесе. Мама продължаваше да настоява, че сме по-добре без него. Каза, че ѝ харесва много повече да сме си само двете. Каза и че не иска повече с никого да се среща.

Но ето че сега си беше намерила *гадже*.

— Не ми е гадже! — възрази мама. — Просто ми е *приятел*. Поне за момента.

Тя донесе в стаята ми поднос с боб върху препечени филийки и за двете ни, макар че аз ѝ бях казала, че не искам. Бобът миришеше толкова вкусно, че не устоях и го изядох, докато се правех, че работя върху домашното си.

— Значи този Джери ти харесва?

— Да, много. Толкова е забавен — каза мама. — Веднага ме накара да се чувствам удобно. Преди срещата бях малко нервна...

— Какво?

— Добре де, добре, бях ужасена. По време на пътуването до там трябваше два пъти да ходя до тоалетната. Без малко да се върна обратно. Не само заради срещата с Джери. Може и да звучи ужасно, но аз не знаех колко зле му се е отразил ударът, и толкова се притеснявах, че ще протегна ръка, за да се здрависам с него, а той нямаше да може да използва своята, и други такива неща. Беше ми казал, че накуцва, но не знаех колко са зле нещата. Чудех се дали използва инвалидна количка и се опитвах да упражня навеждането си, за да мога да го погледна в очите, когато го поздравявам, без да изглеждам снизходителна. Но както и да е, още щом се видяхме и той широко ми се усмихна, аз му се усмихнах в отговор и всичките ми притеснения ми се сториха толкова глупави. Почувствах се така, сякаш се познаваме отдавна, сякаш сме приятели от години. Той няма инвалидна количка, оправя се с бастун. Куцането му е доста тежко, но можеше спокойно да върви бавно, особено след като аз си бях обула най-хубавите обувки на токчета.

— Лицето му изкривено ли е? — попитах аз. — Нали се сещаш. — Разтегнах устните си надолу и настрани.

— Силви, недей! Сериозно! Не, изобщо не е разкривено, не че щеше да ми пречи и да *беше*. Важен е *той*, а не външният му вид, макар че според мен изглежда доста добре. По-възрастен е с осем години от мен и леко е започнал да посивява, но ходи редовно на

фитнес, затова има мускулести ръце и страхотен плосък корем. Малко ме беше срам, когато излязох от съблекалнята и се срещнахме в басейна. Притесняваше ме *моят* корем. Мислех си, че изглеждам ужасно в онзи яркочервен бански костюм. Но щом се озовахме във водата, всичко беше наред. Той е отличен плувец, много по-добър от мен, и без проблеми изминаваше разстоянието от едната стена на басейна до другата и обратно. Човек никога не би си помислил, че е инвалид.

Мама продължи да говори за Джери, докато аз унило боцках бобчетата с вилицата си.

— Силви? — рече накрая мама. — Мислех си, че нямаш проблем с това, но очевидно то силно те притеснява.

— Не, всичко е наред, непрекъснато ти го повтарям — сопнах й се аз.

Исках да е наред. Исках да успокоя мама и да й кажа, че се радвам за нея. Всъщност наистина се радвах, но същевременно и ревнувах. Първично, болезнено и уничително, но това си беше чистата истина. Ревнувах собствената си майка, защото тя беше отишла на истинска романтична среща, съвсем сама с него. А аз все още копнеех Карл да ме покани на среща, само двамата.

— Той целуна ли те? — внезапно я попитах аз.

Лицето на мама пламна.

— Не! — отвърна тя.

— Тогава защо се изчерви?

— Ами защото се почувствах глупаво. Добре, целунахме се, но чак когато се сбогувахме.

— Той ли те целуна първи или ти него?

— Виж какво, не искам да навлизам в подробности. И, честно казано, не знам. Случи се просто така, изневиделица. Първо си казахме довиждане, после мисля, че се наведох напред, може би, за да го целуна по бузата, но някак си се целунахме наистина.

Добре, помислих си аз. Това е начинът да го направя.

В петък вечерта Джулс откара мен, Карл, Пол и Миранда в Кю Гардънс. По пътя спряхме в „Пица експрес“. Бях толкова нервна, че едва успях да хапна. Седях до Карл, но той беше погълнат от разговора с Пол за някакво глупаво представление на „Сън в лятна нощ“, което щяха да правят в училище. Двамата започнаха да си говорят подигравателно в шекспировски стил.

— О, аз мисля, че това е пица! Пресвети боже, храна за моята душа!

— Да, скъпи ми приятелю, да хапнем от великолепното блюдо.

Не се спряха дори когато Джулс им се примоли да престанат.

Миранда се прозя.

— Няма ли да се спрете, момчета? — каза тя, отчупвайки си парче от пицата на Карл с по-дебел пласт кашкавал.

— Назад! Туй си е мойто залче! — извика Карл и леко я бодна с вилицата си.

— Ти да не си мислиш, че твойто оръжие ме плаши? — рече Миранда.

Пол изпръхтя от смях и Карл се присъедини към него.

Миранда тежко въздъхна.

— Престанете, момчета, толкова сте отегчителни. Вие участвате ли в тази пиеса?

— Ние сме селски грубияни — отвърна Пол.

— Това ми е ясно — рече Миранда. — Но кои? Ти Кросното ли си?

— Аз съм Носльо, така че играя и бащата на Пирам. Карл е Пискуна, така че играе и Тисба, мацката, в която е влюбен Пирам и трябва да я целуне.

— Млъквай — рече Карл.

— Да, да, а Майкъл Фармър играе Пирам. Представяш ли си как ще го целува! Трябва да те наблюдаваме, Карл, току-виж си станал гей — каза Пол.

— Млъквай! — повтори Карл.

— Ох — рече с престорено писклив глас Пол. — *Любов моя! Мисля, че ти си моята любов. Целуни ме, целуни ме — ох, Майки, мляс, мляс, мляс.*

Карл забодя вилицата си в Пол. Пол сграбчи своята и двамата започнаха глупашки дуел с вилици.

— Момчетата се бият с вилици — рече Миранда. — Престанете!

— Да, престанете. *Веднага* — сопна им се Джулс.

— Сега ще им отвлека вниманието — каза Миранда. Тя отвори голямата си чанта и извади отвътре малък, обвит в лилаво кадифе пакет. — Време за подаръци.

— О, боже, забравих. Щях да ти подаря онова стъклено прасе, нали? — рече Пол.

— Няма значение. Не искам подаръци — отвърна бързо Карл.

— Мисля, че моя ще го поискаш! — каза Миранда. — Хайде, отвори го. *Внимателно.*

Карл взе пакета в ръце. Той като че ли съдържаше нещо стъклено. Усетих стягане в гърдите. Карл бавно разгъна кадифето и откри мека черна опаковъчна хартия. Внимателно отлепи тиксото и най-накрая подаръкът се озова в ръцете му.

— О! — каза той.

— Я да видим! Какво е? — попита Пол и надникна. — Старо преспапие? — В гласа му прозвуча разочарование. — Това е тъп подарък.

— Не, не е! — сопна му се Миранда. — Нали, Карл?

Той беше твърде зашеметен, за да ѝ отговори.

Преспапието не беше красиво. Беше най-обикновено, голямо и кръгло, с дребни гравюри, с бял надпис „Не ме забравяй“, под който имаше лавров венец и мъничка роза със зелени листа. Карл го държеше така, сякаш в ръцете му цъфтяха истински рози.

— Това е преспапие „Милвил“ — промълви той с дрезгав глас. — Американско.

— Да, мъжът в антиквариата каза, че е американско — отвърна Миранда.

— Милвил е правил преспапиета „Джърсийска роза“ — каза Карл.

— Имаш ли такива? — попита тя.

— Не, не. Много са скъпи — отвърна Карл.

— О, Миранда, ужасно мило от твоя страна, но се надявам, че не си похарчила твърде много за него — рече разтревожено Джулс. — Ето, Карл! Не си ли късметлия? Получи прекрасна чаша за шампанско от Силви и сега това чудесно преспапие от Миранда.

— Ммм — изхъмка Карл, докато оглеждаше преспапието от всички страни.

Знаех, че Джулс се опитва да прояви тактичност, споменавайки и моята чаша. Бях положила огромни усилия, но Миранда с лекота ме беше надминала.

— Няма проблем, Джулс. Радвам се, че Карл го хареса — каза Миранда. — Според мен е малко странно и грубо. Добре, рожденико, сега ще получи ли благодарствена целувка?

Тя се наведе към него със свити устни. Карл не я отблъсна. Не я целуна по носа. Целуна я плътно по устните точно пред мен.

— Хей, стига я целува, тя е *мое* момиче! — извика Пол.

— Не съм ничие момиче — заяви Миранда.

Беше си сложила черно червило. Част от него се беше размазало по устните на Карл и той изглеждаше смайващо красив.

— Ооо, Тисба, какви сочни устни имаш — рече подигравателно Пол.

Карл бързо избърса устни с опакото на ръката си.

— Благодаря ти, Миранда — каза той.

— А ти?

— Какво аз?

— Ще ме забравиш ли!

— Не, не. Как бих могъл? — каза Карл. Погледна я, после погледна към мен, накрая към Пол. — Мисля, че това определено ще бъде една незабравима нощ.

Скъпата Джулс плати пиците и след това ни остави пред входа Виктория Гейт на Кралската ботаническа градина. На улицата беше тъмно като в рог, но алеите в градината бяха осветени от малки лампи, а големите оранжерии грееха ярко. На входа на обширната „Палмова къща“ имаше две великолепни вити стъклени кули, едната жълта, другата оранжева, от които на всички ъгли стърчаха големи стъклени пипала. Карл застина пред тях, оглеждайки всяко мехурче и завъртулка, проследявайки всяка удивителна спирала.

— Вкамененото момче — каза Миранда. — Как ги е направил Чихули, Карл? Защо всички възлести пипала не излизат от основния стълб?

— Правил ги е едно по едно и след това ги е съединил чрез жлебове, за да останат неподвижни завинаги — отвърна Карл.

Той продължи да ѝ обяснява, докато се разхождаха около езерцето в „Палмовата къща“, доближили глави; Миранда го беше хванала под ръка толкова плътно, сякаш също беше застопорена за него. Двамата с Пол се мотаехме след тях в лошо настроение.

— Какво мислиш за стъклените скулптури на Чихули? — попитах отчаяно аз.

— Стават.

— Мисля, че си видял колекцията на Карл в Стъклената хижа.

— Да, да, много странна работа. Като че ли е обсебен.

— Ами такъв си е Карл. Абсолютно странен — казах аз. Бях го замислила като комплимент, но Пол ме погледна намръщено в сумрака.

— В какъв смисъл?

— Във всякакъв — отвърнах аз.

— Вие, двамата с Карл, заедно ли сте? — попита Пол.

— Ами... да. Познаваме се още от съвсем малки. Имаме дълга история.

— Тогава защо приятелката ти Миранда му прави мили очички и му дава скъпи подаръци?

— Тя си е такава. Много е мила и щедра. С всички се държи така — отвърнах аз.

— Ще ми се да се държи по-топло с мен — промърмори Пол. — Говорила ли ти е за мен, Силвия?

— Силви. Ами... спомена някои неща, нали се сещаш, момичешки приказки.

— Тогава мислиш ли, че ме харесва? Повече от Карл?

— Със сигурност — излъгах аз.

— Добре, знаеш ли какво тогава, хайде да ги разделим, защото те ще си говорят цялата вечер за стъклата. — Той си пое дълбоко дъх. — Хей, Миранда, почакайте ни!

— Елате де. Елате да видите лодката в езерото — извика тя от тъмното.

— Езеро с лодки — *страхотна* идея! — каза Пол и хукна към нея.

Аз се запрепъвах след него, самотна и изоставена. Внезапно Карл изскочи иззад един храст и ме хвана за ръката.

— Стъклото на лодката не изглежда ли великолепно! Виж и всичките кръгли плаващи орнаменти, които приличат на гигантски стъклени смокини? Чихули ги нарича *уала-уала* — щуро име, но не намираш ли, че са гениални! — Карл намери опипом лицето ми и притисна устни към ухото ми. — Ще пуснем такива по реките в Стъкления свят, хиляди от тях, а после децата ще могат да гребат с лодките си и да ги събират във Водната регата „Уала-Уала“.

— Карл? Къде си! — извика Миранда. — О, боже, вижте папагалчетата!

— И ние можем да бъдем папагалчета — каза Пол. — Иска ми се да имаше повече лодки. Цар съм на гребането. Пипни ми мускулите! — Той вдигна ръцете си.

— Запази мускулите си за себе си — каза Миранда и се загледа в картата на градината. — Да идем да намерим онова слънчево нещо, което би трябвало да е още по-фантастично.

Тръгнахме покрай оранжерията „Принцесата на Уелс“, като се бутахме един в друг в тъмното, стрелвахме се напред и си разменяхме местата, сякаш изпълнявахме някакъв сложен танц. Когато зърнахме огромното стъклено слънце с хиляди блестящи жълти спирали, застинахме неподвижно на място. Карл стисна развълнувано ръката ми така, както когато бяхме деца.

— Ще си направим огромно парти в двореца и стъкленото слънце ще сияе над главите ни — прошепнах аз.

Той не каза нищо, защото Пол и Миранда се бяха приближили доста, но стисна ръката ми. Заобиколихме озарената от светлина оранжерия, забелязвайки високите стъклени тръстики сред истинските кактуси, сините птичи фигури, които протягаха шии над водата, зелените стъклени стръччета трева навсякъде. Не само Карл беше омагьосан. Огромни тълпи хора ахкаха и охкаха възхитено и навсякъде проблясваха светкавици на фотоапарати.

— Да излезем за малко навън на тъмно, че главата ми ще се пръсне — каза Пол.

— За бога, Пол, не виждаш ли колко много означава това за Карл? — попитах го аз.

— Добре, добре, ти остани с него. Двамата с Миранда ще излезем да глътнем малко чист въздух — каза Пол и се ухили.

Карл се обърна с гръб към слънцето.

— Добре, готов съм, да вървим.

— Не, ще останем, Карл! — извиках аз.

— Не, няма проблем, наистина. Добре го огледах — каза Карл. — Хайде, да вървим.

Искаше ми се да го хвана и да го разтърся. Той послушно излезе след Пол от оранжерията. Пол се обърна за миг към мен и раздражено повдигна вежди. Миранда също изглеждаше нервирана. Тя закрачи решително напред, последвана от Пол, след когото вървеше Карл, а аз се влачех най-отзад.

— Миранда? Почакай! Виж, искаш ли да поразгледаме малко наоколо? — попита Пол, улови я за ръката и се опита да я поведе към дърветата.

— Не, пътят е насам — каза Миранда.

— Но ние вече видяхме засуканите неща и лодката.

— Минава се покрай тях. Трябва да видим „Умерената къща“. Хайде, затварят вратите след час.

— О, проклетие — промърмори Пол.

— Хей, приятел, ако искаш, можем двамата да отидем да поразгледаме — каза Карл. — Може би вече видяхме достатъчно стъкло.

Погледнах го втренчено. Той мразеше да се обръща към другите с „приятел“ и подиграваше всички, които го правеха. Освен това знаех, че той отчаяно искаше да види и да се наслади на всяко едно творение на Чихули.

— Не, не сме! — каза Миранда и го хвана за ръката. — За бога, глупако, това е най-добрата част! Осветили са цялата Черешова алея!

Все едно навлязохме в карнавална страна на приказките. Дърветата бяха озарени от цветни лампи и сияеха в кралско синьо и смарагдово зелено. Имаше гирлянди от китайски фенери и огнегълтачи, и високи три метра мъже на кокили, които крачеха сред растителността. Беше толкова необикновено и вълшебно, че Пол спря да се оплаква, а Миранда престана да се държи началнически.

Вървахме в групичка сред тълпата, която се носеше надолу към „Умерената къща“.

Влязохме вътре и ахнахме. Гигантски стъклени цветя бяха разцъфнали навсякъде сред истинските растения и дървета. От тавана като гигантска група лозници висеше голям зелен полилей. Почти до земята се спускаше плетена спирала от позлатени стъклени балони. По малкото поточе плаваха странни стъклени растения.

— Погледни към шамандурите — прошепна Карл, като се наведе напред и се втренчи в огромните сини сфери, може би най-големите стъклени мехури на света. — Как е успял да ги направи толкова големи?

— На мен ми харесват онези, които приличат на истински цветя, розовото и тюркоазеното. Хайде и ние да имаме такива — казах аз.

Имах предвид в Стъкления свят, но Миранда възприе думите ми буквално.

— Те са много скъпи, глупаче. Дори най-обикновеното творение на Чихули струва хиляди лири.

— Особено цветята „Мачиа“ — каза Карл. — Те имат различни цветове от външната и вътрешната страна. Мисля, че по средата е поставил матово стъкло, но не мога да разбера *как* го е направил.

— Няма значение *как*. Нека просто им се насладим — каза Миранда. — Толкова са красиви! Дори ти, Пол, не можеш да отречеш, че са красиви.

— *Ти* си красива, Миранда — каза Пол, пърхайки с мигли по абсолютно абсурден начин.

— А ти си абсолютен идиот — каза Миранда, но същевременно му изпрати въздушна целувка.

След това изпрати една и на Карл, той ѝ я върна и изпрати една на мен, докато накрая навсякъде около нас не се разлетяха въздушни целувки, а хората не започнаха да ни гледат странно.

— Да се махаме оттук, преди да са ни изхвърлили — каза Пол. — Откъде се излиза навън?

— Оттук се излиза *нагоре* — каза Карл и започна да се изкачва по малката бяла спираловидна стълба, която стигаше до балкона на върха на „Умерената къща“.

Последвахме го, първа аз, после Миранда и накрая Пол, докато не се озовахме в най-високата част на оранжерията. Над главите ни

кръжаха няколко попаднали в капан врабчета, а под нас се проблясваха ярките стъклени цветя сред плътната зеленина на осветената растителност. Стояхме и гледахме надолу като кралски особи. Улових Карл за ръката.

— Имам чувството, че сме в Стъкления свят — прошепнах му аз.

Миранда хвана *моята* ръка. Пол вече държеше нейната. Стояхме неподвижно и никой не говореше.

Ще помня вечно този миг, помислих си аз. Държа ръката на Карл и съм щастлива, щастлива, щастлива.

Обиколихме целия балкон, после се спуснахме по витата стълба и поехме под стъклените спирали, мехури и полилеи, докато не излязохме през вратата в царящата навън тъмнина.

Черешовата алея беше пълна с хора, които се опитваха да видят всичко, преди да затворят вратите за през нощта.

— Хайде да тръгнем надолу по онази пътека, където е по-спокойно — предложи Пол.

— Това е грешният път — каза Миранда. — Накрая ще се изгубиш в Удланд Глейд.

— Хайде всички да се изгубим, поне за малко — предложи Карл.

— Да, да, хайде! — извиках аз.

— Ще поиграем на криеница — Силви и Карл, Миранда и аз — каза Пол.

— Не, не, само страхливците се крият по двойки. Ще се разделим всички — заяви Миранда, чиито очи проблясваха под лунната светлина. — Ще се пръснем в различни посоки, а рожденикът трябва да брой до сто със затворени очи, след което ще трябва да ни намери.

— Не, това са бебешки игри — каза Пол.

— О, хайде де. Направи ѝ кефа. И какво ще получа, когато намеря всички? — попита Карл Миранда. Неговите очи също блестяха странно. Може би причината бе зловещата светлина.

— Каквото ти душа иска — отвърна Миранда с усмивка. — Добре, аз тръгвам.

Тя се затича изненадващо бързо, въпреки високите си ботуши, зави зад ъгъла на „Умерената къща“ и се скри от погледите ни, преди да успеем да я спрем.

— Хайде и вие двамата — каза Карл. — Започвам да броя. Едно, две, три...

Пол въздъхна, но също се затича към „Умерената къща“ и зави зад ъгъла.

— Карл — прошепнах аз с пресъхнала уста.

— Четири, пет, шест — тръгвай, Силви.

— Чуй ме, и двамата можем да избягаме оттук, без те да разберат — казах му аз. — Хайде!

— Не е честно така — отвърна той. — Трябва да играем играта. Няма проблем. Ако до десет минути не съм те намерил, ще се върнеш до „Умерената къща“, нали? Не ме гледай така. Нали не те е страх?

— Не! — извиках аз и хукнах в обратната посока, по дългата страна на оранжерията, след което завих по Алеята с бодлива зеленика. После забавих ход, като продължавах да броя на ум. Когато стигнах до сто, спрях на място и застанах до едно малко дръвче, като се престорих, че се крия.

Зачаках Карл да се появи и да ме намери. Чаках и чаках, и чаках. Сигурно беше тръгнал в другата посока, към Миранда. Сигурно беше намерил както нея, така и Пол. Тогава защо не бяха дошли да ме търсят?

Щеше ми се мобилният ми телефон да е в мен. Ослушах се съсредоточено, опитвайки се да чуя гласовете им. Не можах. Вече не чувах никого. Не носех и часовник, така че не бях сигурна колко е часът, но знаех, че скоро щяха да затворят вратите. Бяха ли ме заключили вътре? Ами ако трябваше да прекарам цялата нощ в тъмното, обикаляйки оранжериите, лутайки се между растенията в мълчаливите гори чак до зазоряване?

— Карл! Карл! Карл! — извиках аз. Гласът ми беше писклив и изпълнен с паника. Звучах като малко уплашено птиче. — *Карл!*

Сигурна бях, че съм се крила поне десет минути. Хукнах към „Умерената къща“. Все още беше светло и вътре се виждаха хора. Застанах там, поемайки си тежко дъх, докато се опитвах да се успокоя. Бях се паникьосала за нищо. Защо трябваше да съм такова бебе? Ако точно сега ме видеха другите, щяха да ме скъсат от подигравки.

На входа не чакаше никой. Застанах там, като отстъпвах встрани всеки път, когато някой искаше да излезе навън. Хората гледаха часовниците си и въздишаха. Къде ли бяха останалите? Едва ли се бяха

изгубили. Нали не бяха решили да ми направят някой гаден номер? Защо, за бога, се бяхме съгласили да играем тази глупава игра?

Внезапно осъзнах, че това може да не е единственият изход на тази огромна оранжерия.

— Извинете, това ли е главният изход? — попитах отчаяно аз двама души, които излизаха навън.

— Мисля, че има още един от другата страна.

— О, не! — Благодарих им и се затичах покрай голямата оранжерия. Навън не спираха да излизат хора. После някой обяви през мегафон, че „Умерената къща“ ще бъде затворена.

— Сбъркало си пътя, момиче, вратите са надолу.

— Да, да, но трябва да се срещна с едни хора — изпъшках аз, но макар да обиколих цялата оранжерия, не видях нито Миранда, нито Пол, нито Карл.

Не знаех какво да правя. Джулс щеше да ни прибере от Виктория Гейт. Дали не трябваше сама да тръгна натам? Но Карл ми беше казал да го чакам тук.

Стоях неподвижно, с изкривено лице, неспособна да реша. Очите ми се напълниха със сълзи и преглътнах тежко, уплашена, че всеки момент ще заплача.

— Добре ли си, скъпа? — попита ме някаква жена. Тя имаше бухнала коса и панталони на цветя, също като Джулс. Потърсих помощ от нея.

— Изгубих приятелите си — избъбрих аз.

— О, сигурна съм, че скоро ще ги намериш. Къде трябваше да се срещнете?

— Тук! Или поне така *мисля*. Но от сума ти време ги няма.

— Имаш ли мобилен телефон?

— Да, но не го нося с мен.

— А твоите приятели имат ли телефони?

— Карл има!

— Хари, ще ни дадеш ли за малко телефона си? — обърна се тя към съпруга си. — Хайде, скъпи, телефона ти.

Той не изглеждаше особено доволен, когато ми го подаваше. Набрах номера на Карл. Знаех го наизуст, но трябваше да го набера два пъти, защото пръстите ми силно трепереха.

Телефонът му беше изключен.

— О, не, не мога да се свържа с него! — Сълзите потекоха по бузите ми.

— Ами останалите ти приятели?

— Мога да опитам с Миранда. Но не съм сигурна дали помня номера ѝ.

Опитах веднъж, но се обади съвсем непознат човек.

— О, боже, може да съм объркала двойките и тройките.

Опитах различна комбинация.

— За бога, на колко приятели ще звъниш? — попита нетърпеливо Хари.

— Съжалявам, съжалявам, просто не съм сигурна за номера — подсмъркнах аз.

— Стига си притеснявал горкото дребосъче, Хари! Опитай отново, скъпа. Колкото е нужно.

Опитах отново. След три позвънявания Миранда отговори.

— Да?

— О, Миранда! Слава богу! Къде си?

— Хей, хей, какво става? Плачеш ли? Какво се случи? Първо Пол откачи, а сега и ти. Къде е Карл?

— Не знам! Търсих ви толкова дълго, обиколих цялата „Умерена къща“, но не можах да намеря никой от вас. Къде си сега?

— Двамата с Пол сме отвън. Решихме да си тръгнем сами. Пол каза, че вие нямате нищо против. Така е, нали?

— Но...

— Няма да се връщаме с майката на Карл, ще хванем влака. Става ли?

— Но къде е Карл? Той каза, че ще се върне за мен, а никакъв го няма. О, Миранда, не си отивай!

— Но вече сме почти до гарата. Пол, прасе такова, ти ми каза, че Силви е искала да се разкараме. Пол? Престани, ако обичаш! — Миранда се изкиска. — Почакай малко да го разкарам от мен.

— Той знае ли къде е Карл?

— Не знам и не ме интересува — чух гласа на Пол.

— Какво беше това? Защо се държи така?

— Мисля, че нещо са се скарали — отвърна Миранда.

— За какво?

— Не знам. Той не ми казва. Заради *нас*, може би? Както и да е, изморих се и обувките ми убиват, освен това ми омръзна да обикалям градината...

— Виж какво, наистина трябва да прекъсваш вече, това ще ни струва цяло състояние. Карай се с приятелите си по *твоя* телефон — каза Хари.

Миранда се изкиска.

— Кой беше това? Звучи като голям досадник. Както и да е, трябва да вървя, Силви.

— Но аз какво да *правя*? Сигурно с Карл се е случило нещо.

— Стига глупости. Сигурно те чака до входа. Върви там. Намери майка му и се приберете заедно вкъщи като добри деца. Чао!

Телефонът заглъхна. Не посмях да я набера отново по телефона на Хари. Върнах му го, поблагодарих на милата му съпруга и затичах обратно по Черешовата алея към Виктория Гейт. Не спирах да се оглеждам отчаяно и да викам Карл всеки път, когато си поемех дъх. Но от него нямаше ни следа.

Близко до изхода се беше събрала малка група от хора, които се сбогуваха един с друг. Промъкнах се между тях, като не спирах да се оглеждам, но никъде не виждах Карл.

— Силви? Силви? — Ето я и Джулс, която стоеше до портала с притеснено изражение на лицето и разрошена коса. — О, Силви, по-бързо! Намери останалите и да си тръгваме. Не можах да намеря къде да паркирам, затова оставих колата на улицата, като блокирах нечия алея. Трябва да се махна по-бързо оттам!

— Но аз не мога да дойда! Не съм с останалите. Изгубихме се. Миранда и Пол са добре, тръгнаха към влака, но *никъде* не мога да намеря Карл. О, Джулс, какво да правим? Сигурна съм, че нещо ужасно му се е случило.

— Стига глупости, Силви — отвърна бързо Джулс. — Ето го, точно зад теб!

Обърнах се. Карл беше там. Краката ми омекнаха от облекчение — докато не видях лицето му. Очите му бяха зачервени, миглите слепнали, бузите зачервени. Очевидно беше, че е плакал.

Знаех, че няма смисъл да го питам какво не е наред. Той седна в колата със стиснати юмруци и свити устни, смръщен от усилието да се сдържа. Джулс се опита да поведе весел разговор, поглеждайки към Карл в огледалото за обратно виждане. Той решително се взираше през прозореца към тъмнината отвън.

Опитах се да привлека вниманието му, отпускаяки ръката си на седалката между нас. Той не реагира. Опитах се да се преместя по-близо до него, но той се напегна още повече. Седях и го гледах нещастно, опитвайки се да разбера какво се бе случило. Докато се разхождахме из оранжериите, той бе изглеждал толкова щастлив и безгрижен.

Върнах се към онзи миг, когато четиримата стояхме, хванати за ръце, на върха на „Умерената къща“. Защо се бяхме съгласили да играем тази глупава игра на криеница? Идеята беше на Пол, за да може да остане насаме с Миранда. Дали Карл и Пол не се бяха скарали заради нея? Но Карл всъщност не се интересувахе от нея, въпреки че тя го желаете. А и тя изглеждаше доста доволна, че си е тръгнала с Пол. Защо Карл не можеше да е щастлив с мен?

Щом Джулс спря колата пред къщите ни, Карл изскочи навън и изтича по пътеката с ключ в ръка. Не ми каза довиждане. Дори не се обърна.

— О, боже — въздъхна Джулс. — Имаш ли представа какво се е случило, Силви?

— Не — отвърнах аз.

Тя постави ръка на рамото ми.

— Силви, мислиш ли, че...

— Какво?

Чух я да преглъща. Не исках да чувам нищо повече. Знаех какво щеше да предположи.

— Да не говорим зад гърба му. Изобщо няма да му хареса — казах аз.

— Да, права си.

Промърморих едно благодаря и се прибрах вкъщи. Не исках да говоря и с моята майка. Тя седеше пред компютъра — сигурно пишеше имейл на Джери. Затворих се в стаята си. Лежах в леглото и се взирах в тавана. Мислех си за Пол и Миранда. Мислех си за Карл, който беше сам в стаята си, само на няколко метра от мен, но въпреки това имах усещането, че е много далеч, в някаква друга страна.

Осъзнах, че плача едва когато сълзите започнаха да се стичат по бузите ми.

Рано сутринта в събота изпратих есемес на Карл.

БУДЕН ЛИ СИ?

Изпращах му есемес на всеки половин час. Смятах, че е буден. Бях сигурна, че го чух как си отваря прозореца. Отворих и моя и надникнах навън. Не можех да го видя, но ми се стори, че чух потракване по клавиатурата на компютъра му. Подвикнах му тихичко, но той не отговори.

Слязох долу в дневната и му написах на компютъра:

КАКВО СЕ СЛУЧИ, КАРЛ? ДА НЕ СТЕ СЕ СКАРАЛИ С ПОЛ?
КАКВОТО И ДА СЕ Е СЛУЧИЛО, НЕ МЕ ИНТЕРЕСУВА,
ЗАКЛЕВАМ СЕ, ПРОСТО ИСКАМ ДА ПОМОГНА. НЕ МОГА ДА ТЕ
ГЛЕДАМ ТОЛКОВА НЕЩАСТЕН. МОЛЯ ТЕ, МОЛЯ ТЕ, МОЛЯ ТЕ,
ГОВОРИ С МЕН ИЛИ ПОНЕ МИ НАПИШИ НЕЩО.

Имейлът му гласеше единствено:

МОЛЯ ТЕ, ОСТАВИ МЕ НА МИРА.

Опитах се да направя точно това. Върнах се в леглото и останах в него чак до следобеда. Миранда не спираше да звъни, но аз не исках да говоря с нея. Изключих си мобилния.

— Да не си в лошо настроение, скъпа? — попита мама, която ми донесе чаша кафе.

— Просто съм *изморена*, мамо — промърморих аз.

Оставих кафето ми да изстива и скрих глава под възглавницата, опитвайки се отново да заспя. Но в главата ми не спираха да се въртят странни полусънища за Карл, Миранда и Пол, докато не започнах да я блъскам с ръка, опитвайки се да ги изхвърля от съзнанието си. От плача и продължителния сън бях получила главоболие, а когато най-после станах, установих, че на носа ми са се появили две нови пъпки. Това окончателно ме срази. Чувствах се ужасно и изглеждах

едновременно смешно и грозно. Опитах се да ги изстискам, но нещата се влошиха още повече. Замазах ги с плътен слой фон дьо тен и заприличах на клоун — с пъпки.

— Миранда пак те търси по телефона — извика мама.

— Кажй й, че съм излязла — изсъсках аз.

— Ти й го кажи.

— О, за бога, как да го направя, щом се преструвам, че не съм вкъщи! — изкрещях към коридора.

Знаех, че Миранда може би ще чуе гласа ми. Долових гласа на мама, която мърмореше някакви извинения по телефона. След това тя отново се появи в стаята ми.

— Защо изведнъж реши, че не искаш да говориш с Миранда? Двете като че ли бяхте големи приятелки.

— Мамо! Тоя израз адски ме дразни! Всъщност точно в този момент и Миранда ме дразни.

— Добре, де, добре. Очевидно нещо сте се сдърпали и с Карл. Тази сутрин разговарях с Джулс и го чувах как обикаля из спалнята си — той също не искал да разговаря с никого. Честно, деца, ще ни побъркате!

Мама въздъхна, но изобщо не изглеждаше тъжна. Очите й сияеха, а устните й бяха разтеглени в глупава усмивка, като че ли някой й беше казал някаква разбираема само за нея шега. Сякаш в главата й имаше някаква тайна пряка връзка с проклетия Джери.

Трябваше да се махна от нея. Не ми се ходеше у съседите. Не исках да отида и у Миранда.

Реших да отскоча до Люси. Когато й се обадох, тя се държа много хладно с мен. Не можех да я виня. Напоследък не й бях обръщала никакво внимание.

— Може ли да намина към вас днес следобед, Люси? — попитах я аз.

— Защо?

— Ами, защото — защото сме приятелки. Приятелките прекарват време заедно, нали?

— Предполагам, че Миранда е заета — сопна ми се тя.

Очаквах да ми затвори телефона, но тя неочаквано омекна.

— Добре. Щом трябва, ела.

Всъщност изобщо не ми се ходеше. Чудех се как изобщо ми беше хрумнало, но вече не можех да се откажа. Отидох до къщата на Люси и когато тя отвори вратата, се насилих да се усмихна и да се държа мило с нея. Не беше никак лесно. Тя се държеше дистанцирано и ми отговаряше едносрично, седнала превзето на ръба на леглото си, докато се занимаваше с кърпенето на съшитото си от различни парчета плат одеяло.

Установих, че ми е все по-трудно да водя приятелски разговор с нея. Обикалях неспокойно из стаята, докато Люси слушаше любимия си албум, поклащаше глава, щракаше с пръсти и потропваше с крак. Не успяваше да следва точно ритъма, което ме подлудяваше още повече. Обърнах ѝ гръб, за да не се налага да гледам това нервно изпълнение, и започнах да пренареждам трите ѝ мечета, оставени на перваза на прозореца.

— Здравей, Боби, здравей, Били, здравей, Бърни — казах им аз и размърдах косматите им лапички. — *Здравей, Силви* — казах с дебел мечешки глас. — *Здравей, Силви* — казах с по-мек, не толкова плътен мечешки глас. — *Здравей, Силви* — казах с писклив момичешки мечешки глас.

— Сигурно се мислиш за забавна — каза Люси. — Те са с едни и същи размери, значи имат еднакви гласове. И какво правиш *сега*? Те не се *целуват*.

— Напротив — отвърнах аз, докато ги нагласях по-плътно едно до друго и им потърквах муцунките.

— Толкова си странна — каза Люси, скочи от леглото си и грабна мечетата си от ръцете ми.

— Добре де, съжалявам. Хайде да правим нещо, Люси. Искаш ли да отидем на пазар?

— Вече пазарувах сутринта с мама.

— Добре, а какво ще кажеш да разгледаме малко списания? Бихме могли да изрежем някои неща и да си направим колажи. Ти можеш да направиш един с всичките си любими попзвезди.

Люси живна малко.

— Имам ножици и лепило. Имам и албум за залепване на изрезки. Купих си го, за да си лепя коледни картички, но така и не стигнах до тях. Но ти какво ще използваш?

Тя прерови бюрото си и откри някакъв стар блок за рисуване, който не беше използвала докрай. Малката Люси беше нарисувала безброй картини на червени къщи с пердета с воланчета на всеки квадратен прозорец, синьо небе отгоре и зелена трева отдолу, със строени като войници червени и жълти цветя.

Двете си поделихме поравно огромната купчина списания. Тя взе тийнейджърските, които бяха посветени на попзвездите. Аз трябваше да избирам между изхвърлените от майка ѝ „Хелю!“ и „Хийт“, и автомобилните списания на баща ѝ. Реших да използвам всичките скучни детски къщички на Люси и да ги преоформям една по една. Изрязвах семейство Осбърн и допълних къщата им с луксозни пристройки и украсено с готически прилепи студио за Ози. Дадох на всеки един автомобил и добавих много кучета, изрязани от някаква стара занимателна книга за кучета.

— Не трябва да режеш *книгите* — каза Люси, докато внимателно изрязваше една снимка на русокосите членове на някаква бой банда във формата на сърце. Устните ѝ се отваряха и затваряха в ритъма на ножицата.

— Не ми казвай, че все още я четеш, Люси — казах аз. — Имаш ли някакви цветни моливи?

Нарисувах до всяко куче по една малка кафява заострена купчинка.

— Недей! Това е отвратително! — каза Люси, но не можа да съдържа смеха си.

Обърнах страницата и изрязвах Елтън и Дейвид за следващата къща. Разширих я във всички посоки и я направих колкото се може по-елегантна и разкошна. Намерих един стар брой на „Гардънинг Мантли“ и напълних къщата им с всички цветя, които успях да изрежа от лъскавите страници.

Следващата беше за семейство Бекъм; поставих тронове в градината им, два огромни златни стола и три малки за децата. Нарисувах за Виктория огромен гардероб и вкарах в него няколко стилни дизайнерски костюма. Вкарах много зеленина зад къщата, за да може Дейвид да си има собствено игрище, където да играе футбол със синовете си.

— Силви, наистина ли?! — не спираше да възклищава Люси. Не спираше и да се киска. — Толкова си *странна*.

С Миранда бях малкото като фъстъче приятелче мишле. С Люси бях странното, скандално момиче. Харесваше ми начинът, по който се чувствах.

После в стаята се появи майката на Люси, която носеше поднос с плодов сок „Рибена“ и шоколадови котешки езичета, сякаш все още бяхме шестгодишни момиченца.

— Какво правите, момичета? — попита тя, гледайки намръщено купчините хартия.

— Правим си колажи — отвърна Люси. — О, мамо, трябва да видиш какво направи Силви, умрях си от смях.

Майката на Люси изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да умре.

— О, не! — каза тя. — Налепила си всичките тези глупави картинки в албума на Люси! О, боже, защо не използва останалите празни листи? Защо развали всичките рисунки на Люси, Силвия?

— Всъщност се казвам Силви. Съжалявам. Нямах намерение да ги развалям. Просто ги превърнах в колажи — отвърнах аз.

— Не се ядосвай, мамо. Нямам нищо против — каза раздразнено Люси. — Това е просто стар глупав албум от втори клас.

— Искам да запазя всичките ти рисунки и разкази, Люси; те са ми толкова ценни. — Майката на Люси тръсна ядосано подноса върху масичката и сокът се разплиска от чашите. След това гневно излезе от стаята.

Настъпи неловка тишина. Люси и аз се спогледахме, след което извърнахме глави настрани.

— Съжалявам — повторих аз.

Вдигнах албума, за да видя дали не мога да отлепя снимките, но те бяха залепнали здраво. Вече не ми се струваха толкова хитроумни и находчиви.

— Не се притеснявай, Силви, знаеш какви са майките — каза Люси.

Бях толкова доволна, че имах моята майка, а не нейната.

Докато се прибирах от Люси, започнах да планирам как да прекарам събота вечерта. Двете с мама можехме да си направим момичешка вечер. Да изгледаме няколко романтични филма, да си пробваме нови прически.

Мама имаше други планове.

— Имам среща с Джери, Силви.

— Мислех си, че е утре. Няма ли да ходите пак заедно на басейн?

— Да. Но той ми предложи да излезем и тази вечер. Онзи ден му казах, че харесвам АББА и той успя да намери билети за „Мама миа“! Но не е задължително да ходя. Мога просто да му се обадя и да отменя срещата.

— Стига глупости, мамо. Разбира се, че не можеш да я отмениш! Иди се забавлявай. Страшно ще ти хареса — казах аз.

— Чувствам се виновна, че ще изляза и ще те оставя тук. Но знам, че ще ти е добре у съседите. Макар че не съм сигурна дали Карл ще бъде там. Джулс каза, че излязъл някъде.

— О! Добре. Не е нужно да ходя там. Ще си остана вкъщи.

— Не мога да те оставя съвсем самичка тук. Дали не можеш да отидеш у някого на гости с преспиване? Миранда не спира да звъни. Сигурна съм, че ще ѝ е приятно.

— Ще съжаляваш, ако отида да преспя у тях. Тя ще осигури бутилка водка и цяла купчина момчета.

— Дано се шегуваш — отвърна мама. — Добре, ами Люси?

Представих си как Люси спи у дома, несъмнено заедно с Били, Боби и Бърни.

— Ще се оправя и сама.

— Добре, знам, че си разумно момиче. Пък и няма да си съвсем сама в къщата. Госпожица Майлс ще бъде в стаята си. — Мама се поколеба. — Ако смяташ, че ще е по-добре, мога да я помоля да приготви нещо за вечеря и после заедно да гледате телевизия.

— Мамо, не искам да обиждам горката госпожица Майлс, но по-скоро бих си прерязала гърлото, отколкото да изям някой от нейните омлети и да гледам старите ѝ касети с „Убийства в Мидсъмър“. Колко пъти да ти казвам, че и сама ще съм си добре. Хайде, мамо, отивай!

И тя тръгна. Успях да задържа усмивката на лицето си, докато входната врата не се затвори, но после легнах на дивана и заплаках. Чувствах се толкова самотна и изоставена. Зачудих се дали Карл е все още навън. Дали се беше сдобрил с Пол? Не спирам да мисля за тях.

Госпожица Майлс надникна през вратата на дневната.

— Добре ли си, Силви? Не се ли чувстваш самотна, след като майка ти излезе? Ако искаш, можеш да поседиш с мен.

— Не, благодаря — отвърнах аз.

Госпожица Майлс въздъхна.

— Не че аз съм кой знае колко интересна компания за теб — промърмори тя.

Почувствах се много гадно.

— Въобще не е това. Просто съм много уморена — всъщност още сега отивам да си легна — казах ѝ аз.

Наистина си легнах рано. Но не заспах. Бях все още будна, когато мама се прибра много след полунощ. Не ѝ се обадох. Тя се промъкна тихо в стаята ми и се помота около мен. Лежах съвсем неподвижно, със затворени очи.

— Спиш ли, Силви? — прошепна тя.

Продължавах да стоя неподвижно и да дишам дълбоко.

— Лека нощ, скъпа — прошепна мама и се измъкна навън.

Чух я как се въртеше из коридора и шепнешком си припяваше „Dancing Queen“. Запуших ушите си с пръсти. Не исках да чувам никакви песни на АББА, особено пък тази.

Мама ме събуди рано на следващата сутрин. Косата ѝ беше завързана с панделка и беше облякла тениска и тесни дънки. Приличаше повече на моя по-голяма сестра, отколкото на майка ми.

— Здравей, скъпа — каза тя, седнала с кръстосани крака на леглото ми. — Добре ли мина снощи? Когато се прибрах, минах през стаята ти, но ти като че ли беше дълбоко заспала. Прекарах си фантастично. „Мама миа!“ ужасно ми хареса! Трябва да спестя малко пари и някой път да те заведа — толкова е забавно. Просто съм сигурна, че ще ти хареса — и на Карл. Може да се опитам да ви заведа

за рождения ти ден. Макар че очаквам да е доста скъпо. Джери не ми даде да видя билетите, за да не разбере колко струват. Цяла вечер не ми позволи да платя за нищо, дори за питиетата ни.

— О, какъв идеален джентълмен — казах аз. Прозвуча погорчиво, отколкото смятах.

Мама се поколеба.

— Е, мисля, че наистина е идеалният джентълмен — каза тя. — Не мога да повярвам, че това ми се случва наистина. Знам, че ме смяташ за напълно откачена. Едва го познавам, но мисля, че се влюбвам в него, Силви. Знам, че много неща могат да се объркат и сигурно връзката ни няма да продължи дълго, но не ми пука. Никога не съм се чувствала така, дори когато се запознах с баща ти. Нямах представа какво е усещането. Достатъчно е само да го погледна и се разтапям. Не ми се присмивай, моля те!

Изобщо не ми беше смешно. Плачеше ми се. Знаех отлично как се чувства.

Зарових се в завивките, за да не види мама лицето ми. Тя ме разбра погрешно.

— Извинявай, извинявай! О, боже, знам, че няма нищо потвратително и жалко от това собствената ти майка да ти бърбри несвързано за *истинската любов*. — Тя го произнесе по глупашки начин, опитвайки се да разреши напрежението.

— Много се радвам за теб, мамо — промърморих аз изпод завивките. — Просто ми се иска да престанеш да говориш за това.

— Да, знам. Ще престана, обещавам. Но просто умирам от нетърпение да те запозная с него, Силви, за да ми кажеш дали не съм пълна глупачка. Всъщност... с Джери си мислехме дали няма да се согласиш да дойдеш днес с нас?

— Не! Стига глупости. Не ме искате наистина.

— Напротив! Джери си умира да те види. Толкова много съм му говорила за теб. Можеш да дойдеш да плуваш с нас. Ти обичаш плуването, а басейнът е фантастичен. След това можем да обядваме заедно. Да, ще бъде страхотно! Само почакай секунда и ще звънна на Джери...

Значи не беше съвсем сигурно. Може би дори не го бяха обсъждали. Просто си представях как мама шепне по телефона: „Да, знам. Съжалявам, скъпи, исках да сме само двамата, но се чувствам

толкова кофти, че пак оставям Силви сама. Толкова е тъжно, тя не спира да тъгува по детската си любов, макар всички да виждат, че от това нищо няма да се получи“.

— Не, мамо! — извиках ядосано аз, сякаш наистина го беше казала.

— Защо не? — попита мама. — Ще го харесаш, сигурна съм. Пък и все някой ден ще трябва да се запознаете, нали?

— Е, да. Стига да се задържите — отвърнах аз.

Мама беше изказала същите съмнения, но от моя страна беше гадно да ѝ го кажа в очите. Тя нито ми се разсърди, нито ми каза, че се държа като ужасно ревниво хлапе. Просто продължи да ми се усмихва смело и ме потупа по рамото.

— Добре тогава, малката. Ще те оставя да поспиш. Преди да тръгна, ще мина да ти кажа довиждане, нали?

Мама излезе бавно от стаята ми, очаквайки реакцията ми. Аз продължих да лежа тихо. Тя се отдалечи тихо към банята, но пет минути я чух да си припява *Knowing Me, Knowing You*, докато се къпеше.

Скрих главата си под възглавницата и се опитах да заглуша гласа ѝ, да прогоня мислите за Карл, Пол и Миранда, да се изключа изцяло, докато не се слея с мрака.

Час по-късно мама повдигна възглавницата ми.

— Кой се крие в дупката си? — прошепна тя; от нея се носеше свежият аромат на кафе, парфюм и паста за зъби. — Тръгвам, скъпа. Чувствам се ужасно, че трябва отново да те изоставя, но въпреки това ще го направя! Току-що се чух с Джулс...

— Не!

— Тя каза, че обядват около един, но можеш да отидеш по всяко време.

— Не!

— О, за бога, защо трябва да имаш толкова тежък характер — каза мама. — Така, трябва да тръгвам, и без това закъснявам вече. Ще ме целунеш ли за довиждане?

Всмуках устните си навътре, докато напълно се изгубиха в устата ми.

Мама избухна в смях.

— Правеше същото, когато беше на две години! — възкликна тя. — Добре, тогава, не ме целувай. Обичам те, скъпа. — Тя ме потупа по хълбока през шалтето и тръгна към вратата.

— *Цунк-цунк* — промърморих аз под възглавницата.

След това постепенно потънах в сън, макар да се чуваше звънене, трополене, а след това и чукане.

— Силви, скъпа, будна ли си? — Госпожица Майлс стоеше пред вратата ми.

— Излежавам се — отвърнах аз.

— Едно твое приятелче те търси долу, скъпа — каза тя.

Веднага скочих от леглото, нахлузих си дънките и тениската и изтичах боса от стаята си, покрай госпожица Майлс и надолу по стълбите — но не беше Карл.

Миранда се беше опънала на дивана в дневната, опряла ботушите си върху едната облегалка.

— Какво правиш тук? И си свали ботушите от дивана, оставяш мръсни отпечатыци — казах ѝ аз.

— Определено тази сутрин си станала със задника нагоре — рече тя, повдигайки вежди. — Успокой се. Да ти направя ли кафе? По вида ти съдя, че ще ти дойде добре.

Миранда свали краката си от дивана и тръгна с валсова стъпка към кухнята, сякаш се намираше у дома си.

— А вие искате ли кафе? — попита тя госпожица Майлс, която се въртеше в коридора.

— Благодаря ти, скъпа, но ще ви оставя да си побъбрите насаме — отвърна възрастната дама и се затътри по стълбите към стаята си.

Аз също тръгнах нагоре.

— Ще ми се да не я бяхте пускали — промърморих тихо.

— Е, не може да се каже, че съм я пустила. Тя чукаше толкова силно по вратата, че трябваше да отворя. И тя веднага се шмугна покрай мен, настоявайки да говори с теб. Едва успях да я убедя да те почака в дневната. Наложих се да използвам най-строгия си учителски глас. Тя е една забележителна млада дама. Съжалявам, че се получи така, Силви.

Тонът ми се смекчи.

— Съжалявам, че така ви се сопнах, госпожице Майлс.

— Не се безпокой — отвърна ми весело тя. — Знаеш ли, хубаво е човек да има приятели, дори да са толкова нахакани.

Разбихах я напълно. Госпожица Майлс като че ли нямаше никакви приятели.

Отидох до банята, измив си очите и зъбите и си сресах косата, така че когато отново слязох долу, вече изглеждах малко по-добре.

Миранда ми беше направила голяма чаша кафе, което ме чакаше на масата в кухнята.

— Баба ти горе ли се качи? — попита тя.

— Кой? Тя не ми е баба, а наемателка.

— О, да, *наемателката*! — възкликна Миранда, сякаш това беше най-ексцентричното нещо на света, същото като да отглеждаш лама във всекидневната.

— Какво искаш? — попитах студено аз.

— Ами, дано бабата наемателка си остане в стаята, защото трябва да ти разкажа нещо, от което ще ти изхвъркнат очите.

— Ти и твоите истории — казах аз. — Може пък да ми е писнало да ги слушам.

— Защо се държиш толкова зле с мен? — попита Миранда. Тя остави чашата си с кафе на масата и ме прегърна през врата. — Трябва да си мила. Ти си най-добрата ми приятелка, нали така?

— Да, и аз си мислех, че сме най-добри приятелки, но ти се изнесе, докато играехме онази глупава игра на криеница и ме остави съвсем сама в Кю Гардънс!

— О, Силви, горката малка тя, да не би да се уплаши?

— Да, уплаших се! — отвърнах аз и отблъснах ръцете ѝ. — Беше ужасно и аз не можех да намеря никой от вас, а на всичкото отгоре скоро щяха да затварят вратите. Как можа да си тръгнеш и да ме оставиш там?

— Помислих си, че точно това искаш, за да останете двамата с Карл насаме. Помислих си, че си го уредила с Пол. Поне той така каза, кълна се. Нима това е била една голяма, мръсна лъжа?

— Е, не съвсем. Той наистина говореше как ще се разделим по двойки. Всъщност ти настоя да се крием поотделно.

— Да, да, е, такава съм си аз, скъпа. Обичам да действам самостоятелно — отвърна Миранда, зае манекенска поза и отметна косата си назад. — Но всъщност не се получи точно така. Наистина се

надявах да спипам твоя Карл и да се понатискаме малко в храстите, но нямах тоя късмет. Не успях да го намеря. Дълго време обикалях наоколо. Не беше само ти така. После Пол ме намери; държеше се много странно, беше ужасно надъхан и не спираше да ми повтаря колко много ме харесва. Всъщност каза, че ме *обича*, наистина. Досега никой не ми го е казвал, така че си помислих, добре, тоя път защо да не се пусна по течението. Помислих си, че сигурно вече си намерила Карл и с радост се хванах с Пол. Но почакай да чуеш какво се случи!

— Каза, че си помислила, че са се скарали? — попитах бързо аз.

— Какво? О, Пол и Карл. Да, нещо се е случило, но Пол си държеше устата затворена и не ми каза нищо. А ти какво научи от Карл?

— Той също мълчи.

— Момчета! Понякога изпадат в странни настроения, особено твоя Карл, дано не ми се разсърдиш за това. Както и да е, Пол е хлътнал до уши и започна да ми говори разни мили неща. Когато реши, може да е много романтичен. Да, знам, че не изглежда такъв, но се кълна, че е истина. От гарата ми предложи да ме изпрати чак до дома, а аз му казах, че имам пари за такси, но той се притесни да ме пусне сама с таксито. Така че дойде с мен до дома. Мама и татко бяха излезли на някакво скучно парти, а Мина, домашната помощничка, се беше затворила в стаята си и плачеше по телефона на гаджето си в нейната страна, така че аз поканих Пол долу, в бърлогата, и... ние го направихме!

— Да, бе, направо ти повярвах.

— Направихме го.

— Аз не съм Пати и Алисън, и останалите от групичката ти. Знам, че обичаш да баламосваш хората, че си правила най-различни неща.

— Не те баламосвам, Силви. Заклевам ти се, направихме го. Е, донякъде.

— Аха.

— Опитахме се да го направим. Лежахме на дивана и се целувахме известно време. Малко бяхме замаяни, защото пихме доста, и за пръв път имах усещането, че това означава нещо. Искях да го направя, а той не спираше да мърмори, че ще бъде внимателен...

— Не мога да *повярвам*!

— Да, добре, знам, и аз съм слушала сума ти лекции за безопасния секс, но бях толкова разгорещена, че всъщност не ми пукаше. Но след това се разгорещихме *твърде* много, ако ме разбираш.

Гледах я безизразно.

Миранда въздъхна нетърпеливо.

— Всичко свърши още преди да го е започнал. В първия момент не го осъзнах. Зачудих се защо не продължава. Всъщност положението се получи доста неудобно. Не ми пречеше особено — всъщност може да се каже, че изтреснях и реших, че така е станало по-добре. Малко се бях уплашила, че ще боли, и реших, че може да го *броя* за станало. Но Пол се ядоса, започна да удря по облегалката на дивана и да ругае.

— Ядоса се на *теб*.

— На себе си, мисля. Но трябва да призная, че като че ли повече не искаше да се занимава с мен. Край с милите думи! Той се омете. Един бог знае как е успял да се прибере. Чудех се дали да не му се обадя, но не ми се иска да си мисли, че го преследвам. Може би ще успееш да накараш Карл да му позвъни?

— Не.

— О, давай. Хайде да отскочим до съседите и да видим Карл.

— Абсолютно не.

— Хайде, хайде, хайде — каза Миранда. — Умирам си да видя Стъклената хижа.

— Със сигурност няма да те пусне там.

— Откъде знаеш? — попита тя.

— Познавам Карл. И точно сега той иска да остане сам.

— Защо?

— Разстроен е.

— Тогава ще поиска да ни види, защото сме му приятели — рече Миранда. — Хайде, да вървим.

— Не можеш просто ей така да му се натресеш.

— Защо не? Винаги може да ни каже да се разкараме. Ти си безнадеждна, Силви, винаги толкова усложняваш нещата. Премисляш всичко хиляди пъти и накрая не правиш *нищо*. Защо просто не го направиш?

— Добре — отвърнах аз. — Да вървим. Отиваме у съседите.

Ако бях сама, сигурно щях да мина през входа към задната градина, за да проверя дали Карл не е в Стъклената хижа, но нямах никакво намерение да го правя заедно с Миранда.

Изведох я от дома и отидохме до входната врата на Джонсънови. Натиснах звънеца. Чух гласа на Джулс от задната част на къщата. Нищо не се случи. Миранда отново натисна настоятелно звънеца.

— Миранда! — изсъсках аз, сграбчвайки я за ръката.

Джулс отвори несръчно вратата с побелели от брашно ръце, сякаш си беше сложила сладкарски ръкавици.

— Хванала съм се да правя пай, а дали някой от хайлазите ми ще отиде да отвори вратата? Не! — Тя ни се усмихна. — Здравей, Миранда. Не знаех, че и ти ще идваш за обяд.

— Нито пък аз, но ви благодаря много за поканата — отвърна Миранда, влизайки в къщата.

— Много мило от твоя страна, че ни покани и двете, Джулс, но ние всъщност дойдохме само за десетина минути, за да видим Карл.

— Аха. Ами аз не съм съвсем сигурна, че е в настроение за гости — рече Джулс. — Малко е оклюмал.

— Тогава ще го развеселим — каза Миранда. — Той горе ли е?

— Да, но...

Миранда вече се изкачваше по стълбите, късата ѝ черна пола се поклащаше, разкривайки стегнатите ѝ, обути в мрежести чорапи прасци, които се подаваха над убийствените ѝ боти.

— Може пък тя да успее да го разсее — промърмори Джулс, повдигайки вежди.

— Ужасно съжалявам — казах аз и хукнах след Миранда.

Тя пое в погрешната посока, чукна два пъти на първата срещната врата и връхлетя вътре, без да изчака отговора. Джейк се беше изпънал на земята до леглото си само по боксерки и правеше лицеви опори. Погледна ококорено Миранда, изгубил концентрация, и се стовари върху брадичката си.

— Опа! Грешното момче! — Миранда се изкиска.

— Не, не, заповядай! Можеш да нахълтваш в стаята ми по всяко време — отвърна Джейк, докато разтъркваше брадичката си. — Здравсти, Миранда. Здравсти, Силви. Дайте ми една секунда да си намеря дънките и тогава ще спра да се изчервявам.

— Всъщност ние търсим Карл — каза Миранда. — Но благодаря за поканата. — Тя отново излезе от стаята.

— А ти защо не останеш, Силви? — попита Джейк. — Ще ти изсвирия серенада на китарата си.

— Ами, по-скоро не — отвърнах аз и забързах след Миранда.

Карл сигурно беше чул трополенето ни по коридора. Чух бързото изщракване на ключа на ключалката. Миранда се опита да нахълта в стаята му, но не успя да отвори вратата.

— Хей! Карл! Аз съм Миранда. Със Силви съм. Хайде, пусни ни — каза тя, докато натискаше нетърпеливо дръжката.

Карл не каза нищо. Зачудих се дали не е застанал от вътрешната страна на вратата. Миранда очевидно си мислеше същото. Тя се отпусна на колене и се опита да надникне през ключалката, но ключът от вътрешната страна блокираше гледката.

— Хайде де, Карл. Знаем, че си вътре. Моля те! — Миранда започна да чука силно по вратата. Удряше и с двете си ръце в настойчив барабанен ритъм.

— Не вдигай толкова шум! — предупредих я аз.

— Нали това е смисълът. След малко ще отвори вратата, за да ме накара да престана — отвърна Миранда и затропа още по-силно.

Но тя беше подценила Карл. Той продължаваше да стои мълчаливо зад вратата. Накрая Миранда трябваше да се откаже. Стоеше отвън и дишаше тежко, тръскайки ръце във въздуха.

— Добре, не излизай — рече тя. — Като че ли ни пука. Вместо това ще отидем у Пол.

Стори ми се, че чух как Карл рязко си поема дъх, но въпреки това не каза нищо. Миранда въздъхна тежко и завъртя очи. Тя се отдалечи шумно по коридора, давайки ми знак да направя същото. Спря се до стълбището, притисна пръст към устните си и зачака.

— Какво? — промълвих само с устни аз.

— Обзалагам се, че след минутка ще отвори, за да провери дали сме си тръгнали — прошепна Миранда, сякаш тя бе човекът, който бе

познавал Карл от малък.

Джейк излезе от стаята си, вече облечен с дънки, бейзболни обувки и най-яката си рокерска тениска, очевидно решен да впечатли Миранда. Той я улови за ръцете. Дланите ѝ все още червенееха.

— Страхотно барабанене — каза той. — Ако искаш, можеш да свириш в бандата ми.

— Шшт!

— Вижте какво, ако се надявате да зърнете Карл днес, ще се наложи да останете тук цял ден.

— Той е прав, Миранда — казах аз.

— Все някога ще трябва да излезе, за да отиде до тоалетна — отвърна Миранда.

Изчервих се — не ми харесваше начинът, по който говорехме за Карл, и се притеснявах, че може би ни чува.

— Има си умивалник в стаята — рече Джейк.

— Пфу, каква гадост, това е отвратително — викна Миранда и се разсмя, забравяйки, че трябва да пази тишина.

— Да слезем долу — казах аз и повиших глас. — Нека да оставим Карл на мира.

Отидохме долу и излязохме в градината, където Мик седеше на един шезлонг и преглеждаше есета. Погледът му се плъзна по мен и Джейк и се спря върху Миранда.

— Това е приятелката на Силви, Миранда — каза Джейк.

— Приятелка съм и на Карл — обади се тя.

Мик повдигна веждата си.

— Двете със Силви в един курс ли сте? — попита той, сякаш това беше нещо невероятно.

— Да. Аз съм нова — отвърна Миранда. Тя седна до него, взе есетата и започна да ги разглежда.

— Хей, не ги разбърквай — рече сърдито той, но тя само се засмя.

— Боже, това изглежда ужасно скучно.

— Така е. — Мик се прозя. — А ме чакат още двайсетина.

— Значи си учител? — попита Миранда. Седеше изключително примерно, поставила ръце върху събраните си колене, и го гледаше с леко наведена настрани глава.

— Преподавам в университета.

— Аха, лектор. Страхотно — каза Миранда. Миглите ѝ запърхаха, сякаш флиртуваше с него.

— По политика — обади се Джейк. — *Скука!*

Мик го погледна гневно.

— Какво работи баща ти, Миранда?

— О, телевизионни работи.

— Актьор ли е?

— Не, не, прави документални филми. Мама е актриса — е, един вид. Зависи в какво настроение и кого иска да впечатли. Беше модел, но вече е твърде стара. Може да каже, че е актриса или дизайнер на бижута, или художничка, но всъщност не се е занимавала сериозно с нито едно от тези неща, само си играеше.

— Лошо няма — каза Мик. — Съпругата ми Джулс е художничка и ти сигурно ще кажеш, че си играе, защото няма изложени картини в нито една галерия и не продава картините си, но според нея това няма значение. През деня преподава рисуване на деца и рисува за удоволствие.

Харесваше ми как Мик говори за Джулс с такава гордост.

— Аз също рисувам — каза Джейк, отчаяно опитвайки се да впечатли Миранда. Винаги беше рисувал големи, разлети платна, покрити с капки боя и размазани петна. Някога рисуваше кучета, зайци, коне и големи намотани змии, неговите фантастични животни, но сега рисуваше големи розови жени с гърди като дини, неговите фантастични момичета.

Стилът му бе ужасно различен от направените с цветно мастило илюстрации на Карл, които приличаха на изрисувани ръкописи.

— Разбрах, че Карл също рисува — каза Миранда. Понякога имах усещането, че направо ми чете мислите. — Къде държи рисунките си? В онази специална Стъклена хижа? Хайде да отидем и да ги видим.

— Не! — извиках аз. — Не можеш да го направиш, Миранда. Те са лични.

— Добре, добре — отвърна тя и се изправи, разкривайки дългите си крака. Мик извърна поглед с въздишка. Джейк просто я зяпаше.

— Значи няма да разгледам картините, но просто *трябва* да видя прочутата стъклена колекция.

— Тя също е лична — казах аз.

— Стига глупости, Силви, това е просто *стъкло*. Аз също съм допринесла за колекцията му, нали? Искам да видя къде е поставил преспапието ми.

— Но това е личното място на Карл. Той не иска никой да влиза вътре особено когато него го няма.

— *Ти* ходиш там. А той е водил и *Пол* там. Защо да не отида и *аз*? Няма да пипам нищо, просто искам да разгледам. Къде се намира? — Тя погледна с присвити очи към тисовия жив плет в дъното на градината. — Зад плета! — И пое натам, въртейки задничето си под късата пола.

— Върни се, Миранда — каза Мик. Каза го тихо, в гласа му се промъкна стоманена нотка.

Тя непокорно направи още няколко крачки, но после спря. Извърна се назад, отметна косата си и бузите ѝ пламнаха.

— Мм? — Правеше се, че не го е чула.

— Стъклената хижа е на Карл. Лично пространство, както каза Силви. Никой не отива там, освен ако Карл изрично не го е поканил. Мисля, че ще трябва да почакаш за поканата си, Миранда.

Тя повдигна вежди, но се отказа да спори. Нацупи устни с вида на сърдито дете. След това се върна при Джейк и го хвана под ръка.

— Очевидно ще трябва да се примиря с твоите картини, след като ми забраниха да зърна прочутата стъклена колекция — каза тя.

— Разбира се — отвърна Джейк.

Тя го поведе към къщата. Аз, очевидно, не бях включена в поканата. Но когато почти стигнаха до къщата, Джейк се обърна:

— Ти няма ли да дойдеш, Силви?

— След минутка — промърморих аз.

Изчаках ги да влязат през задната врата. След това погледнах към Мик. Той събираше есетата на купчинка в скута си и грижливо ги подреждаше. Улови погледа ми и изпръхтя като някой анимационен герой.

— Приятелката ти Миранда прави страхотно впечатление, Силви — рече той.

— Знам. Съжалявам, че не ви попитах дали може да дойде на обяд. Тя малко се самопокани.

— Напълно съм склонен да ти повярвам. Доста е напориста, нали? Не съм сигурен, че Джейк ще успее да се справи с нея — макар,

доколкото разбирам, тя всъщност се интересува от Карл.

Свих рамене.

— Е, само си губи времето — рече Мик, пресегна се и ме потупа по рамото. След това се поколеба за миг, без да отмества ръката си. — Силви, не знам какво става с Карл. Дали просто се прави на интересен, като се затваря сам в стаята си, отказвайки да говори с всички? Или наистина се е случило нещо сериозно?

— Не знам — отвърнах нещастно аз. — Като че ли вече не иска да споделя с мен.

Двете с Миранда останахме за обяд. Карл не се присъедини към нас. Джулс сложи храната му на поднос.

— Аз ще я занеса, ако искаш — предложи Миранда.

— Благодаря ти, скъпа, но мисля, че е по-добре Силви да го направи — отвърна Джулс.

Скочих бързо и понесох подноса нагоре. Поставих го на земята пред вратата на Карл. Не почуках. Просто допрях устни до вратата и казах:

— Ето ти обяда, Карл. Просто го оставих отвън. Извинявам се, че така се разтропахме по вратата ти. Обещавам, че ще те оставим на мира.

Искаше ми се да добавя: *Обичам те*. Произнесох думите само с устни — страх ме беше да ги кажа на глас.

Миранда си тръгна малко след като обядът приключи. Не й харесваше, че Мик и Джулс се държат твърдо с нея, и накрая й омръзна да флиртува с Джейк. Аз също си тръгнах. Върнахме се у дома, но Миранда продължаваше да е притеснена и нервна.

— Може би трябва да се обадя на Пол.

— Мислех, че той щеше да ти звънне.

— Да, но нали знаеш какви са момчетата. Казват, че ще ти се обадят, но никога не го правят.

— Искаш ли отново да излезеш с Пол?

— Да. Е, не съвсем, но той ще свърши работа, докато не се появи някой по-интересен.

— Изобщо не го харесвам — казах аз. Помълчах, прехвърляйки думите в главата си, като се надявах да ги произнеса колкото се може по-небрежно. — Според теб Карл защо харесва Пол?

— Защото е... — Миранда размаха ръце, търсейки вдъхновение.
— Защото е *момче*. Хубав е и е спортен тип, обича да се смее. Има доста добро чувство за хумор. Знам, че не го харесваш, Силви, но не мислиш ли, че изглежда доста добре?

— Дори не може да се сравнява с Карл.

— Ммм. Да. Но Карл има по-изнежена красота. Пол е по-секси.

— Въпреки че не успя да го направи както трябва?

— Е, повечето момчета са безнадеждни първия път.

— И ти го знаеш от опит — присмях ѝ се аз.

— Знам много повече от *теб* — рече Миранда.

Тя се опита да набере номера на Пол. Той не вдигна, затова му остави съобщение.

— Хей, здрасти, обажда се Миранда. Часът е три и аз умирам от скука. Искаш ли да се видим някъде? Обади ми се веднага, щом можеш.

— Умиращ от скука? — попитах аз.

— Използвах го просто като извинение да му се обадя, глупаче — отвърна ми тя. — И все пак е по-добре да се прибера, в случай че реши да наmine. Освен това родителското тяло може да е малко нервно, защото обещах да се прибера за обяд.

Изпитах облекчение, когато си тръгна. Започнах да си мисля, че щеше да е по-добре, ако не бяхме станали приятелки. Не исках да съм приятелка и с Люси. Просто си исках Карл, най-добрия ми приятел.

Легнах на леглото си. Албърт Мечока лежеше на възглавницата ми, но аз го хвърлих на земята. Пресегнах се за старите си плюшени играчки, които лежаха на перваза на прозореца, и си спомних за игрите, които играехме с Карл като деца. Бяхме изследователи на джунглата и тези опърпани същества — розово мече, светлосиньо мече, шотландско кученце с карирана панделка и отпусната овца, която изглеждаше така, сякаш е била прегазена от кола — те бяха нашите диви животни.

Най-мекото и най-малкото, светлосиньото мече, беше най-смъртоносното. Едно негово ухапване имаше опустошителен ефект. Редувахме се да припадаме с пяна на устата, докато другият изпълняваше сложни медицински процедури с лъжица, пластмасови ножици и детски стетоскоп.

Колекцията ми от плюшени животни постепенно се превърна в нашите деца, Алис Пинк, Бенджамин Блу, Чарли Скоти, който често избухваше в лаещ гняв, и Майкъл Шийп, който беше много, много глупав, но беше ужасно добричък. Децата ни сигурно бяха извънбрачни, защото понякога си играехме на сватби. Направих на Алис рокля за шаферка от един розов копринен шал. Бенджамин, Чарли и Майкъл ни съпровождаха до църквата, след което Бенджамин се превръщаше в един много нисък свещеник, напъхан в черна ръкавица над бяла кърпичка, за да му се получи истинска свещеническа якичка.

Карл озвучаваше Бенджамин и ме питаше дали искам да се омъжа за Карл Антъни Джонсън. Стоях пред него, облечена с бялата си нощничка и стиснала букет от глухарчета, повтарях *Искам, искам, искам* и обещавах да го обичам и да го слушам, докато смъртта ни раздели.

Чудех се дали Карл все още лежи в леглото си от другата страна на стената. Може би дори си спомняше същите игри и си мислеше същите неща.

Мобилният ми телефон пропя. Подскочих и с разтуптяно сърце натиснах бутона за съобщенията, но се оказа просто мама, която ме питаше дали всичко е наред и дали съм се наобядвала добре у Джулс. Обещаваше, че определено ще се върне за вечеря и питаше дали ми се иска да доведе Джери, за да се запозная с него?

О, боже! МОЖЕ БИ НЕ. ЦЕЛУВКИ, написах в отговор.

Полегнах отново на възглавницата си и се почувствах толкова самотна, че се поразплаках и сълзите се затъркаляха по бузите ми. След това заспах и сънувах Карл. Намирахме се в Кю Гардънс. Отново се бях загубила и не спирах да тичам, проправяйки си път между растенията в джунглата, а край мен се чупеха стъклените скулптури на Чихули. И изведнъж право пред мен зърнах Карл. Той също тичаше, отдалечаваше се от мен. Колкото и да се опитвах, не можех да го стигна. Той хукна нагоре по спираловидната стълба в оранжерията и аз се стрелнах след него, прескачайки по две стъпала наведнъж. След това се озовах на върха и се затичах по тесния балкон, като постепенно започнах да го настигам. Той погледна през рамо, подхлъзна се, залитна назад и падна през ниския парапет. Запищях, докато го гледах как пада все по-надолу и по-надолу сред големите зелени листа.

Дзън-дзън.

Стреснато се пробудих; гърлото ме болеше така, сякаш наистина бях пиццала. Грабнах телефона си, но този път Миранда ми беше изпратила есемес, за да ми каже, че ми препраща есемеса на Пол. През следващите петнайсет минути бях принудена да чета глупавия им разговор. Искаше ми се да си изключа телефона, но все още се надявах, че Карл може да ми пише...

Дзън-дзън.

Поредното глупаво съобщение от разговора на Миранда с Пол! Натиснах бутона, готова да го изтрия.

ИЗВИНЯВАЙ, ИЗВИНЯВАЙ, ИЗВИНЯВАЙ, С! ЕЛА В СХ? К.

Да!

Разтърках си лицето, изтичах надолу по стълбите и през кухнята, кимвайки на госпожица Майлс, която си правеше чай. Изхвърчах през задната врата, преминах през градината и отвора в оградата, и задъхана се спрях пред Стъклената хижа. Вътре беше тъмно. Може би бях пристигнала преди Карл? Плахо почуках по вратата.

— Влез — чу се шепотът на Карл отвътре. — Сама си, нали?

— Разбира се — отвърнах аз и влязох.

Беше толкова тъмно, че не се виждаше нищо. Опипах стената за ключа на лампата.

— Недей — каза Карл. — Нека да постоим на тъмно. — Той се пресегна и улови ръката ми. — Ела, поседи с мен.

Седнах на дивана до него.

— О, Силви — изрече той с дрезгав глас. — Ужасно съжалявам.

— Аз съжалявам. Глупаво беше да водя Миранда с мен. Не можех да я накарам да спре да удря по вратата. Беше ужасно.

— Беше ужасно от моята страна на вратата — отвърна той. — Мислех си, че всеки момент ще почне да я разбива с брадва. Знаех, че е глупаво и детинско да се крия така от всички, но не можех да се изправа пред нея. Тя разказа ли ти какво се случи в Кю?

— Не. Е, каза ми само, че си е тръгнала с Пол.

— Значи той може би не ѝ е казал нищо.

Преглътнах.

— Какво да ѝ каже?

Чух го, че преглътна също. Двамата седяхме в мрака, хванати за ръце.

— Държах се като абсолютен идиот — каза той. Имах чувството, че плаче.

— О, Карл, всичко е наред. Моля те, недей. — Искаше ми се да го прегърна и да го притисна към себе си, но той стискаше толкова силно ръцете ми, сякаш никога нямаше да ги пусне.

— Не е наред. Съсипах всичко. Сега той ме мрази. А аз го обичам.

Кръвта нахлу в главата ми. Той го беше произнесъл на глас. Повече не можехме да се преструваме. Това беше краят на всичките ми мечти.

— Знам, че го обичаш — казах аз, като полагаях всички усилия гласът ми да не потрепери.

— Шокирана си, нали?

— Не, не, стига глупости — промърморих аз.

— Аз бях шокиран. В смисъл, винаги съм знаел, че харесвам момчета, а не момичета — с изключение на теб, разбира се — но не съм искал да бъда различен. А не можех да направя нищо по въпроса. Когато го видях за пръв път, той внезапно се превърна в единственото момче в училище. Не можех да спра да го гледам. Кое то не беше проблем, защото всички го гледаха. Той беше нашият футболен герой и всички отчаяно копнееха да са му приятели. Всичко беше наред, докато не разговаряхме. Но после учителят по драматично изкуство ни сложи заедно. Не можех да повярвам. Бях развълнуван и въпреки това уплашен. Сигурен бях, че ще се представя като пълен идиот. Е, така и стана, нямаш представа какво да му кажа...

— О, Карл, престани, не познавам друг, който да се изразява по-добре от теб.

— Мога да говоря за всичко с теб, Силви, но първия път с Пол едва вързах две думи. Трябваше да правим онова глупаво упражнение, когато се редуваме да падаме, а партньорът да ни хваща. Нямах представа какво означаваше да го държа в ръцете си. Не мога да обясня какво изпитвах, когато го докосвах, беше като токов удар. Почакай да се почувстваш така с някого и ще ме разбереш.

Радвах се, че е тъмно.

— Силви? — Той не беше разбрал. — В шок си, нали?

— Не, не, просто... малко съм изненадана.

— И за мен беше изненада — каза Карл. — Никога не съм си помислял, че ще се чувствам така. Смятах, че просто ще го карам някак си. Винаги съм внимавал да не се държа твърде момичешки. Мразя да ми се подиграват. Чувствах се в безопасност с теб в малкия ни свят. Нямах представа какво е да се влюбиш. Страшно е, защото е толкова силно, направо те поглъща целия. Точно като клишетата, като в глупавите песни. Не можеш да ядеш, не можеш да се концентрираш, не можеш да спиш. Непрекъснато си мислиш за другия, макар да знаеш, че това е лудост. Просто не можеш да го преодолееш. А най-голямата лудост е да си падна по Пол, защото той е най-хетеросексуалното от всички момчета. Най-обича да си прави глупави шегички. Знаех, че нямам никакъв шанс той да почувства същото към мен, и въпреки това някак си се надявах, че ще се случи. Това не е ли лудост?

— Да — отвърнах аз.

— Реших просто да продължим да бъдем приятели, Пол и аз. Мислех си, че ще се справя. Но е толкова трудно да не мога да споделя чувствата си. Понякога имах чувството, че всичко е безнадеждно. Дори Пол да беше гей, никога нямаше да можем да се разкрием в нашето училище. Можеш да обиждаш момчетата с каквито и да е думи, но ако наречеш някой от тях гей, той ще ти откъсне главата, дори да е такъв. Често ме наричаха гей, защото съм артистичен и обичам да уча, а не ме бива във футбола, но никога не са го мислели сериозно. Пол ме наричаше безнадежден гей всеки път, когато пропусках топката, но беше достатъчно просто да се засмея и да започна да чупя китки и да викам *она!* всеки път, за да се включа в шегата.

— Карл, как може да обичаш някой, който се държи така с теб?

— Но нали ти казвам, че той *не* го правеше нарочно. Дори не си е помислял, че наистина съм гей. Не спираше да говори за момичета и за онова, което би искал да прави с тях, така че и аз говорех за същото.

— За мен?

— Не! — отвърна той. — Никога не бих говорил за теб по този начин, Силви, знаеш го много добре. — Изрече думите пламенно, за да прозвучат убедително.

— Тогава за кого говореше?

— О, по принцип. За който ми мине през ума.

— Миранда.

— Е, тя беше очевидният кандидат.

— Каза ли на Пол, че си я целунал на купона?

— Да, споменах го.

— И как му го описа?

— О, Силви, не си спомням. Това не означаваше нищо за мен. Ако искаш да знаеш, беше ми малко странно и стряскащо. Тя си отвори устата твърде широко и аз си помислих, че ще ме погълне целия. Плюс това си беше сложила някакво лепкаво червило. Уплаших се, че ще ме омаже целия. И вкусът му беше отвратителен.

Дожаля ми за Миранда, но въпреки това изпитах задоволство.

— Затова опита да уредиш Пол с нея?

— Знам, че беше глупаво решение, но се надявах, че четиримата ще станем приятели и ще ходим навсякъде заедно. Тогава това ми се струваше страхотна идея. Аз обичам Пол, обичам и теб, ти харесваш Миранда, а тя харесва всяко момче, което ѝ обръща внимание. Реших, че ще се получи.

Стъклената хижа се завъртя около мен, докато си повтарях наум думите му.

— Обичаш ме? — прошепнах аз.

— Да! *Естествено*, че те обичам, Силви. Знаеш колко много означаваш за мен. Завинаги ще си останеш единственото момиче за мен. Знаеш го.

— Но не си влюбен в мен?

— Не и по начина, по който съм влюбен в Пол.

— Все още?

— Да. А ти дори не знаеш, как реагира той. Разбираш ли, опитах се да го целуна...

— *Какво* си направил?!

— Знам, знам. Пълна лудост. Нямах намерение да го правя. Беше спонтанно действие. Кю Гардънс, лунна светлина, беше великолепно. Чувствах се така, сякаш се бяхме озовали в някакъв чужд свят, където всичко е възможно.

— И аз така се чувствах.

— Сякаш се намирахме в нашия собствен Сън в лятна нощ. После Миранда предложи да играем на криеница, всички се разпръснахме и аз нямах намерение да правя нищо, просто тръгнах да ви търся и почти веднага намерих Пол. Той сякаш специално ме

чакаше в храстите. Когато се появих, той се засмя, сграбчи ме и ме придърпа в храстите да се крием заедно. Главата ми беше точно до неговата и ние продължавахме да се смеем и да се шегуваме. Точно тогава, без дори да се замисля, го целунах. Не мога да повярвам, че го направих. Беше невероятно — но тогава той ме отблъсна. Удари ме. След това ми наговори всички онези ужасни неща.

— О, горкия, горкия Карл — казах аз, но не се сдържах и добавих: — Но ти какво очакваше?

— Знам, знам. Бях се побъркал. Не спирах да повтарям, че съжалявам, че повече няма да се повтори, но той продължаваше да говори разни гадости, да се държи така, сякаш съм някакъв извратеняк.

— Не си, знаеш, че не си.

— Но той си мисли, че съм. Държи се така, сякаш съм болен от нещо заразно и се опитвам да го заразя. Толкова беше *ядосан*. Паднах на земята и той даже започна да ме рита, макар че само допреди две минути бяхме най-добри приятели. След това избяга с думите, че повече не иска да ме вижда.

— Е, това е малко глупаво, защото все пак учите в едно училище.

— Точно това ме притеснява. Не само ужасната мисъл, че Пол ме мрази...

— Не мога да повярвам. Мисля, че ти би трябвало да го мразиш заради ужасния начин, по който се държи с теб — прекъснах го аз.

— Не, чуй ме, ами ако разкаже на всички в училище, че съм го целунал?

— Няма — отвърнах твърдо аз. — Виж какво, знам, че не е разказал нищо на Миранда. Просто ѝ е казал, че сте се скарали. Тя си мисли, че е заради нея.

— Типично за Миранда. Не знам какво намираш в нея, Силви.

— Е, аз не разбирам какво намираш в Пол. Особено сега — отвърнах аз. — Все още искаш да си приятел с него, нали?

— Да, но той не иска да има нищо общо с мен. Но най-странното нещо бе, че... за секунда той отвърна на целувката ми, сякаш изпитваше същото към мен.

Не исках да разговарям с Миранда за Карл. За щастие тя беше погълната от собствените си дела. С Пол непрекъснато си разменях съобщения. Но не спираше да я моли да му изпрати снимка на мобилния.

— Каква снимка?

— О, просто си опитва късмета. Исква да си щракна гърдите.

— *Какво?!*

— Не се шашкай толкова. Момчешки му работи. Всички искат такива неща.

— Да, за да могат да ги показват на приятелчетата си.

— Мислиш ли, че ако му пратя, ще я покаже на Карл?

— Не! Миранда, сериозно ли говориш?

— Че какво толкова. Просто за забавление. Един вид мобилен статус. Идеалният модел телефон, идеалния рингтон, идеалната снимка на гаджето...

— Да, ако точно така искаш да мислят за теб, като за идеалната, гола до кръста мацка, значи си луда.

— Не съм казала, че ще съм гола до кръста. Просто ще разкопча няколко копчета, ще покажа малко бюст... Не ме гледай така! Ревнуваш ме, защото нямаш никакъв бюст — а дори и да имаше, Карл не ми изглежда особено заинтригуван.

— Защо говориш така? — попитах аз с разтуптяно сърце.

— Е, знам, че вие двамата сте влюбени още от деца, но когато сте заедно, изобщо не се държите като такива. Аз лично съм ви виждала единствено да се държите за ръце.

— Нямаш представа какво правим, когато оставаме насаме — отвърнах разгорещено аз.

— Добре, какво правите? Докъде си стигнала с него? Защо никога не ми казваш?

— Защото е лично. Не обичам да се хваля като теб.

— Защото няма с какво да се хвалиш — тросна ми се Миранда.

Цял ден се притеснявах какво ли се е разчуло. Когато се прибрах от училище, дори не си направих труда първо да пратя есемес на Карл. Отидох директно у тях. Джейк ми отвори вратата и дори ми се усмихна.

— А! Здравсти, Силви.

— Не се въодушевявай толкова, Джейк. Миранда не е с мен — казах му аз и се промъкнах вътре покрай него.

Извиках Карл.

— Той е горе, Силви — отвърна Джулс. Изглеждаше притеснена. — Върна се по-рано от училище. Каза, че е болен. Дано не е нещо заразно. Ето, занеси му малко газирана вода, скъпа. — Тя наля една чаша и ми я подаде. — Ти също не изглеждаш много добре. Да не би също да си болна?

— Малко — отвърнах искрено аз.

— О, боже. Пийни и ти малко вода. Дано не ви е пипнало нещо сериозно. Но поне можете да си правите компания. Помниш ли, когато и двамата се разболяхте от варицела като малки? Сложихме ви в двата края на леглото на Карл и двамата си играехте заедно, покрити целите с розови петна. — Джулс въздъхна. — Как ми се иска още да бяхте малки деца. Е, ти все още си добре, Силви, прекрасна си, но и двете ми момчета се промениха толкова много. Джейк се превърна в тази шумна, небрежна мечка, която трополи из цялата къща и свири ужасната си музика. Карл пък се намира в другата крайност, крие се в убежището си, не говори почти с никого, през цялото време изглежда толкова блед и измъчен, като някой мъченик, разяждан от тежка болка. Когато се опитам да го попитам какво има, той просто върти очи и нищо не казва.

Тя постави две чаши на подноса и добави чиния с курабийки и чепка грозде.

— Ето! Лека закуска за двамата болни. Когато се омъжиш, Силви, направи всичко възможно да ти се родят момичета. Сигурна съм, че ще ти е много по-лесно.

— Не съм сигурна, че изобщо ще се омъжа — отвърнах аз. Опитах се да прозвучи весело, но гласът ми потрепери. Почувствах, че всеки момент ще избухна в сълзи. И двете погледнахме към картината на сватбата ми, която бях нарисувала като малка на стената в кухнята.

— Един ден ще бъдеш красива булка — каза тихо Джулс.

Усмихнах ѝ се тъжно и понесох таблата нагоре.

— Дай да ти помогна — каза появилият се отнякъде Джейк и вдигна подноса като сервитьор. Двете чаши се чукнаха една в друга и водата се разплиска.

— Стига прави бели, Джейк. Върни ми го — казах му аз.

— Просто се опитвам да помогна. — Той тракна с токове и се поклони ниско, разливайки още вода.

— За бога, трябва ли винаги да се месиш? — сопнах му се аз.

Той се изправи с изненадващо обидено изражение на лицето. Помислих си, че нарочно се държи така, защото е подразнен от отсъствието на Миранда.

— Извинявай — промърмори той и си тръгна.

Въздъхнах и се изкачих по стълбите до стаята на Карл.

— Карл? — промълвих тихо, застанала пред вратата му. — Аз съм, Силви. Нося ти поднос с храна.

Не бях сигурна, че ще ме пусне вътре, но ключът изщрака и вратата се отвори лекичко. Промъкнах се вътре. Карл все още беше облечен в училищната си униформа — бяла риза, некадърно ушити сиви панталони и пурпурна вратовръзка, която съсипваше целия му стил и индивидуалност. Косата му стърчеше на всички страни, сякаш беше прокарвал пръсти през нея. Той седна на ръба на леглото си, скръсти ръце, събра коленете си и зарея поглед в нищото.

Поставих подноса на пода и седнах до него. Протегнах ръка и улових неговата. Той не я стисна в отговор. Просто стоеше напълно неподвижен.

— Ужасно ли беше? — прошепнах аз.

Той кимна.

— Казал си на Джулс, че си болен.

— Бях. Оповръщах целия под в момчешката тоалетна.

— Значи наистина си болен?

— Пол мисли, че съм. Болен. Извратеняк. Педал.

— Престани!

— Каза още много отвратителни неща. Ужасно ми е ядосан. Мисли си, че съм се опитал да се сприятеля с него, за да направя и него гей.

— Това е абсурдно.

— Наистина ме мрази, Силви, и това е ужасно.

— Е, тогава трябва и ти да го намразиш.

— Как бих могъл да го направя? — попита ме безпомощно Карл.

— Лесно! — отвърнах аз; искаше ми се да го хвана за раменете и да го разтърся. — Той е ужасен, Карл, груб е и глупав, и пълен с предразсъдъци. Дори не е умен или забавен, или интересен. Просто е един скучен, груб идиот. Най-лесният за мразене човек на света.

— Виж какво, много си мила, опитваш се да се държиш добре, но честно казано, нямаш никаква представа. Не може просто да спреш да обичаш някого и да започнеш да го мразиш. Повече мразя себе си, отколкото Пол, заради това, че постъпих толкова глупаво и го поставих в такава ситуация, когато той искаше просто да сме добри приятели. Страх го е, че всички ще започнат да ни обсъждат, да ни наричат педали. Каза, че повече никога няма да говори с мен. Каза, че ако се опитам дори да го докосна, че ми разбие главата в тоалетната. Каза, че го отвращавам. И точно тогава повърнах. Сега, естествено, го отвращавам още повече — каза Карл. — Представяш ли си, да повърна точно пред него. Мисля, че дори опръсках обувките му.

— Добре. Така му се пада. Следващия път се цели в главата му. Виж, дори той да беше гей, пак нямаше да е подходящ за теб, Карл. Изобщо. Държиш се така, сякаш някой те е омагьосал.

— Точно така се чувствам — отвърна Карл и се плесна с длан по челото. — Не искам да се чувствам така. Само ако знаеше какво ми е, Силви.

— Защо си мислиш, че не знам? — попитах аз.

Нямах намерение да го казвам на глас. Карл ме погледна съсредоточено и се намръщи. Известно време се гледахме. Очите му се разшириха. После и двамата отместихме погледи и наведохме глави, изчервени. Той се прокашля, готов да каже нещо.

— Ето, пийни малко вода — побързах да му кажа.

Аз също пих, и то толкова бързо, че се разхълцах.

— О, боже, пак ли.

Опитах се да спра хълцането, задържах дъха си, отпивах големи глътки, опитвах какво ли не, за да ни спестя болезненото смущение. Карл разбра, че не искам да го обсъждаме, но се държеше така, сякаш не беше разбрал нищо. Но когато станах, за да си вървя, ми каза:

— Ужасно съжалявам, Силви. Само ако...

Не беше нужно да довършва изречението.

Прибрах се у дома и размених няколко изречения с госпожица Майлс в кухнята. Мама се прибра в настроение за *сериозен* разговор. Очевидно се чувстваше виновна, че бе прекарала целия уикенд с Джери, затова беше твърдо решена да ме компенсира. Започна да ме разпитва за Карл, Миранда и Люси, за училище, за нещата, които чета, дори за хрониките на Стъкления свят.

Не ми се говореше за нищо, затова отговарях едносрично. Мама ме разбра погрешно и реши, че съм се вкиснала, защото ме пренебрегва.

— О, Силви, скъпа, нали знаеш, че каквото и да се случи, за мен винаги ще си на първо място — каза тя и се опита да ме прегърне.

— Стига глупости, мамо — отвърнах аз и се освободих от прегръдката ѝ.

— Но това е чистата истина — рече тя. — С Джери или без него.

— Да разбирам ли тогава, че той вече е на второ място?

— Ами, да. Той е страхотен, Силви. Моля те, съгласи се да се срещнеш с него следващата седмица. Можеш да излезеш с нас или той да дойде тук, както предпочетеш. Просто съм сигурна, че ще си допаднете. Той е толкова забавен и същевременно толкова нежен. *Толкова* е различен от баща ти. Той беше толкова агресивен и властен, никога не ме изслушваше докрай. О, съжалявам, не биваше да говоря така. Той ти е баща и каквото и да се е случило между нас, ти си оставаш негова дъщеря и той много те обича.

— Мамо, престани. Вече не съм малка. Не е нужно да говориш такива неща. На татко не му пука за мен. От години не ме е виждал. Сигурно ако ме види на улицата, просто ще ме подмине. Аз него също. Не ми пука.

— Добре, добре — рече нежно мама, сякаш успокояваше някое глупаво дете.

— Татко вече не ми е нужен. Не ми трябва и нов баща. Никой не ми трябва. И сама съм си съвсем добре — извиках аз.

После избухнах в сълзи. Нямаше да позволя на мама да ме утеши. Изтичах нагоре по стълбите — осъзнавах, че се държа глупаво, но не можех да спра. В главата ми безспир отекваше *Само ако, само ако, само ако*. Непрекъснато виждах съжалението в очите на Карл. Искях да се свия някъде и да умра.

Плаках, докато не ме заболя главата. Болеше ме цялото тяло, гърдите, стомахът, гърбът. Зачудих се дали наистина не съм болна. От сърце. Колко мелодраматично прозвуча това. Погледнах се в огледалото. *Изглеждах* болна, много бледа, с тъмни кръгове под очите. Надявах се, че с тях изглеждам по-възрастна.

Коремът ми доста се беше подул. Зачудих се дали не се разболявам като Карл. Отидох в тоалетната и установих, че ми е дошъл месечният цикъл. Гледах петната по бельото си. Толкова дълго го бях чакала. Бях последна от всички момичета в класа. Дори вече си мислех, че съм някакъв странен нов феномен, зациклил завинаги във фазата малко момиче. Но ето че най-после се беше появило истинското доказателство, че се превръщам в жена. Докоснах наболяващите ме гърди, чудейки се дали и те не са започнали да се променят, но за съжаление си бяха все същите.

Измих се, взех кутията с тампони на мама, десетина минути се помайвах над инструкциите. Вдигнах единия си крак върху облегалката на ваната и с треперещи ръце, сякаш държах граната, се опитах да пхна тампона, но не се получи. Не ми се искаше да натискам силно, в случай че не го използвам както трябва. Не виждах какво точно правя — но честно казано няха и особено желание. Може би не бях оформена както трябва. Може би наистина бях някакъв изрод, момиче кукла, на което му липсват важните части.

Отказах се и използвах ужасните превръзки от пакета, който мама беше оставила на най-горния рафт в гардероба ми. Бяха лежали там недокоснати цели две години. Имах усещането, че нося памперс. На следващия ден имахме физическо. Как щях да се справя, за бога?

Искаше ми се да не се бях родила момиче. Ако бях момче, нямаше да ми се налага да се справям с този притеснителен проблем всеки месец. Ако бях момче, Карл може би щеше да ме обича така, както го обичах аз.

Опитах се да си представя що за момче щеше да се получи от мен. Щях да съм още по-зле, толкова дребна и кльощава. Как ли щях да изглеждам с къса, рошава коса? Нямаше да мога да скривам стърчащите си уши. Никога нямаше да изглеждам толкова добре, колкото Карл. Не бях нито умна, нито талантива, нито забавна. Останалите момчета щяха да ме мразят. Карл също щеше да ме мрази.

Не, още по-лошо, щеше да ме съжалява и от време на време щеше да излиза с мен просто от любезност.

От мен нямаше да излезе добър гей. Никой нямаше да ме харесва. Да не говорим, че с момичетата нямаше да имам никакъв успех. Някое като Миранда щеше да ме направи на кайма. Направо си представих как ме натиква в месомелачката, завърта дръжката и ме изкарва от другия край на бледи върволици мляно месо. Щеше да ме презира като момче. Слава богу, че като момиче ме харесваше, стига да ѝ се връзвах на глупостите.

Аз също я харесвах. Замислих се за възможността дори да я обичам. Реших, че е красива по свой собствен мрачен, драматичен начин. Харесвах лъскавата ѝ червена коса, равните ѝ бели зъби, веселите трапчинки. Харесвах дрехите ѝ, особено екзотичното ѝ бельо и ботушите с катарамии. Опитах се да си представя как я прегръщам и целувам. Не бях сигурна, че щеше да се получи. Устните ѝ бяха твърде пълни, тялото твърде меко, косата твърде дълга. Умирах си да изглеждам като Миранда, дори да бъда Миранда, но не исках да я обичам.

Това е пълна глупост. Човек не може да се противи на чувствата си.

Обичах Карл. Карл обичаше Пол. Пол може би обичаше Миранда. Аз не бях сигурна дали Миранда обича когото и да било от нас. Тя просто искаше всички ние да я обичаме.

Когато мама се качи горе, отдавна бях заспала. Събудих се, когато се промъкна в стаята ми, но продължих да лежа със затворени очи. Усещах я как стои там и ме гледа. Тя тихо въздъхна, после се наведе и ме целуна по косата. Прииска ми се да протегна ръце, да я прегърна през врата и да си поплача добре така, както правех като малка. Но тогава мама винаги можеше да оправи нещата. А сега не можеше да направи нищо, за да промени Карл. Дори не исках да ѝ кажа, че ми е дошъл цикълът, защото тя сигурно щеше да изпадне в доста притеснителен възторг.

Но тя така или иначе разбра.

— Значи цикълът ти най-после е започнал, Силви! — каза тя на закуска в кухнята.

Дори не си снижи гласа. Госпожица Майлс сигурно го беше чула от стаята си на втория етаж.

— Няма защо да се изчервяваш, скъпа. Това не е нещо, от което да се срамуваш. Трябва да отпразнуваме превръщането ти в жена.

Свих се от неудобство.

— Не искам да се превръщам в жена — казах аз. — Не говори за това, мамо. Всъщност как разбра?

— Тоалетната беше задръстена с парчета превръзки. Знаех, че не съм аз, а госпожица Майлс отдавна е преминала този период в живота си.

— Ще ми се и аз да го бях преминала.

Изморих се да бъда тийнейджърка. Беше твърде тъжно, твърде сложно, твърде тревожно. Искях да превъртя набързо петдесетина години и да остарея. Тогавя нямаше да има никакво значение, че съм дребна и кльощава. Това, че изглеждах млада за възрастта си, щеше да е предимство. Нямаше да има значение дали имам приятел. Можех просто да поклащам загадъчно глава, ако някой ме попита за миналите ми любови и да казвам „Имала съм своите моменти“, точно както госпожица Майлс. Нямаше да се налага да се сприятелявам само за да доказвам, че съм популярна. Нямаше да се налага да се опитвам да намеря мястото си в училище. Дори нямаше да се налага да работя. Щях просто да си угаждам и да правя каквото си поискам. Можех да чета часове наред. Можех да пиша и да рисувам. Можех да живея по цял ден в Стъкления свят. Щях да остана вечно млада като кралица Силвиана и крал Карло щеше да ме обича, само мен, и щяхме да живеем дълго и щастливо.

Отидох на училище с две от ужасните превръзки в найлонова торбичка. Онази, която носех, се очертаваше отвратително през гащичките ми. Зачудих се дали да не попитам Люси как се справя с това. Рядко разговаряхме за интимни неща, но знаех, че нейният цикъл бе започнал предишната година. Тя го наричаше „червеният гостенин“.

Наклоних се колкото се може повече към нея по време на часа по математика, за да ѝ поискам съвет.

— Хей, Силви, да не би да преписваш? — рече тя, прикривайки отговорите си с ръка.

Обидих се, че може да си помисли такова нещо или че не желае да сподели отговорите си с мен. Освен това се и раздразних. Не съм кой знае колко добра по математика, но Люси е по-зле. Само някой пълен глупак може да поиска да препише от нея.

— Просто исках да те попитам нещо, Люси — изсъсках аз. — Виж, какво правиш по физическо, когато ти е дошло?

— Кое да ми е дошло? — попита Люси.

Въздъгнах.

— Нали се сещаш. — Нямаше смисъл. Трябваше да използвам лигавия ѝ израз. — Когато ти дойде „червеният гостенин“.

— О! — Люси леко се изчерви. — Ами винаги си нося два чифта бельо.

— Аха. — Замислих се върху думите ѝ. Звучеше ми доста смислено, макар и неудобно. А аз имах само гащичките, които носех. Нямаше как да я помоля да ми даде нейните на заем.

— Скрива ли достатъчно превръзката? — прошепнах аз, също изчервена.

— Донякъде. И помага, ако започне да блика.

— О, боже. — Досега кръвта цъцреше съвсем оскъдно. Щеше ли да се разплиска навсякъде като някой ален Ниагарски водопад? — На теб тече ли ти силно, Люси?

— О, да, ужасно е. Мама трябваше да ме заведе на лекар. Омазвах цялото легло.

Прилоша ми. Стаята се завъртя пред очите ми. Може би щях да припадна. Поне щях да имам извинение да не вляза в час по физическо.

През междучасието изтичах в тоалетната, без да чакам Люси, Миранда или който и да било. Бях започнала да си представям голямото бликане и отчаяно притисках найлоновата торбичка към гърдите си.

— Силви? Силви! Хей, хей, по-бавно!

Беше *Джейк*.

— Трябва да побързам, Джейк — отвърнах аз, опитвайки се да го заобиколя.

— Но аз трябва да ти кажа нещо!

Тогава се спрях, чудейки се дали не трябва да ми предаде съобщение от Карл. Може би беше решил да не ходи на училище, преструвайки се, че все още е болен. Тогава може би трябваше да рискувам и отново да избягам от училище. Трябваше да бъда с него. Той имаше нужда от мен. Аз бях единственият човек, с който можеше да говори свободно.

— Какво има? — попитах аз.

— Ще имаме участие! — избъбри Джейк.

— Какво? — Нищо не му разбихах. Прозвуча ми като абракадабра.

— Ще имаме *участие* — повтори Джейк и се ухили гордо. — Обади се вчера вечерта, след като си тръгна. Искат с момчетата да свирим на един рожден ден и *плащат* петдесет кинта, не е ли яко!

— Твоята група? — казах аз. — А, добре. Браво на теб. — Опитах се отново да го заобиколя.

— Ще дойдеш ли, Силви? — попита Джейк.

— Къде да дойде? — каза Миранда, която се материализира до мен.

— На рождения ден. Групата ми ще свири — отвърна гордо Джейк. — Ти също можеш да дойдеш.

— Не мисля, че ще мога, Джейк — казах, докато се промъквах покрай него. Точно така! Сега може да накара Миранда да отиде — със сигурност точно такава му беше желанието.

— Но ти не знаеш къде е! — извика Джейк зад гърба ми.

Престорих се, че не го чувам. Едва ли щеше да нахълта след мен в момичешката тоалетна. Влетях в кабинката и се приготвих за най-лошото. Оказа се не чак толкова зле, но пък тепърва ме очакваше физическото.

— Силви? — извика Миранда пред кабинката. — Защо не искаш да отидеш на партито на Джейк?

— Това е рожден ден. Сигурно някое хлапе иска здраво да потръска глава с приятелите си. Никой не би поканил Джейк на истинско парти. Групата му е невероятно ужасна.

— Добре, разбрах те. И без това очаквам да съм на среща с Пол — рече Миранда.

Промърморих няколко не особено прилични думи.

— Какво? Хей, момчето, което толкова цветисто описа, е моето гадже — обади се Миранда. Изобщо не звучеше ядосана. — Какво толкова е направил, че да те разстрои?

— На мен нищо.

— На Карл ли? Хей, разбра ли защо са се скарали?

— Не — отвърнах бързо аз.

— Сигурна ли си, че не знаеш поне нещичко? — попита Миранда. — Хей, Силви, какво всъщност правиш там? Да не те е подгонила някоя диария или нещо такова?

— Млъкни! Дойде ми *цикъла* — изсъсках аз.

— А, добре. Имаш ли тампон?

— Не.

— Спокойно, аз си нося в чантата. Половин пакет. — Тя ми подаде един под вратата.

— Не мога да ги използвам — прошепнах аз.

— Какво? Не мога да те чуя.

— Миранда! Виж какво, не искам целият свят да ме чува. Не използвам тампони, не мога, разбра ли? Или те са твърде големи или аз съм много малка, все тая. Сега да го съобща ли по радиостанцията?

— Да, ако обичаш — отвърна Миранда през смях. — Опитай тампона. Хайде, той е специален, малък.

Тя ми обясни подробно как да си го сложа. Молах се да няма други момичета в тоалетната. Но накрая възтържествувах.

— Иха! Успях. О, боже, каква неприятна работа!

— Казах аз, излязох от кабинката и си измих ръцете.

— Държиш се така, сякаш за пръв път имаш *цикъл*, Фъстъче — подразни ме Миранда.

— Ами, ако искаш да знаеш, наистина ми е за пръв път.

— *Сериозно!* На мен ми започна, когато бях на десет.

— Типично. Преждевременно развито хлапе.

— Такава съм си, скъпа. Винаги, когато имаш нужда от някой практичен съвет, заповядай при леля ти Миранда. Какъв ли е следващият ми час? Нищо не мога да си спомня в това тъпо училище.

— Аз имам физическо — казах намръщено.

— Горката. Мразя да подскачам наоколо с тези ужасни торбести шорти. Боже, каква депресираща дрешка.

— Люси носи по два чифта гащички, когато е в *цикъл* — казах аз.

— Да, сигурно. Тя ще носи два чифта гащички и първия път, когато излезе на среща с момче — отвърна Миранда.

Двете се разкискахме грубо. Знаех, че е гадно от моя страна, но пък се почувствах много по-добре.

Все още се притеснявах за Карл, но си казах, че все някак щеше да се оправи. Момчетата непрекъснато се боричкат. Никой няма да разбере защо.

Веднага, щом се прибрах от училище, отидох да видя Карл, но той не си беше вкъщи.

— Той не е ли на репетиция тази вечер? — попита Джулс. — Знаеш ли кога ще представят „Сън в лятна нощ“?

— О, боже, изиграната само от момчета „Сън в лятна нощ“? — попита Джейк. — Коя роля играе Карл? Моля те, кажи ми, че не е на Титания. — Той започна да подтичва из кухнята, развявайки въображаемата си дълга коса и воланите на несъществуващата си пола, и обяви: *Вън, горди Оберон! Къде са моите феи?*

— Наистина ли мислиш, че това е смешно, Джейк? — попитах аз и излетях от кухнята им.

Прибрах се у дома, направих си сандвич и изпратих есемес на Карл.

КАК СИ? КАК ВЪРВЯТ НЕЩАТА С ПОЛ? ДО ПОСЛЕ. ЦЕЛУВКИ, С.

Той не ми отговори. Вместо това получих съобщение от Миранда.

ТОКУ-ЩО ПОЛУЧИХ ТОВА ОТ РАДЖ.

„НЯКАКВО МОМЧЕ ОТ 9 КЛАС РАЗПРАЩА ТВОИ СНИМКИ ГОЛА ДО КРЪСТА НА ВСИЧКИТЕ СИ МЪРЛЯВИ ДРУГАРЧЕТА — С КОМЕНТАРИ! ДА СЪБЕРА ЛИ НАКАЗАТЕЛНИЯ ОТРЯД И ДА ГО УНИЩОЖА? ЦЕЛУВКИ, Р. ОСВЕН ТОВА СЕ ПОДИГРАВА НА ГЕЙ ПРИЯТЕЛЧЕТО ТИ КАРЛ.“

Веднага й се обадох.

— О, боже, Миранда, какво е казал той?

— Не съм съвсем сигурна, нещо за мен и фигурата ми, и какво е искал да направи с мен. Само в сънищата ти, приятел! Все едно ще му позволя да се приближи до мен. И въпреки това се чувствам странно, че съм телефонна звезда.

— Не, не...

— Знам, че ми каза да не го правя, но това си беше нещо като предизвикателство. Малко забавление...

— Не ми пука за теб или глупавата ти снимка! Какво е казал за Карл?

— Не е глупава. Всъщност се получи доста добре. И не съм съвсем гола. Бях облякла едно копринено късо якенце и гърдите ми леко изскачаха навън. Да ти кажа, че от вестник „Сън“ ще платят луди пари за нея. Може пък това да е началото на една нова кариера...

— Миранда! Моля те. Кажи ми за Карл.

— Ами няма нищо за казване. Радж твърди, че са си го нарочили, че е гей. Трябва да призная, че самата аз имах съмнения, но ти не спираше да тръбиш, че ти е гадже.

— Ти също го искаше!

— Разбира се, защото е красив, забавен и изобретателен — което, като се замисля, *определено* го прави гей. Но пък това е мечтата на всяко момиче, нали? Ти да си единствената на света, която да го накара да се промени. И така, той наистина ли е гей, Силви, или все още не е решил? И защо според теб Пол започна да се държи толкова гадно? Тоест, ясно ми е защо иска да изпрати снимката на циците ми на всичките си извратени малки приятелчета, защото те са наистина впечатляващи, но никога не съм предполагала, че е такъв гаден фашистки гейомразец. Та те са най-добри приятели, за бога! — Миранда замълча. Можех да чуя как умът ѝ щрака.

— О! — каза тя. — Да не е опитал с Пол?

Не отговорих нищо. Не беше необходимо.

— Значи затова са се скарали! О, боже, Пол е толкова жалък! Така, мисля, че ще го зачеркна от списъка си. Честно казано винаги ми се е струвал твърде нещастен заместител на Карл.

— Как го приема Карл? Радж каза ли дали е разстроен? Какво *точно* са говорили?

— Не знам. Нали знаеш колко са глупави момчетата. О, боже, сега всичко ми се връзва. Горкият Карл. Искаш ли да дойда?

— Не, не! И без това той не си е у дома, а е на репетиция.

— И Пол е там, нали? Леле, те разиграват своя собствена драма. Във всеки случай ти иди после у Карл, целуни го силно и го прегърни от мен и му кажи, че Пол е едно малко лайненце и повече изобщо няма да се занимавам с него, чуваш ли?

Щом Миранда прекъсна разговора, аз се опитах да изпратя нов есемес на Карл, но отново не получих отговор. Опитах се да му се обадя, в случай че е тръгнал да се прибира, но веднага бях прехвърлена на гласова поща. Не знаех какво да кажа. Не исках да му съобщавам, че хората го обсъждат, той толкова мразеше такива неща. Накрая просто казах: „Здрасти, Карл, аз съм. Мисля си за теб. Обади ми се при първа възможност. Много целувки“.

Мама щеше да се прибере късно от работа. Приготвих си още един сандвич. Зачудих се дали не трябва да приготвя нещо за вечеря. В хладилника нямаше нищо интересно. Намерих малко старо сирене, твърдо като тухла. Порових из килера за малко макарони, но не намерих никакви.

Чух как мама върти ключа във вратата. После каза нещо на някого в коридора. Госпожица Майлс беше в стаята си и гледаше „Ричард и Джуди“ — чувах тихото мърморене на телевизора ѝ.

— Ти ли си, Карл? — извиках аз, чудейки се дали пък не е дошъл направо тук, за да поговорим.

Не беше Карл. Някакъв напълно непознат човек, висок, тъмен мъж, закуцука към мен. О, боже, о, боже, о, боже.

— Това е Джери, Силви — каза мама весело.

Погледнах я с ненавист, но неохотно протегнах ръка. Джери я пое ентусиазирано и ми се усмихна.

Ръката му беше влажна, сякаш беше доста изнервен.

— Защо не ми каза, че Джери ще идва, мамо? — попитах я аз.

— Не знаех! Той изненадващо дойде да ме вземе от работа — отвърна тихо мама. — Реших, че ще е хубаво да вечеряме заедно.

— Нямаме кой знае какво вкъщи — казах ѝ аз. — Дано харесваш хляб и сирене, Джери.

— Не, не, по пътя минахме през „Маркс“ — каза мама, оставяйки торбите с храна в кухнята. — Я погледни тук!

Джери очевидно имаше доста натъпкан портфейл. Видях пушена съомга, пиле, салати, рулца, праскови, череши, бял шоколад, натурален сок и вино.

— Време е за пиршество! — възкликна мама и доволна започна да разопакова.

— Фантастично изглежда — казах аз. — Надявам се да си хапнете чудесно.

— Това е и за теб, глупаче — каза мама.

Джери й помагаше, разопаковаше внимателно храната, за да покаже, че е напълно способен, нов човек.

— Не, казах, че ще вечерям у съседите — отвърнах аз.

— Силви — каза мама и си пое дълбоко дъх. — Вечеряй с нас. И без това напоследък достатъчно често си се хранила у Джулс. Хайде, помогни ми да сложа масата.

— Добре, само ще отскоча да им обясня...

— За бога! — възкликна мама. После разтърка челото си. — Моля те, сложи масата.

— Аз мога да сложа... — започна Джери.

— Не, Силви ще го направи. Тя знае къде стоят чиниите, ножовете, вилиците и всичко останало.

— Добре. Ще сложа масата. След малко. *Трябва* да видя дали Карл се е прибрал.

— Кога ще спреш да тичаш след Карл? — попита мама. — До какво ще доведе това? Честно, престани да се държиш като петгодишна, моля те.

Подредих масата, като гневно трополях с чиниите и дрънках с приборите. Не беше честно. Тя не разбираше, макар в думите й да имаше достатъчно истина, че очите ми да се насълзят. *Доникъде* нямаше да ме отведе. Но независимо от всичко аз си оставах приятелка на Карл. По всичко си личеше, че той бе имал един ужасен ден. Нуждаеше се от мен.

Но мама нямаше да ме пусне. Накара ме да седна с нея и Джери, и ядохме съомга, пиле, салата, рулца, плодове и шоколад. Е, поне мама и Джери ядоха. Аз куснах малко от храната, боднах си пиле, малко домати, малко рулце. Мама не спираше да ми хвърля многозначителни погледи с блесналите си очи, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Не го правех нарочно. Просто бях толкова напрегната и възбудена, че едва можех да преглъщам.

— Хапни малко черешки, Силви — каза мама, бутайки чинията към мен.

— Не, благодаря.

— Ами малко прасковка.

— Всъщност не.

Мама изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да натика цяла шепа череша и четирите праскови в гърлото ми. Джери се опита да поведе учтив разговор, задаваше ми въпроси за училище, за любимите ми предмети, за приятелите и хобитата ми. Отговорите ми бяха едносрични. Той смени подхода и заговори за работата си, за пазаруване и плуване, докато аз се въртях на стола ми и от време на време кимах. Накрая той млъкна, изтощен.

Настъпи продължително мълчание. Зачудих се дали да не се осмеля отново да помоля за разрешение да отида до съседите.

— Искаш ли чаша кафе, Джери? — попита мама.

— Ще направя — казах аз. — Вие идете да седнете в дневната. Ще ви го донеса.

Мама се поколеба. За пръв път тази вечер се опитвах да се държа като добра дъщеря.

— Добре — рече тя.

Двамата си взеха чашите и бутилката с останалото вино и се изнесоха в дневната. Чух мама да промърморва нещо и Джери да ѝ отговаря:

— Не, не, прекрасна е. Мисля, че просто се стеснява, това е.

Не исках да ме защитава толкова покровителствено! Защо мама си мислеше, че трябва да иска одобрението му за поведението ми? Той нямаше нищо общо с мен. Нямах нищо против мама да си има приятел. Стига да искаше, можеше да се движи в компанията на цял футболен отбор. Нямах да имам нищо против, стига да не се налага да се запознавам с тях.

Взех кафемелачката и започнах да я пълня със зърна. Знаех, че мама щеше да се начумери, ако набързо направех на Негово сиятелство нес кафе. Събрах чиниите в умивалника и пуснах водата да тече. След това предпазливо завъртях ключа на задната врата и лекичко я отворих. Не можех да рискувам да изляза през входната врата. Мама сигурно щеше да ме чуе, колкото и да беше погълната от Джери, но се надявах, че покрай всичката шумотевица в кухнята, нямаше да ме чуе как се измъквам отзад.

Промъкнах се крадешком през тъмната градина; заобиколих старото ябълково дърво и се спънах в малката купчина саксии, преди да стигна до малката дупка в оградата и да прескоча в градината на Джонсънови.

Погледнах към стаята на Карл. Вътре беше тъмно, но това не означаваше нищо. Той можеше спокойно да си лежи на леглото в тъмното.

Тогава зърнах слабата светлина през прозореца на Стъклената хижа. Изтичах през поляната и почуках с нашия морзов код по вратата. Зачаках.

— Карл? — прошепнах аз. — Карл, може ли да вляза?

Той не ми отговори. Стоях и се ослушвах за прошумоляване, въздишка, плач. Чувах далечния лай на куче и глухият глас и подрънкване на китара от спалнята на Джейк.

— Карл, смятам да вляза — казах аз и натиснах дръжката.

Отворих вратата и влязох в хижата. Нещо изхрущя под краката ми. Огледах се със затаен дъх, примигвайки от светлината. Петте рафта бяха покрити с парчета и фрагменти от стъкло, гротесков калейдоскоп от цветове. Малките стъклени животинки бяха осакатени. Слонът нямаше хобот, главата на жирафа липсваше, пеликанът бе останал без клон, заекът без уши, крокодилът нямаше опашка.

Чашите се търкаляха като пияни, без столчетата си. Две вази лежаха на пода сред купчина червени и сини парчета стъкло. Пепелниците и преспапиетата бяха натрошени, цветята милефиори бяха пръснати като конфети. А Стъкленото момче, о, Стъкленото момче, специалното, незаменимо Стъклено момче на Карл беше строшено на парчета, красивото му лице липсваше, ръцете му бяха начупени, от краката му бяха останали само пънчета.

Протегнах към него треперещата си ръка. Докоснах назъбените ръбове. Разбрах, че съм се порязала едва когато по пръста ми потече алена струйка кръв. Болката ме накара да осъзная, че всичко, което виждам, е истина, а не някакъв ужасен кошмар. Някой беше натрошил всичкото стъкло, красивите специални предмети, които Карл бе колекционирал от години и бе почиствал от праха с такова внимание. Познавах всяка извивка, всеки белег. Той бе поднасял всеки един предмет под светлината и му се беше възхищавал. Беше ги издирвал безспир из различни антикварни магазини и дворни разпродажби. Беше похарчил всяко пени, получено на рождения му ден и на Коледа, за колекцията си. Тя беше всичко за него. И някой я беше потрошил цялата.

Кой би могъл да направи такова ужасно нещо?

Кой би могъл до такава степен да мрази Карл?

Бях сигурна, че знам кой.

Затичах се с писъци през градината. Мик изскочи през задната врата.

— Какво, за бога... Силви? Какво се е случило?

Той се опита да ме хване, но аз се изтръгнах от ръцете му. Влетях през вратата и видях Джулс в кухнята и Джейк, облегнат на хладилника, да пие мляко от кутия. Той спря насред глътката си и ме зяпна.

— Силви! — извика Джулс, съзирайки окървавената ми ръка. — Ела тук, изпъни я над умивалника.

— Кой те нарани, Силви? Каж ми! — рече бързо Джейк.

— Никой. Не съм аз, а стъклото. Ужасно е. Всичко е потрошено, цялата колекция на Карл — *цялата* — дори Стъкленото момче.

— О, господи — каза Джулс. — Ами Карл? Къде е той?

— Не знам, не знам! — проплаках аз.

Тя ме прегърна, придържайки ръката ми под течащата студена вода — неща, които би направила всяка майка — но също започна да трепери.

— Джейк, погрижи се за Силви. О, боже, какво ли се е случило с Карл? Мик? — Тя отиде до задната врата. — Да се обадим ли на полицията?

Мик се върна от градината.

— Да, веднага. Силви е права. Всичко е натрошено. Не мога да го разбера. Откъде биха могли да знаят за стъклените предмети вътре? Погледната отвън, тя прилича на обикновена барака. Само ние знаем за стъклената колекция на Карл, Силви знае за нея, но никой друг.

Джулс ме погледна.

— Кой друг знае, Силви?

— Пол — прошепнах аз.

— Приятелят на Карл.

— Вече не му е приятел. Сега го мрази. Говори най-различни ужасни неща за него в училище. Ужасен е. Но никога не бих предположила, че е способен на *това*.

— Спокойно, Силви — каза Джейк, потупвайки ме по гърба.

— Смяташ, че се е промъкнал през градината и е почупил всичко? — рече Мик. — За бога, това момче да не е някакъв психопат?

Как изобщо е влязъл в нашата градина? — Той погледна към тъмнината и внезапно изскочи навън. — По дяволите, още е тук! Погледнете, там, до храстите!

Мик се затича натам. Джейк го последва. Двамата докопаха криещата се в храстите фигура и я извлякоха навън.

— О, боже — прошепна Джулс.

Това не беше Пол. А Карл. Той беше целият изкалян и разрошен, олюляваше се и главата му се тресеше. Ръкавите му бяха покрити с нещо тъмно. Мик и Джейк му помогнаха да прекоси градината. Той плачеше, носът му течеше и ръцете му висяха под странен ъгъл. Тъмното нещо беше кръв.

Когато ни видя, че го гледаме, той се опита да се измъкне. После отчаяно наведе глава.

— Карл! Дай да ти видя ръцете — каза Джулс. Тя погледна окървавените му ръкави. — Така. В болницата. Ще те закарам дотам — по-бързо ще стане, отколкото с линейката.

— Няма да ходя в никаква болница — изкрещя истерично Карл. — Добре съм. Просто малко се поряхах, това е всичко. Виж, сега ще го измия, нали? — Той пусна силно водата, разплисквайки я навсякъде.

— Карл, любими мой, ще се наложи да отидеш, трябва да те зашият — каза Джулс. — Пръстите ти са трагедия — погледни и китките си! — Тя се опита да го задържи, но той бясно ръкомахаше.

— Той ли го е порязал? Ще му откъсна главата — закани се Джейк, който също беше на косъм да се разплаче.

— Ако не ми позволиш да те закарам с колата, ще повикам линейка — каза Джулс.

— Можем да повикаме и полиция — каза Мик и извади мобилния телефон от джоба на панталона си.

— Защо, за бога, ще викате *полиция*? Нима искате да ме арестуват? — извика Карл.

— Трябва да съобщим за случилото се. Силви мисли, че приятелят ти Пол е натрошил всичко — каза Мик.

Карл изглеждаше изненадан.

— Идиотка такава — каза ми той. После се изправи и избърса с окървавените си ръце очите и носа си. — Не е ли очевидно? Аз го направих.

Всички го зяпнахме изненадано.

— Стига глупости, Карл — рече Мик. — Какво се опитваш да направиш, да защитиш тъй наречения си приятел?

— Ти не би съсипал собствената си колекция, Карл — завъртя глава Джейк. — Все едно аз да си счупя китарата.

— О, Карл — промълви Джулс. — Защо го направи?

Внезапно откъм вратата се чу силно чукане.

— Нали не сте се обадили вече на полицията? — попита Карл.

— Не, не. Джейк, виж кой чука.

Разнесе се сърдитият глас на мама.

— О, не — изпъсках аз.

— Нека съберем всички съседи. Нека цялата улица да дойде да ме види — рече Карл.

Мама влетя в кухнята.

— Силви, как *смееш* да изчезваш така... — започна тя. Но щом съзря Карл и състоянието, в което се намираше, тя рязко млъкна. — Мили боже, какво се е случило?

— Не сме съвсем сигурни — каза Джулс. — Стъклената колекция на Карл е била потрошена и той се порязал, докато събирал парчетата. Силви също леко пострада, но мисля, че с нея всичко е наред. Но може би е по-добре да дойде с нас в болницата, за да не пипне тетанус или нещо такова.

— Аз ще я закарам. О, боже, не, пих твърде много вино. Може би Джери ще ни закара. Мисля, че той пи по-малко.

Отидох при мама и я прегърнах.

— Мамо. Ти остани с Джери. Аз трябва да отида с Карл. *Моля те.*

Мама се опита да спори, но Джулс беше изненадващо твърда.

— Няма смисъл всички да висим в спешното. Аз ще ги закарам.

Тя постави едната си ръка върху рамото на Карл, а другата върху моето, и ни изведе от къщата. Когато стигнахме до портата, той се опита да се измъкне, но тя го стисна здраво.

— Идваш в болницата, Карл. Зле си порязан. По всичко личи, че имаш набити парчета стъкло в пръстите. За бога, ти си моят артистичен син, ръцете ти трябва да бъдат излекувани. Може да си си срязал някое сухожилие. А сега и двамата влизайте в колата.

Тя подкара към болницата, а ние двамата седяхме треперещи отзад. Карл все още плачеше, макар да се опитваше да спре. Взех

одеялцето от задната седалка и го увих около него.

— Стигнахме — каза Джулс, докато паркираше пред болницата. — Хайде да те заведем да те оправят, скъпи. — Тя прегърна Карл през раменете, увивайки го по-плътно с одеялцето. — Да вървим, Силви.

Трябваше да разкажем подробности на жената на рецепцията. След това седнахме в претъпканата чакалня, където плачеха бебета, ругаеха пияници и мърмореха разни луди хора. Карл се сви в одеялото си. Джулс седна между нас, протегна ръце и прегърна и двамата ни. Всички мълчахме. Бяхме твърде замаяни от цялата ситуация. Карл затвори очи, сякаш се опитваше да заличи всичко. Джулс продължаваше да му хвърля разтревожени погледи, дъвчейки долната си устна. Карл все още трепереше неконтролируемо.

— Успокой се, скъпи — прошепна му тя. — Успокой се.

После ни въведоха в една малка стая и една жена в бяла престилка внимателно обели окървавените ръкави на Карл и огледа ръцете и пръстите му.

— Ох, боже, какво си направил, приятелче? — съчувствено попита тя.

— Спъна се и падна върху колекцията от стъклени предмети — каза Джулс. — Затова е все още в шок.

— Според мен и вие също сте — отбеляза жената.

— Добре, ще те прегледаме изцяло, ще те закърпим и накрая ще станеш съвсем като нов. Ще ми се да можехме да направим същото и за кристала на майка ти! А на теб какво ти е, млада госпожице? О, просто малко порязване. Но въпреки това може малко да те позашием, за да правиш компания на брат си.

— Той не ми е брат — промърморих аз.

— Охо? Гадже, значи? — рече тя.

Поех си дълбоко дъх.

— Не. Най-добрият ми приятел.

Карл отвори очи и леко ми се усмихна.

— Боя се, че ще трябва да почакате малко, докато се освободи докторът, за да ви зашие. Не съм сигурна дали кафенето работи още, но можете да си вземете чай или кафе от машината надолу по коридора. Това е, опитайте се да се поуспокоите. Не се е свършил светът.

— Тя е права — каза Джулс, когато жената излезе. — Така, мисля, че чаша чай ще дойде добре на всички ни, не мислите ли? Ще отида да видя какво мога да намеря. Вие се грижете един за друг. Ако някой от вас започне сериозно да кърви, викайте за доктор, чухте ли?

Тя се отдалечи и двамата с Карл останахме заедно.

— Извинявай, че те нарекох идиотка — прошепна Карл. — Не ти си идиотът, Силви, а аз. Колко глупаво постъпих. Чувствам се абсурдно. Ужасно е. Не съм свикнал да изпитвам такива чувства, да се правя на глупак. Просто не можах да го понеса. Той разказа на всички.

— Но *защо*?

— Не мисля, че го направи нарочно. В клас си мълчеше и не ми говореше. После каза на учителя по актьорско майсторство, че вече не иска да участва в „Сън в лятна нощ“. Каза, че се застъпвало с тренировките му по футбол, но един от неандерталците извика подигравателно: „Чакай малко, педерастче, вече не искаш ли да играеш малка фея?“. Не искаше да го обиди, просто се бързикаше, но Пол го прие на сериозно и наистина го удари. После се включиха и някои от останалите. Те просто се заяждаха — всички го смятат за страхотен и *знаят*, че е хетеро — та той показваше на всички циците на глупавата Миранда, за бога. Достатъчно беше просто да се засмее, но той се навиваше все повече и повече. Наблюдавах го и тогава той ме видя и се изчерви. Някой каза: „Хей, защо стана целия червен?“, а някой друг го подразни: „Опа, съзрял е фейската си дружка“, имайки предвид мен. Напълно ясно бе, че не говорят сериозно, не бяха стигнали до никакви изводи, но той се уплаши и просто започна да крещи разни неща.

Карл млъкна и треперливо си пое дъх.

— Неща за теб?

— Да. Че съм гей и че съм се опитал да го целуна, и от това му се доповръщало. Всички ме зяпнаха. Само че този път не се шегуваха. Този път беше наистина. И Пол се включи. Изрече ужасни неща. И им разказа разни неща за мен, каза им за стъклената колекция. Те започнаха да ми викат Стъклолюбец. Тогава един шегаджия извика: „Не, Дупелюбец!“ и всички го подеха в един глас.

— О, Карл. А ти какво направи? Ядоса ли се? Заплака ли?

— Просто стоях там като манекен и се опитвах да не им обръщам внимание. Опитвах се да се държа така, сякаш не е станало кой знае какво. Всъщност не ми пукаше за другите, а за това, че Пол

говореше така. Затаих всичко в себе си. Отидох на репетицията и всички момчета вече знаеха, но не можеха да говорят много пред учителя, но пък имаше много шушукане и никой не се доближи до мен. А после в автобуса, докато се прибирахме, някои от тях говореха разни неща и си правеха шеги, груби шеги...

— Как може да са толкова ужасни?

— Така стоят нещата. Но въпреки това аз не реагирах. Промъкнах се вкъщи, докато всички бяха в дневната и гледаха някаква сапунка по телевизията. Не можех да се изправа пред тях. Грабнах една бутилка от шкафа — беше шери за готвене, бога ми — отидох в Стъклената хижа и започнах да пия.

— Защо не ми се обади?

— Исках да се скрия някъде, съвсем сам. Опитах се да се напия, но шерито имаше отвратителен вкус, толкова бе сладко, че едва го преглъщах. Исках да заглуша гласовете им, всичките грозни и груби думи. Но пред очите ми беше все Пол и гадостите, които крещеше, а на рафта пред мен стоеше Стъкленото момче. Толкова приличаше на Пол — не знам дали си го забелязала. Не можах да го понеса. Всъщност не осъзнавах какво правя, когато просто сграбчих бутилката с шери и го разбих. Беше ужасно, но въпреки това не можех да се спра да чупя, а после се порязах и...

Карл млъкна. Джулс стоеше пред нас, опитвайки се да не разлее трите чаши с чай.

— Сам си се порязал? — попита тя. Чашите се разклатиха и разляха чай по пода.

Взех ги от ръцете ѝ. Тя седна до Карл.

— Сподели с мен. Няма да кажа на никого. Дори на татко ти. Нарочно ли се поряза?

— Какво? Имаш предвид да си прережа вените? Е, не съм се справил кой знае колко добре, нали? — отвърна Карл и размърда осакатените си пръсти. — Не, мамо, не съм се опитвал да се самоубия. Не ми пукаше, че се бях нарязал здраво, но не го направих нарочно.

— Слава богу — въздъхна Джулс. Тя го прегърна през раменете и допря главата си до неговата. — Знам, че напоследък не беше много щастлив. Много се притеснявах за теб. Очевидно се е случило нещо ужасно, за да те докара до такова състояние. Ако не искаш, не е нужно да ми казваш. Стига да осъзнаваш, че има за какво да живееш. Ти си

фантастично, умно, надарено момче, имаш семейство, което ужасно те обича, и Силви, най-добрата приятелка на света.

— Да, мамо. Знам. Просто... — Карл сви рамене, без да спира да трепери.

Джулс му подаде чаша чай.

— Ето, пийни си.

Подаде чаша и на мен.

— Знаеш ли какво не е наред, Силви?

— Ами, вече знам. Така да се каже.

Карл отпи няколко глътки от чая си.

— Работата е там, мамо, че... о, боже, не знам как да го кажа. Ще прозвучи комично. Разбираш ли, влюбен съм в един човек.

— Аха... и чувствата ти не са споделени?

— Направо ме мрази — отвърна Карл и отново отпи от чая си. — Той ме мрази — прошепна той.

— Аха — повтори Джулс и отпи голяма глътка от чашата си. — Ами, ужасно е, че този път не ти се получи, но ти гарантирам, че отново ще се влюбиш — и отново, и отново, и отново. Може да не е толкова силно, не толкова искрено, но ще бъде по-добре, само почакай и ще видиш.

Погледнах към Джулс. Карл също я погледна.

— Мамо? Току-що ти казах, че съм гей и ти говориш толкова прозаично за това?

— Ами то си е прозаично. Мислех си, че може и да си.

— О, боже, нали не си го обсъждала с татко?

— Не. Поне не любовния ти живот.

— И нямаш нищо против?

— *Разбира се*, че нямам. Ти си моят Карл и аз те обичам такъв, какъвто си. Малко ми е тъжно за Силви. — Тя протегна ръка и улови моята. — Но може би е бонус за мен. Синовете гейове винаги се държат много добре с майките си.

— Ами татко? Как ще го приеме той?

— Ммм. Може малко да му е кофти. Той се гордее, че е широко скроен и толерантен, но може би ще му трябва малко време, за да свикне. Сигурно ще поиска да си мълчиш за това, докато още ходиш на училище.

— Трудна работа — отвърна Карл. — Те всички знаят. Пол им каза. И сега говорят разни неща за мен.

— Ужасни неща — обадох се аз.

— Никога не съм искала да ходиш в това проклето училище — каза Джулс. — Ще ми се да беше останал в „Милстед“ със Силви.

— И на мен ми се иска да бях останал — каза Карл. — Искане ми се да сме още в детската градина, да рисуваме с пръсти и да си играем на семейство.

— Още тогава избираше най-хубавата кукла Барби — казах аз.

Изобщо не беше смешно, но ние се смяхме много, защото беше много по-лесно от плаченето.

Когато най-после се прибрах, мама ме чакаше. Бях ѝ се обадила от болницата и честно си признах, че имам нужда само от един шев, докато горкият Карл се нуждаеше от няколко. Той се държа изключително смело и едва потрепна.

— Дай да ти видя ръката, Силви — каза мама загрижено.

— Добре е, казвам ти — махнах с ръка аз. Огледах стаята. Нямаше и следа от Джери, но колата му все още беше паркирана отвън. — Джери още ли е тук?

— Да, ще остане да спи у нас — отвърна мама, изчервявайки се. — Качи се да си легне.

В нейното легло.

— Реших, че може да остана тази нощ да спя на дивана в кухнята — рече тя.

— О, мамо, стига глупости. Вече не съм малка.

— Добре де, въпреки това е доста смущаващо. Джери нямаше намерение да остава, но аз съм в едно такова състояние и той не пожела да ме остави сама. Но каквото и да си мислиш, ние все още не сме...

— Мамо! — Запуших ушите си с ръце. — Не говори за това!

— Знам. Виж какво, за всички ни е доста смущаващо. Очевидно, че го приемаш твърде навътре, Силви. На вечеря се държа толкова враждебно.

— Не, не е вярно.

— Стига де! Трябваше с ченгел да ти вадим думите от устата.

— Съвсем други неща ми бяха в главата. Съжалявам. Не исках да се държа грубо — отвърнах аз.

— Значи не мразиш Джери?

— Става. Изглежда ми доста мил човек.

— Така е по-добре. Той мисли, че си чудесна.

— Значи или лъже, или е луд, защото признавам, че въобще не се държах чудесно. Но истинската причина е, че се безпокоях за Карл.

— Да. Карл. Ще ми кажеш ли какво става?

— Лично е, мамо.

— Джулс знае ли?

— Вече знае.

— Добре, защото тя много се притесняваше за него. Много ли си е наранил ръцете? Стори ми се, че има много кръв.

— Порязал си е всичките пръсти. Трябваше да извадят с пинсети няколко парчета стъкло. Държа се толкова смело. А аз си изплаках очите.

— Но него също го видях да плаче.

— Нямах представа на какво е подложен, мамо. Ще ми се да можех да ти кажа. Толкова ми е жал за него...

Тя ме сложи да си легна и обсипа лицето ми с целувки, както правеше, когато бях малка. Вече беше станало много късно и аз бях изтощена, но въпреки това не можех да заспя. Пръстът ми пулсираше и аз го пъхнах под мишницата, за да го поуспокоя. Щом моята ръка ме болеше толкова, Карл сигурно се гърчеше от болка.

Замислих се за всичките онези момчета, които го замеряха с обиди. Мразех Пол. Надявах се, че Карл също ще започне да го мрази. Поне през следващата седмица, докато му заздравее ръката, нямаше да ходи на училище.

Сутринта станах много рано, макар все още да бях изморена. Искях да си свърша работата в банята, без да имам смущаващи срещи с Джери. Набързо си направих закуска с надеждата, че ще успея да се измъкна, без да се виждам с никого, но госпожица Майлс се появи, за да си направи чаша чай. Обикновено сутрин си прибираше прошарената коса с няколко фуркета и обличаше стария си халат върху нощницата, но днес се появи с бухнала коса, облечена с копринено кимоно.

Повдигнах изненадано вежди.

— Да, докарала съм се в най-добър вид, за да не подплаша специалния ни гост — прошепна тя. — Срещнах го снощи, когато слязох да си направя горещ „Хорликс“. Много е мил, нали?

— Ммм — отвърнах аз, свивайки рамене.

— Хайде, хайде, Силви, не се прави на сърдита тийнейджърка. Струва ми се мил мъж и много харесва майка ти.

— Те се запознаха съвсем скоро. Не са се засилили да се женят — отвърнах аз.

— Е... с времето... — повлече госпожица Майлс.

— О, моля те! — Не се бях замисляла за това. Нямаше проблем мама да си има приятел, но все още не бях готова за нещо по-сериозно. — Това изобщо няма да ми хареса.

— Е, ако трябва да бъда егоистка, на мен също няма да ми хареса, защото ще трябва да си търся друго място, а тук толкова много ми харесва! Чудесно е, сякаш съм част от семейството. — Тя мило ми се усмихна.

Зачудих се дали да не ѝ кажа, че за мен тя е като леля, но някак си не намерих сили да го произнеса.

— Някога имала ли сте свой дом, госпожице Майлс?

— Заплатата ми не стигаше за това, скъпа. Винаги съм смятала, че ще наследя семейния дом, но трябваше да го продам, за да покрия издръжката на майка ми. Е, какво да се прави. — Тя въздъхна. — Все нещо ще се появи, както казва скъпият господин Микобър.

Госпожица Майлс се отнасяше към героите на Чарлс Дикенс като към част от своето семейство. Но пък и аз все още живеех заедно с крал Карло и кралица Силвиана...

Опитах се да ги извикам във въображението си. Виждах ги, но те стояха неподвижно, като восъчни фигури. Просто не можех да ги съживя. Нямаше да го понеса, ако те също трябваше да се разделят.

— Ще мина да видя Карл, преди да отида на училище. Ще кажете ли довиждане на мама от мен?

С изненада открих, че Карл вече беше станал и беше облякъл пурпурната си училищна униформа. Превързаните му ръце изглеждаха като комични бели ръкавици.

— Нали не се каниш да ходиш на училище? — попитах аз. — Да не си полудял?

— И аз точно това му казах — рече Джулс. — О, Карл, помисли разумно. Няма смисъл да ходиш на училище — не можеш дори името си да напишеш.

— Напротив, мога, с малко повече усилия — отвърна Карл и размърда бинтованите си пръсти. — Виждаш ли? Все още работят.

— Не ми минавай с тия номера. Сума ти време прекара в банята. Едва успя да си измиеш зъбите. Мик, кажи му, че не може да отиде.

— Мисля, че Карл сам трябва да реши какво да прави и по всичко личи, че вече е взел решение — отвърна Мик.

Той прегърна Карл през раменете и го погледна право в очите.

— Куражлия си, Карл. Гордея се с теб — каза баща му и излезе от къщи.

— О, боже, спестете ми тези мачовски глупости — каза Джулс. — Днес няма да ходиш на училище, Карл, не и в това състояние. Те ще те направят на мат и маскара.

— Млъквай, мамо — каза Карл. Джейк нахълта в стаята с разкопчана риза, незавързана вратовръзка, която се ветрееше около врата му и развързани обувки.

— И сега какво? — попита Джейк. — Здравсти, Силви.

— И двете казваме на Карл, че не трябва да ходи на училище с тези ръце — каза Джулс, докато подаваше мляко и корнфлейкс на Джейк.

— Да, ти си луд, Карл. — Той се поколеба. — Но ако наистина смяташ да ходиш, искаш ли да дойда с теб? В случай че момчетата те причакват на игрището или нещо друго там. Много ще се радвам да си намеря причина да сритам задниците на тези надути зубъри.

Карл примигна.

— Благодаря, Джейк, но не, благодаря — рече той. Сипа корнфлейкс и мляко и за себе си. Бинтованата му ръка не успя да задържи каната и тя се разклати.

— Ето ти на! — извика Джулс и грабна парцала. — Това само подкрепя мнението ми, Карл. Нека ти помогна, скъпи.

— За бога, мамо, просто разлях малко мляко. Не е кой знае какво. Имам само няколко порязвания по ръцете. Държиш се така, сякаш са били ампутирани. Стига се паникьосва — каза Карл. — Виж какво, не съм гладен. Тръгвам. Ще се видим довечера. И не се притеснявай.

Той стана и целуна бързо Джулс по бузата. Тя безпомощно го плесна. Карл се запъти към изхода. Аз също станах.

— Чао, Силви — каза Джейк. — Чао, Карл. Дръж се, братле.

— Благодаря, Джейк — отвърна Карл.

Тръгнах заедно с него към портата.

— Мога ли да дойда с теб, Карл?

— Какво? Да не ми предлагаш да ги напердашиш всичките, Силви? — попита Карл. — Хей, мислиш ли, че Джейк знае защо момчетата в училище са ме нарочили? Дали мама му е казала? Или ни е чул?

— Няма значение. Според мен просто е събрал две и две. Той не е чак толкова тъп.

— Като че ли го приема добре.

— Какво, да не мислеше, че ще започне да те пребива?

— Е, цял живот го е правил. Ами татко? Той като че ли също знае. О, боже, имам чувството, че всички съседни ще наизскачат пред къщите си и ще започнат да развяват знамена с цветовете на дъгата.

— Аз вече съм развяла моето — отвърнах аз.

— Силви... извинявай.

— Не започвай пак — казах аз и леко го потупах по бинтованите ръце.

— Не съм сигурен колко нещо разбих. Всичко ли е заминало?

— Почти.

— Какъв съм идиот.

— Идиот си, да, заради това, че отиваш на училище.

— Умирам от страх, Силви. Но ако сега не отида, те всички ще разберат, че ме е страх да се изправя срещу тях.

— Изобщо не е необходимо да ходиш. Сигурна съм, че Джулс иска да те прехвърли обратно в „Милстед“. О, Карл, това ще е чудесно. И никой няма да прави проблем от това. Всички те познават и смятат, че си наистина специален.

— Виж какво, бих дал всичко, за да се върна в „Милстед“. Мразя новото си училище. Толкова странна атмосфера се създава, когато наоколо има само момчета. Направо вдишваш тестостерон, заедно с онази ужасна миризма на крака и спарено бельо. Всички разговори са еднакво напрегнати. Всеки се мъчи да печели точки пред останалите, непрекъснато се ръсят груби шеги, все се бутат и тичат наоколо. Не можеш да си намериш спокойно място, нито да кажеш как се чувстваш наистина, защото ще кажат, че е толкова *гейско* да говориш за истинските си чувства.

— Тогава какво те спира да се върнеш в „Милстед“? Знаеш, че веднага ще те приемат.

— Не искам всички в „Кингсмиър“ да си мислят, че съм се уплашил от тях.

— Това е лудост! Просто позволяваш на глупавата си гордост да вземе връх. О, Карл, защо трябва да си толкова упорит?

— Е, може пък да започнат да ме замерят с боклуци и да натикат главата ми в тоалетната, и ще бъде толкова ужасно, че ще излетя оттам като куршум.

— Мислиш ли, че наистина може да го направят? — попитах аз.

— Не, само се шегувах. Донякъде. В час не могат да направят кой знае какво, нали? А след училище веднага ще изчезна, не се безпокой.

— Ами през междучасията?

— Е, тогава няма да е особено приятно. Може да се опитам да изям обяда си много бавно, да предъвквам всеки залък по сто пъти, за да изкарам целия един час в столовата.

— Сетих се! Хайде да се видим в „Макдоналдс“ през обедното междучасие. Моля те, Карл! Толкова се притеснявам.

— Добре, ще видя.

— Не, *обещай* ми. Ще се видим ли там в един часа?

— Добре, в един часа. Сега доволна ли си?

Той ми изпрати въздушна целувка и затича надолу по пътя. Изчаках, докато се скри зад ъгъла. Не се обърна назад, но размаха превързаната си ръка, защото знаеше, че го гледам.

Искаше ми се да беше с вълшебните си стъклени обувки, за да може да надбяга всички. Зачудих се дали някога отново щяхме да играем в Стъкления свят. Опитах се да измисля нова хроника, но не ми хрумна нищо. Опитах се и да си припомня старите приключения, но кралят и кралицата ме гледаха безизразно и не казаха нищо.

Чудех се дали самата книга е наред. Ами ако Карл беше скъсал страниците ѝ, решен да унищожи всичко? Поколебах се дали да не се промъкна обратно вкъщи, да мина през дупката в оградата и сама да проверя. Не, все още не можех отново да се изправя сред всичките онези натрошени стъкла.

Вместо това тръгнах към училище. За моя изненада Миранда вече беше там и ме чакаше.

— Хей, защо не си четеш съобщенията?

Не беше спирала да ми праща есемеси, докато чаках в болницата с Карл, но аз не знаех как да предам целия ужас от случилото се в няколко реда.

— Съжалявам, Миранда, не можах. Бях в болницата.

— Какво? Да не си се наранила нещо? Какво се е случило?

— Карл се нарани — отвърнах аз.

Люси стоеше наблизко и разглеждаше някакво клюкарско списание с Джени Роулингс, тъжно момиче, което нямаше никакви други приятелки. Чувайки името на Карл, тя вдигна глава.

— Карл е пострадал? — попита Люси.

— Какво? Не. Не, добре е — отвърнах бързо аз.

— Я ела тук — каза Миранда, придръпвайки ме към себе си.

— Някои хора си мислят, че могат да командват всички — обади се Люси. — Но всъщност са просто глупави мръсници. Представяш ли си, Джени, да си показваш гърдите пред мобилния телефон!

— Защо пък не? Много са си хубави — рече Миранда и ѝ се оплези.

Но след това ме придърпа в един ъгъл до столовата и си пое дълбоко дъх.

— Мисля, че онази снимка беше грешка. Мислех да се позабавлявам като подразня Пол. Не вярвах, че ще я покаже на всички. Нямаше да имам нищо против, ако е само на един-двама приятели — Карл, например, — но не искам всичките да ме зяпат. Силви, мислиш ли, че съм мръсница?

— Не, разбира се, че не си.

Тя стисна с благодарност ръката ми. Ръката със защития пръст. Миранда усети потрепването ми.

— Извинявай! Хей, да не си пострадала нещо?

— Само малко. Карл е по-зле. Пръстите му са нарязани до костите от стъклото.

— Неговото стъкло? Колекцията му?

— Не казвай на никой друг, Миранда, закълни се! Пол се държал толкова гадно и заедно с останалите от класа им наричали Карл с всякакви имена — нали ги знаеш какви са — и Карл се понапил, а след това натрошил всичките си стъклени предмети...

— Всичките? И моето преспание? Мамка му, струваше ми цяло състояние!

— Не знам дали го е счупил. Просто навсякъде имаше стъкла. Всичките малки животни бяха натрошени, а Стъкленото момче беше повредено.

— Значи сега Карл е в болницата?

— Не, зашиха го. Ръцете му са увити с дебел пласт бинтове, но въпреки това той отиде на училище.

— Смел е. Луд, но смел. О, боже, сега го обичам още повече, а ти?

— Ти не го обичаш, Миранда! — Внезапно ужасно й се ядосах. — Той е моят приятел.

— Не, не е. Не се нерви. И двете можем да го обичаме, нали? Ще ми се да го бях видяла как беснее. Той винаги се контролира толкова добре.

— Точно това е най-ужасното. Пол му отне всичко. Мразя го.

— И аз го мразя. Ще ме оставиш да го мразя, нали, макар че не мога да обичам Карл? — рече Миранда и леко ме побутна. — Как може така да се обръща срещу Карл! Човек би си помислил, че трябва да е поласкан. Сигурно е адски несигурен относно собствената си сексуална ориентация, щом вдига такъв шум. Може би изобщо не ме е харесвал? Може би просто се е опитвал да докаже на себе си, че не е гей? Е, поне Карл се отърва от него. Аз също. Горкият Карл, сигурно ще му бъде ужасно трудно в училище.

— През обедното междучасие имам среща с него в „Макдоналдс“.

— Добър план. Да, можем да отидем някъде следобед, само ние тримата.

— Мисля, че Карл иска само аз да се срещна с него. Не иска който и да е друг да знае.

— Аз не съм *който и да е*. Вие сте най-добрите ми приятели — отвърна Миранда. — Идвам с теб.

Не можех да я спра. Част от мен искаше Миранда да дойде с мен, защото ме беше страх да избягам сама. През обедното междучасие тя излезе смело от училище, сякаш отиваше да свърши някаква официална задача. Аз подтичвах край нея, надничайки притеснено през рамо. Тя плати билетите ни в автобуса и след това купи и на двете пържени картопки и кола в „Макдоналдс“. Карл още не се беше

появил. Нямаше и никакви други момчета с пурпурни униформи от неговото училище.

— Той каза ли, че ще дойде? — попита Миранда.

— Обеща.

— Прати му есемес.

— *Пратих*. Не ми отговаря.

— Според теб какво ще му направят? В тяхното училище са ужасни — сякаш все още са в Средновековието. Радж ми каза, че имало дори една групичка, която продължавала да го нарича „паки“ и да го обвинява, че е някакъв терорист. Не съм сигурна, че наистина го мислят, но всеки път, когато си пъха ръцете в джобовете или отваря чантата си, те крещат „Залегни“ и падат на пода, сякаш ще извади някоя бомба.

— А той какво прави?

— О, той е гениален! Купил си една пластмасова граната от някакъв шегаджийски магазин, дръпнал ѝ халката и я запратил по тях. Разнесли се възхитителни писъци. Едва не се подмокрили. Радж е толкова забавен.

— Защо тогава не избереш него за свое гадже?

— О, известно време излизах с него, но майка му и баща му започнаха да мърморят. Те си мислят, че съм твърде луда за безценното им момче.

— Ами така си е!

Миранда се усмихна, сякаш го приемаше като комплимент. Напълни устата си с пържени картопки и едва не се задави.

— Ето го Карл!

Обърнах се. Той вървеше към нас, а бинтованите му ръце стърчаха неловко от ръкавите на самото му. Когато ни видя, че го гледаме, размаха ръце във въздуха като някой комедиант.

— Леле! Впечатляващи превръзки! — каза Миранда и се затича към него. Прегърна го силно, разцелува го по бузите, притисна лицето си към неговото, всички онези неща, които аз така и не посмях да направя. Карл се държеше по същия начин с нея. Наложих се да стоя отстрани и да чакам моя ред. Карл ми се усмихна вяло — с мен не можеше да се преструва толкова добре.

— Как мина сутринта? — попитах аз.

— Добре, добре, добре — отвърна той, сядайки на стола. — Хей, дайте ми няколко картопки, става ли? Не става да си омажа бинтовете.

— *Наистина* ли добре?

— Естествено, че не. Копелетата сигурно са направили живота му ад — рече Миранда.

— Е, наистина натикаха главата ми в тоалетната, но косата ми и без това има нужда от миене. Не, това беше шега. Само крещяха „Гърбовете до стената, момчета“ когато минавах по коридора, но беше очевидно, че просто искаха да стоят с лице към мен, за да ми се възхищават. А в съблекалните преди физическо настана масова истерия, като Пол дори се заключи в тоалетната, за да се преоблече. Може да е имал силно стомашно разстройство и се е нуждаел от уединение. — Карл изрече всичко това с шеговит тон.

— О, Карл — казах аз.

— Пол отвратително ли се държа? — попита Миранда.

— Всъщност нямаше голям избор. Ако се държеше добре с мен, всички останали щяха и него да започнат да обвиняват, че е гей. Затова трябваше да е момчето с най-ужасно поведение, което казва най-грозните неща — отвърна Карл.

— Престани да проявяваш такова разбиране — сопна му се Миранда. — Той се държи като прасе и всички го знаем. Ние го мразим, Карл.

— Аз съм единствената здравомислеща тук. Винаги съм го мразела — казах аз.

— О, добре. Тогава и аз го мразя — каза Карл. Не успя да го произнесе безизразно. Молах се да не започне да плаче пред нас, наред „Макдоналдс“.

— Точно така. Хей, хей! Сега ще улесня нещата — каза Миранда, поднасяйки едно картофче пред лицето му. — Погледни тоя чипс, Карл. Не го изпускай от поглед. — Тя бавно го разклати наляво и надясно, нагоре и надолу. — Виждаш ли го? Така. Ти изпадаш в транс. В спокоен картофен сън.

— Че в чипса на „Макдоналдс“ има ли изобщо картофи?

— Млъкни и се концентрирай! Не изпускай чипса от поглед. Следвай, следвай, следвай, следвай жълтия чипс. Сега вече си в транс и ще вярваш на всичко, което ти казвам, дори и след като се събудиш. Ти мразиш Пол, чуваш ли? Ти обичаш *Миранда* — каза Миранда.

— Не, ти обичаш мен — казах аз.

— Добре, ти обичаш Миранда и Силви — но тя е твоята стара, стара приятелка, а аз съм твоята вълнуваща нова приятелка, готова да те съблазни и да направи времето ти приятно.

— И двете сте прекрасни — каза Карл. — Но...

— Никакво но! — сопна му се Миранда. — Виж какво, няма как да си абсолютно сигурен, че си стопроцентов гей.

— Знам. — Карл ме погледна. — Мама каза, че просто преминавам през фаза.

— И възможно ли е да е така? — попита Миранда, изяждайки хипнотичния си чипс.

Карл сви рамене.

— Откъде да знам? Просто не съм сигурен как се чувствам сега. Какво мисля. Какво искам.

— Искаш ли да целунеш Пол? — попита Миранда.

Карл се изчерви болезнено, сякаш му беше зашлевила плесница.

— Млъкни, Миранда — изсъсках аз и я блъснах.

— Може би — промърмори Карл. — Всъщност само по бузата.

— Е, той губи — рече Миранда. — Защото ти се целуваш страхотно.

Почувствах се така, сякаш ме беше ударила в корема. Мразех това, че винаги трябваше да изпълнява главната роля, да бъде в центъра на сцената. Натъпках устата си със студени картопки, макар да не бях гладна.

— Наобядва ли се, Карл? — попитах аз.

— Ето, вземи му един хамбургер — каза Миранда, подавайки ми пари.

— Ти иди и му вземи!

— Не искам. Мога ли обаче да пийна от колата ти?

Карл обхвана картонената чаша с бинтованите си ръце, внимателно я вдигна и я пресуши.

— Ще ми се да беше бира — каза той.

— Можем да вземем — отвърна Миранда. — Да, хайде да отидем и да си купим. Следобед ще отидем в парка. Имам купища пари. Можем да си вземем и малко водка и да си отрежем главите.

— Не мисля, че е добра идея — поклати глава Карл. — Не, връщам се в училище.

— Не е нужно да се напиваме — казах аз. — Но можем да отидем в парка. Хайде, Карл.

— Не. Но ви благодаря за предложението, момичета. До скоро, Миранда. — Той ме погледна. — До довечера, Силви.

И той се отдалечи с вирната брадичка.

— Прилича на каубой, който отива да дуел — каза Миранда. — О, не мислиш ли, че ще изглежда страхотно с каубойска шапка, дънки и ботуши! Ще бъде абсолютен хит в Алхамбра. — Тя ме погледна със съжаление. — Това е едно заведение в центъра, където ходят всички гейове.

— Знам — отвърнах аз, макар никога да не бях чувала за него.

— Страхотно място е. Там може и да се танцува, излизат и драг — артисти. Страхотно е.

— Ходила ли си там? — попитах аз.

— Да — отвърна Миранда. — Е, не съм влизала вътре, но съм го виждала. Искях да отида заедно с Радж и Анди, просто заради купона, но те не пожелаха. Дали пък да не отидем заедно с Карл, Силви?

— О, да, като че ли ще ме пуснат в някакво си гей — заведение — в което и да е заведение, всъщност.

— Не знам. Мисля, че си започнала да изглеждаш малко по-голяма — каза Миранда, прибра косата зад ушите ми и се взря в лицето ми.

Някак си й повярвах, защото си мислех, че мъката заради Карл ми е придала помъдряло изражение, но когато отидох в тоалетната, установих, че си изглеждам все така бебешки. Оплезих се на отражението си. Миранда излезе от кабинката си и се разсмя на изражението ми. Тя също се оплези. Събрах очи и опрях носа си с връхна на езика. Тя изкриви лицето си на една страна и оплези език от ъгъла на устата си, преструвайки се, че се лигави.

— Целува се страхотно? — подметнах аз.

Миранда облиза похотливо устните си, с противно изражение на лицето.

— Престани! — изпищях аз.

Една жена въведе малкото си момиченце в тоалетната и ни погледна намръщено. Ние се изкискахме и избягахме.

— Ще се връщаме ли в училище? — попитах аз.

— Как ли пък не! Не, току-що ми хрумна една прекрасна идея за по-късно. Но първо нека да си направим пикник в парка.

— С водка? — попитах неспокойно аз.

— Разбира се.

— Не ми харесва.

— Стига глупости, тя няма никакъв вкус. Не може да не ти хареса.

Миранда се отправи с решителна крачка към магазина за алкохолни напитки „Одбинс“. Тя свали училищната си вратовръзка, нави ръкавите си до лактите, разкопча най-горното копче на ризата си и нави полата си на кръста, за да я направи още по-къса. След това ме огледа от главата до петите.

— Ти останй отвън — каза тя.

Гледах я как се шумгува вътре и оглежда бутилките бяло и червено вино, подхвърляйки пакетче фъстъци от ръка в ръка. След това грабна половинка водка и я отнесе до щанда.

Видях как отегченият мъж зад щанда й каза нещо. Тя му се засмя, отмятайки косата си назад, и изпъчи гърдите си. Той й каза още нещо. Миранда се изчерви и тръсна бутилката с водка върху щанда. Изхвърча от магазина и ме подмина с широка крачка. Трябваше да се затичам, за да я стигна.

— Гадняр — промърмори тя.

— Какво?

— Не ти. Той. Какъв смотаняк. Нарече ме малко момиче, представяш ли си?

— Значи няма водка? — попитах с облекчение.

— Не се тревожи. Ще отидем в „Уейтроуз“.

В супермаркета Миранда взе една кошничка, хвърли вътре няколко шоколада и пакетчета чипс плус няколко списания. След това отиде до рафтовете с алкохол, докато аз изостанах назад. Но това не помогна. Още щом постави ръката си на бутилката, една жена на средна възраст отиде до нея и й каза, че не е достатъчно възрастна, за да си купува алкохол.

— Но аз съм на осемнайсет — каза Миранда.

— Да, а аз съм Майската царица — отвърна жената. — Връщай се в училище, малка глупачко.

— Не можеш да ми казваш какво да правя, стара глупачко — рече Миранда, но се наложи да остави бутилката обратно на рафта.

Заряза кошницата по средата на магазина и тръгна към изхода. Вървеше с гордо вдигната глава, отмятайки косата си назад. Аз подтичвах покрай нея, притеснена, че всички ни гледат. Когато мина през прага, Миранда тихо изруга под носа си. Първите няколко неприлични глагола, които ѝ минаха през ума. След това премина на прилагателни. После продължи с ругатни собствено производство, изобретателни и отвратителни. Накрая премина към детинските обиди.

— Гадна бабишкера, дъртофелница, вещица — каза тя.

Избухнах в смях и тя ме последва.

— Е, какво пък, три пъти за късмет — рече Миранда.

Завъртях очи.

— Миранда, няма да стане. Няма да ти позволят да си купиш никакъв алкохол.

— Няма да го купувам. Ще отидем у дома и ще вземем от там. Голямо мотаене ще е, но какво да се прави.

— Родителите ти ще ти позволят ли?

Този път тя завъртя очи.

— Няма да забележат. Вкъщи няма да има никой. Татко е на работа. Анорексичката Ани ще бъде на класа си по йога. Чистачката вече ще е приключила, а Мина има почивен ден. Така че да вървим. Не разполагаме с цял ден. До три и половина ще сме се върнали на центъра.

— Защо?

— Ще видиш — рече Миранда.

— Кажи ми.

— Казах, че ще видиш.

Хванахме автобуса до техния квартал. Богаташкия квартал. Вървах по „Ларк Драйв“, чудейки се какво ли ще е да живея там.

— Голяма си късметлийка, че живееш тук.

— *Какво?* Толкова е *скучно*. Веднага щом е възможно, се махам от дома. Искам да живея в Лондон, в някой от онези големи, приличащи на складове апартаменти с високи стени и лъскава нова мебелировка, и изглед над покривите. Толкова ще е готино. С нетърпение очаквам да си имам свое местенце.

Миранда и без това разполагаше с достатъчно място. Замислих се за мъничката си стаичка. Докато лежах в леглото, можех да докосна и двете стени. Замислих се за малката спалня, в която се беше преместила мама, за да може да взима по-голям наем от госпожица Майлс за нейната голяма стая. На всички ни щяха да харесат високите тавани, лъскавата нова мебелировка и какъвто и да е изглед, а не все приличащите на нашата къща съседни постройки.

— Как изглежда спалнята ти, Миранда?

— О, и тя е много скучна. Всичко е тъмно лилаво, с мънистени завеси, декоративни възглавнички и големи огледала — каза Миранда, потрепервайки. — Струваше ми се ужасно декадентска, когато бях на единайсет. Сега не спирам да ги тормозя, че искам да ми я предекорират.

Това ми прозвуча божествено.

— Мога ли да я видя? — попитах аз, когато стигнахме пред входната им врата.

— Разбира се — отвърна тя, завъртайки ключа. — Странно. Не е заключена два пъти.

Тя влезе вътре, в красивия кремав хол със светъл килим, върху който танцуваха шарени петна от светлината, проникваща през изрисуваните стъкла.

— Да вървим — каза тя и тръгна нагоре по стълбите.

Но внезапно се спря, толкова рязко, че се блъснах в нея.

— Какво?

— Шшт! Слушай — рече тя.

Застинахме неподвижно. От горния етаж се чуваха звуци, тихо изпъшкване, два шепнещи гласа.

— Крадци ли са? — прошепнах аз. — О, боже, да се обадим ли в полицията?

— Не, не ни трябва истинска полиция. Трябват ни *морални* полицаи, които да дойдат и да напляскат здраво майка ми с палките си — отвърна Миранда, без да си прави труда да снижава глас. — Клас по йога! Е, тя е горе в спалнята си с някакъв мъж. Сигурна съм, че просто изпробват някоя поза лотос заедно...

— Имаш предвид...

— Да. Честно! Чудя се кой ли е този път — рече Миранда.

— Миранда? Ти ли си, скъпа? Ей сега слизам, миличка.

— Скъпа! Миличка! — промърмори Миранда и тръгна обратно към коридора. — Нямам намерение да разбирам.

Тя изтича в дневната, грабна една бутилка водка от скрина и се върна при входната врата.

— Няма ли да кажеш нещо? — попитах аз.

— Абсолютно не — отвърна тя и силно затръшна вратата зад нас.

— Ще кажеш ли на татко ти?

— Може би — рече Миранда. — Но пък и той си има приятелка, знам го.

— Моят също.

— Но майка ти го е зарязала — каза Миранда и отпи голяма глътка водка още там.

— Всъщност той я напусна.

— Ето, такива са мъжете. Обзалагам се, че майка ти си няма приятел. Обзалагам се, че се занимава с разни мамини неща като готвене и чистене, върти се около теб и те целува за лека нощ.

— Да. Но си има и приятел.

— Има ли? — Миранда изглеждаше изненадана. — Никога не си го споменавала.

— Съвсем наскоро се запознах с него.

— И как е той?

Свих рамене.

— Ами, добре, като че ли. Нали знаеш. Малко е скучен. Мама не спира да повтаря колко е забавен, но самата аз нямам такова впечатление.

— Но съм сигурна, че майка ти не спи с него.

— Е. Снощи остана да спи у дома.

— И ти нямаш нищо против?

— Всъщност не съм мислила за това. Бях в болницата с Карл. Бях твърде заета да се притеснявам за него.

— Не се притеснявай. Ще оправим нещата с Карл — рече Миранда.

— Как?

— Ще видиш. — Миранда отпи още една глътка от водката.

Една преминаваща край нас жена се намръщи.

— Не трябва да правиш такива неща — каза тя. — Ще кажа на майка ти.

— Ами кажете й. Все едно й пука — отвърна Миранда и отпи голяма глътка.

— Миранда! Да вървим! — Повлякох я надолу по улицата. — Да идем в парка, където никой няма да ни гледа. Ще ми се да си бяхме взели нещо — умирам от глад.

Миранда ни купи два големи сладоледа от микробуса на входа на парка. Напръска своя с водка.

— Ммм, вкусно! Може пък да започна да продавам своя собствена марка алкохолен сладолед — рече тя, ближейки ентусиазирано.

— Превръщаш се в алкохоличка — казах аз. — Когато си сама, пиеш ли така?

— Понякога. Когато се почувствам отегчена.

— Не мога да те разбера. Защо изобщо се чувстваш отегчена? Ти си имаш всичко.

— Пари — рече Миранда и тръгна към детската площадка. — Предмети. И това е.

— Хубав външен вид. Впечатляваща самоличност.

— Да. Е, може би.

— Голяма си късметлийка! И не ми започвай с оплакванията за горкото малко богато момиче.

— О, млъквай, Фъстък — рече Миранда и отново напръска сладоледа си с водка. — Ох, двойно по-вкусно. Ммм. Не, по-скоро двойна гадост, защото стана много мазно. Може би не беше чак толкова добра идея.

Тя хвърли сладоледа в кошчето за боклук и седна на една люлка, напъхвайки бутилката с водка в джоба на самото си. Започна да се люлее силно, размахвайки обутите си в страхотни ботуши крака, а полата ѝ се ветрееше, разкривайки бледата плът в мрежестите ѝ чорапи.

— Приличам на далматинец — каза тя, сочейки дупките. После отметна назад глава така, че косата ѝ почти опря земята. — Хей, Силви, ела да се полюееш.

— Двамата с Карл обичахме да идваме тук като малки — казах аз и седнах на съседната люлка. — Преструвахме се, че люлките са

вълшебните ни коне. Моят беше черна кобила с бяла звезда на челото, а Карл имаше чисто бял жребец. Препускахме безспир във въздуха и се надпреварвахме. После, уморени и замаяни, поемахме към дома на онази въртележка. Решавахме, че има истински стаи, по една във всяка секция, и се смествахме между металните парапети и се преструвахме, че си приготвяме вечеря в кухнята, а после се изкатервахме в трапезарията и се хранехме там, след което гледахме телевизия в дневната, тананикайки си мелодийки от любимите ни сериали, после се занимавахме с компютъра в кабинета, потраквайки с пръсти във въздуха, след това отивахме в банята и се миехме и накрая се свивахме на леглото в спалнята. — Спрях да се люлея. — Толкова беше истинско. Сякаш наистина го правехме, макар да се преструвахме. Тогава си мислех, че някой ден ще стане наистина. Двамата щяхме да сме заедно, докато завършим училище, после щяхме да отидем заедно в колеж по изкуства и щяхме да живеем в малък апартамент, и нямаше да има никакво значение дори да беше неудобен като къщата на въртележката, защото щяхме да сме заедно. А после някой ден щяхме да се оженим. Дори си бях измислила модела на булчинската рокля. Не в типичната крепонена бяла рокля. Мислех си за нещо меко, копринено и изчистено, със стъклени пантофки като на Пепеляшка, но всъщност стъклени обувки не могат да се купят никъде, нали? А сега всъщност не мога да се омъжа за Карл, но не мога да си го избия от главата, защото всъщност цял живот съм го планирала и винаги съм го искала, а смятах, че и той също го иска. — Гласът ми секна и аз се разплаках.

— Силви? — Миранда се надигна със стон. — О, боже, гади ми се. Не плачи. Виж какво, може пък въпреки това да се омъжиш за него.

— Имаш предвид, че той минава през фаза, както каза Джулс?

— Не знам. Мисля, че можем да се влюбваме в когото и да било. А дори Карл да си остане гей, той те обича, Силви.

— Наистина ли смяташ така?

— Да! Кой знае, може пак да се оженим и дори да не правите секс, пак да си живеете добре заедно. Вероятно ще бъдете много щастливи, за разлика от други женени двойки. О, боже, наистина мисля, че ще повърна.

Тя стана от люлката и отиде със залитане до кошчето за боклук. Придържах косата ѝ на тила, докато повръщаше. Издаваше ужасни

звуци, стенеше и пъшкаше. Искаше ми се да умра от срам, но щом приключи, тя избърса устата си с ръка и ми се ухили.

— Благодаря, Силви. Ето, затова са приятелите, нали? Да ти попречат да оповръщаш косата си!

— Пак заповядай — отвърнах аз.

Тя посегна към бутилката с водка.

— За бога, не пий повече! Точно затова ти стана лошо!

— Не, защото се люлях твърде много. Трябва да си изплакна устата с нещо. — Тя отпи една голяма глътка, но потрепери и я изплю.

— Може би това не е много добра идея. Имаш ли дъвка? Наистина трябва да си изчистя зъбите. — Тя погледна часовника си. — Мисля, че е време да се връщаме у дома. Макар че ти живееш по-близо до парка. Може ли да си измия зъбите у вас? Или си мислиш, че можем да открием *твоята* майка в леглото с приятеля й?

— О, боже, надявам се, че не.

— Не, знам какво да направим! Ще отидем да видим как малката госпожица Квартирантка го прави с *нейния* приятел.

— О, не бъди толкова гадна! Горката госпожица Майлс — казах аз, но не можах да сдържа смеха си.

Още по-трудно ми беше да остана сериозна, когато отидохме у дома и видяхме как госпожица Майлс наднича от стаята си, *облечена в кимоното си*.

— О, момичета, стреснахте ме — каза тя. — Хванахте ме на местопрестъплението!

Двете се опулихме.

— Тъкмо си подремнах след обяд. Ще ме помислите за някоя дремлива старица.

— Съвсем не, госпожице Майлс — отвърнах топло аз и избутах Миранда в стаята ми.

Двете се проснахме на леглото, притиснали устата си с длани, а очите ни сълзяха от смях. Когато спрях да се кискам, разтревожено огледах спалнята си. С проснатата на леглото Миранда тя изглеждаше още по-малка и бедна. Тя изрита ботушите от краката си и те се търкулнаха върху износения ми килим. Миранда се уви в старата ми кувертюра. Тя имаше избелели щампи на мечета, които се хилеха с тревожно веселие. Миранда изимитира изражението им, лицето й бързо стана сериозно.

— Пфу, наистина трябва да си измия зъбите. Мога ли да проявя абсолютна наглост и да използвам четката ти, Силви?

Тя отиде в банята. Залових се да прибирам разхвърляните чорапи и бельо в гардероба, скрих няколко листи с хроники на Стъкления свят в една стара розова кутия от кукла Барби и пренаредих рафтовете си с книги, като напъхах книжките с приказки зад тийнейджърските заглавия, за да не ме помисли за бавноразвиваща се.

Когато се върна, Миранда миришеше силно на „Колгейт“ и на най-хубавия парфюм на майка ми.

— Не изглеждам ли много по-добре? — попита тя, заемайки манекенска поза. — Не можах да намеря никакъв грим в банята. Мога ли да използвам малко от твоя, Силви?

— Разбира се — отвърнах притеснено аз. Потърсих чантичката си с гримове в чекмеджето на нощното шкафче. Тя беше смущаващо празна — само фон дьо тен, две бледи червила и една водоустойчива спирала.

Миранда сви устни.

— И как очакваш да изглеждам красива, скъпа?

Тя импровизира, като използва най-розовото ми червило вместо руж за бузите и най-кървавочервения ми маркер вместо червило. Очерта очите си с черен маркер и сложи три пласта спирала на миглите си. След това си среса косата, част сплете на две малки плитки, а останалата остави да пада свободно на гърба.

— Изглеждаш чудесно — казах аз.

— Да, така е — отвърна тя, усмихвайки се на отражението си в огледалото. — Така, Силви, сега да нагласим и теб.

— Ммм, чиста загуба на усилия — казах аз.

— Не, не, ела тук. Нека опитам — рече Миранда, настанявайки ме на леглото.

— Не слагай твърде много грим. Не искам да заприличам на клоун.

— Не губи вяра, приятелче.

Миранда даде най-доброто от себе си. Отново използва маркери, но този път по-бледи цветове, прасковено за устните и сиво за очите. След това ми направи нова прическа, като среса косата ми назад и я остави да се раздели от двете страни на главата ми.

Погледнах се в огледалото.

— Изглеждам... добре — казах аз, но тайничко бях възхитена.

— Изглеждаш направо страхотно — рече Миранда. — Почти толкова великолепна, колкото и аз. Подобрих те на сто процента. Сега свали тази униформа и си обуи дънките. Аз също трябва да се преоблека. Ще се наложи да взема някои от дрехите ти.

— Няма да ти станат.

— Напротив. Вярно, че ти си слабичка, но аз не съм жената слон. Все ще се събера в нещо.

Трудна работа. Миранда опита няколко мои тениски, но не успя да побере гърдите си в тях. След това взе синьото, без ръкави горнище на пижамата ми. На мен то изобщо не ми стоеше по момичешки. На Миранда изглеждаше невероятно, белите ѝ рамене изпъваха презрамките му, дантелите му подчертаваха бюста ѝ.

— Това ще свърши работа — каза тя самодоволно. — Така, дънките ти няма да ми свършат работа. Ами някоя пола?

Тя искаше нещо късо и тясно. Полите ми бяха или *твърде* къси или *твърде* тесни за нея. Дори не успя да им закопчее циповете.

— Нямах ли нещо с ластичен колан? — попита сърдито тя.

Прегледа дрехите в гардероба ми, правейки пренебрежителни подмятания.

— Виж какво, аз нямам магазин за дрехи — сопнах ѝ се аз.

— Хей, ами какво ще кажеш за това?

Тя издърпа навън една моя стара пурпурна циганска пола. На мен ми стигаше почти до глезените, но на Миранда ѝ се ветрееше около коленете, достигайки точно подходящата секси дължина. Ластикът на кръста се беше разтегнал докрай, но тъкмо ѝ ставаше.

— Та-даа-ам — пропя Миранда и разклати хълбоци така, че дантеленият подгъв на полата се разтанцува. — Сега вече изглеждам добре.

— Да, определено — заявих аз с въздишка.

— Така, готови сме! — Миранда погледна часовника си. — Трябва да тръгваме. — Тя грабна бутилката с водка.

— Миранда!

— Само още една глътка за кураж!

— Защо? Какво смяташ да правиш?

— Отиваме в гимназията „Кингсмиър“.

— О, не, в никакъв случай!

— О, да, отиваме! Не ми прави глупави физиономии. Трябва да отидем, заради Карл. Не искаш ли да му помогнеш?

— Да, разбира се, но...

— Така ще стане. Довери ми се!

Въобще не ѝ вярвах, но въпреки това тръгнах с нея. Тя не искаше да ми каже какво е намислила.

— Все още не знам. Да видим първо как ще се развият нещата. Как се държат те с Карл. Може пък малко да преувеличава.

— Карл не преувеличава — натъртих аз.

Сами се убедихме в това. Стигнахме в „Кингсмиър“ точно когато удари звънецът за край на следобедните часове. След около минута навън започнаха да се изсипват момчета, пурпурна армия, която тичаше, крещеше и се блъскаше, дръзки малки седмокласници с пискливи гласове, едри, крачещи широко дванайсетокласници и всички останали класове между тях. Деветокласниците излязоха последни, когато вече започвахме да си мислим, че сме ги изпуснали. Най-отпред вървеше Карл с високо вдигната глава и си подсвиркуваше, сякаш се разхождаше по някоя пуста уличка, макар че всички останали момчета вървяха по петите му и крещяха обиди.

— Педал.

— Мека китка.

Пол също беше с тях и също подвикваше.

— Стъклолюбец.

— Дупелюбец.

Всичките се разкикотиха. Карл продължи да върви и да си подсвирва, макар лицето му да пламтеше.

— *Стъклолюбец, дупелюбец* — започна да скандира Пол и всички се присъединиха към него.

— Това копеле — процедих през зъби аз, цялата разтреперана. — Трябва да го накараме да млъкне.

— Знам как — рече Миранда. — Да вървим.

Минахме през портала и излязохме на игрището.

— Мили боже, това е онова момиче с циците! — извика някой.

— Шафрантията от телефона на Пол!

— Момичето на Пол.

— Не съм момичето на Пол. Пол е идиот — каза Миранда. — Аз съм момичето на Карл. Здравсти, Карл.

Тя ме заряза и отиде право при него. Прехвърли ръце през врата му, приближи лицето си към неговото и го целуна по устните пред всички. Целувката беше бавна и продължителна и накара всички да млъкнат.

— Но той е *гей*! — промърмори някой.

— Гей или хетеро, той се целува по-добре от всички ви — обяви Миранда. — Глупави малки момченца. Хайде, Карл.

Тя внимателно го хвана за превързаната ръка. Двамата тръгнаха заедно. Помислих си, че просто ще ме подминат, но Карл ми протегна другата си ръка.

— Кое е *това* момиче? — попита някой.

— Казва се Силви. И тя е мое момиче — отвърна Карл, хващайки ме за ръката.

Тримата тръгнахме към портала. Зад нас се възцари зашеметяваща тишина.

— Ето на! — заяви триумфиращо Миранда. — Не беше ли гениално!

— *Не* точно гениално — рече Карл. — Но ти благодаря, Миранда. Благодаря ти, Силви.

Продължавахме да се държим за ръцете.

— Какво ще правим сега? — попитах аз. — Ще тръгнем полека към залеза?

Тръгнахме бавно към къщата на Карл. Джулс чакаше с пребледняло лице в кухнята.

— О! Здравейте, Силви и Миранда — каза тя. След кратка пауза рече: — Здравей, Карл. Добре ли мина денят ти?

— Не можеше да е по-добре — отвърна Карл. Той също замълча за миг. — Появата на две момичета, които дойдоха да ме посрещнат, беше истинска сензация.

— Обзалагам се, че е така — каза Джулс, поглеждайки към облечената в пижамата ми Миранда. — Искате ли кафе, момичета? Направила съм и курабийки с карамел.

Те бяха любимите на Карл и Джулс обикновено ги правеше за специални поводи. Четиримата седнахме около масата, пихме кафе и хапнахме курабийки. Миранда започна да се фука, но Джулс подозираше какво бе направила за Карл и този път я изтърпя.

Чухме затръшването на входната врата и Джейк влетя в кухнята. Сепна се, като ни видя седнали около масата. Направо се опули, когато зърна бюста на Миранда. Ухили ми се и се обърна към Карл.

— Я го виж, келеша — рече той. — Каква ти е тайната, а? Как може две мацки да ти вървят по петите, а аз да нямам нито една?

— Природен чар? — рече Карл.

— Да, бе, да. — Джейк също помълча. — Добре ли мина денят ти?

— Вече всички започват да звучите като шпионите от някой филм за Джеймс Бонд — каза Карл. — Предполагам, че *Добре ли мина денят ти* е паролата за *Пребиха ли те малките лайненца, като разбраха, че си гей?*

— Татко каза, че на твоята възраст няма как да *знаеш*, че си гей, келеш. Привличането към същия пол е част от нормалното развитие, дрън-дрън-дрън.

— Добре, щом казваш — рече Карл.

— И все пак биха ли те? — попита Джейк. — Защото ако ми кажеш кои бяха, набързо ще се разправя с тях.

— Закъсня, приятел. Аз вече се оправих с тях — каза Миранда.

— По свой неподражаем начин — потвърдих аз.

— Уф! — рече Джейк. — Навита ли си и мен да оправиш някой път, Миранда?

— Мисля, че вече ще започна да подбирам — отвърна тя. — Физическият ми чар като че ли ви идва твърде нанагорно, момчета. Не съм сигурна, че ми харесва да бъда наричана Момичето с циците. Може пък да ги привържа с лента и няколко години да нося скромни торбести дрехи.

— Пак ми развали купона — рече Джейк.

Той тупна шеговито Карл по рамото.

— Радвам се на малката ти момичешка армия, хлапе. Само после, като приключиш, ми ги прати на мен. — Той седна на масата и започна да яде.

— Както вече казах, съжалявам, но вече не съм на разположение — каза Миранда. — Възнамерявам да водя живот на монахиня.

— Добре, добре, ясна ми е картинката, сестро Миранда — отвърна Джейк. — Но знаеш ли, ти не си единственото момиче.

Той замълча и ме погледна многозначително.

Въздъгнах, мислейки, че ме поднася.

— Да, бе, ха-ха — казах с горчивина.

Джулс ме смушка.

— Той сериозно си пада по теб, Силви — прошепна ми тя.

Примигнах, изненадана. Миранда вдигна вежди. Джулс ми се усмихна окуражаващо. Карл изглеждаше обнадежден.

О, боже. Разбихах, че за тях това бе идеалното решение. Джейк можеше да ми е гадже, а Карл щеше да е най-добрият ми приятел — спретнатичка и уютна уговорка със съседите. Но нещата не бяха толкова прости. Аз не обичах Джейк. Обичах Карл.

Джейк ме гледаше с пламнало лице, макар да се опитваше да се държи хладнокръвно, и не спираше да барабани с пръсти по масата. После тръсна глава, отмятайки дългия си бретон от очите. Не исках да го нараня.

— О, боже — изрекох с тъничък момичешки глас. — Престани да ме дразниш, Джейк! А и дори да говориш сериозно, ти си толкова

по-голям от мен, направо вече си възрастен. Мама никога няма да ми позволи да изляза с теб.

Не знаех дали съм успяла да го убедя, но той се засмя треперливо.

— Да, определено ще ме гледат накриво, ако излизам с теб, Фъстъче.

Джулс въздъхна и си наля още една чаша кафе. Миранда започна да разказва за големите момчета, с които бе излизала, седемнайсет и осемнайсетгодишни, дори някакъв младеж над двайсетте. Не можех да разбера дали си измисля или не, но това нямаше никакво значение. Тя продължаваше да говори, а ние, нейната публика по неволя, кимахме, ахкахме и се смеехме.

После Джейк стана, за да отиде да си пише домашните. Разроши ми прическата и сви устни, изпращайки ми звучна целувка, обръщайки всичко на шега. Разроши и косата на Миранда, но тя го улови за ръката и я изви.

— Не на мен тези номера, приятелче. Никой не се заяжда с мен. — Тя се прозя и се протегна. — Май вече е време да се прибирам към дома. О, боже, той е на края на света. Може би ще си повикам такси.

— Аз ще те откарам — каза Джулс и извади ключовете за колата от чантата си.

— Трябва да си облечеш училищната униформа, Миранда — обадих се аз.

— Няма смисъл. Утре ще дойда така на училище. Направо ще се уплашат.

— Ти си най-голямата шегаджийка, която съм срещала — каза Джулс. — Но си чудесна приятелка на моя Карл и само това има значение за мен. Хайде, скъпа.

— Добре, добре. Благодаря, Джулс. — Тя погледна към Карл и мен. — Вие ще дойдете ли да се разходите?

— Извинявай, Миранда, но имаме друга работа — каза Карл.

Тя изпъшка, но Джулс твърдо я поведе навън.

Двамата с Карл останахме сами на масата.

— Друга работа? — попитах тихо аз.

— Искам да дойдеш с мен в Стъклената хижа — каза Карл. — Не мога да отида сам.

— Добре — отвърнах аз и сърцето ми заби лудо. Без да се замисля го стиснах за ръката и той потрепна.

— Извинявай! Болят ли те много ръцете?

— Сам съм си виновен. Силви, мислиш ли, че съм потрошил всичко?

— Горе-долу.

— Може би... може би все още не съм готов да я видя.

— Не, хайде да отидем. Ще направим един бърз оглед.

— Добре. Дебели ли са ти подметките? Внимавай да не си порежеш краката. И си сложи градинските ръкавици на татко, чу ли? За всеки случай, ако решиш да пипаш нещо.

Тръгнахме бавно през градината. Почти спряхме, когато приближихме хижата.

— Искам да те хвана за ръката, но само ни погледни, като някои проклети боксьори сме — каза Карл, побутвайки с бинтованата си ръка кожената ми градинска ръкавица.

— Поеми си дълбоко дъх — казах аз.

Протегнах ръка и внимателно отворих вратата на Стъклената хижа. Вдъхнах познатия землист аромат и се зачудих за части от секундата дали всичко това не е било просто един ужасен сън. Бях готова да се откажа от целия свят само и само колекцията на Карл все още да е там, подредена грижливо на рафтовете по форми и цветове. Но щом пристъпих вътре, под краката ми изхрущя стъкло. Светнах крушката. Двамата стояхме заедно и дишахме тежко.

Стъкленото момче все още си беше счупено, само с един здрав крак. Всички стъкленни животни бяха жестоко осакатени. Вазите също бяха начупени и рафтът беше покрит с парчета цветно стъкло. Но повечето преспапиета бяха здрави. Вдигнах подаръка на Миранда.

— Слава богу. — Огледах го добре под светлината. — Дори не е одраскано. Какъв късмет, това е най-ценното ти притежание.

— Не е най-ценното. — Гласът на Карл беше подрезгавял. Знаех, че се опитва да не заплаче.

— Имаш предвид горкото Стъклено момче — казах аз, поглеждайки към малкия стъклен крак с идеално оформени мънички пръстчета, грациозна извивка, фин прасец и грозен назъбен глезен.

— Не, имах предвид специалната ми чаша за шампанско — каза Карл. Той кимна към рафта с чашите. Почти всички бяха счупени, но

моята чаша за шампанско изглеждаше недокосната.

— Ето я! — извиках аз. — Толкова се радвам!

Виждах една мъничка пукнатина на ръба ѝ. Сигурна бях, че Карл също я е видял, но и двамата се престорихме, че всичко е наред.

— Пак можеш да си събереш колекция — казах аз. — Малка, от подбрани предмети.

— Така е.

— И ще продължиш да колекционираш нови.

— Може би — отвърна той. — А може и... не знам... — Той предпазливо започна да разбулва парчетата стъкло с бинтованата си ръка.

— Внимавай!

— Да, да, внимавам. Виж какво, ти вземи това синьо парче и онова, и другото, по-тъмното. Погледни, ако ги съберем заедно с онова там... — Той ги постави едно до друго. — Готово!

Погледнах. Не разбих какво има предвид.

— Не мисля, че могат да се поправят — казах тихо.

— Не, не, не ги поправам, създавам нови. Събери ми още малко сини парчета.

Не можах да го схвана, докато Карл не ме накара да поставя едно малко жълто парче до сините — и тогава разбрах.

— Това е птица! Синигер с малка човка!

— Може пък да започна да правя стъклени апликации? Може да се получи, нали?

— Страхотно ще се получи. А по-късно, в арт училището, може да се научиш как се прави истинска стъклопис.

— Ти също ще учиш там.

— И ще преработим хрониките на Стъкления свят, ще ги издадем и ще натрупаме състояние — казах аз, вземайки голямата книга.

От нея се посипаха малки парчета стъкло, но иначе си беше здрава.

— А крал Карло и кралица Силвиана ще живеят винаги заедно и ще се обичат — каза Карл.

— Разбира се. — Преглътнах. — Дори и това да не важи за нас.

— Винаги ще те обичам, Силви — каза Карл.

Той направи крачка и когато застана до мен, Хрониките се затвориха между нас. Карл наведе глава и внимателно, нежно и сладко ме целуна по устните.

Това не беше целувката, на която се бях надявала. Но беше следващото най-хубаво нещо.

Издание:

Автор: Джаклин Уилсън

Заглавие: Целувката

Преводач: Мирела Стефанова

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Ергон“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Инвестпрес“ АД

Редактор: Сергей Райков

ISBN: 978-619-165-034-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5112>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.